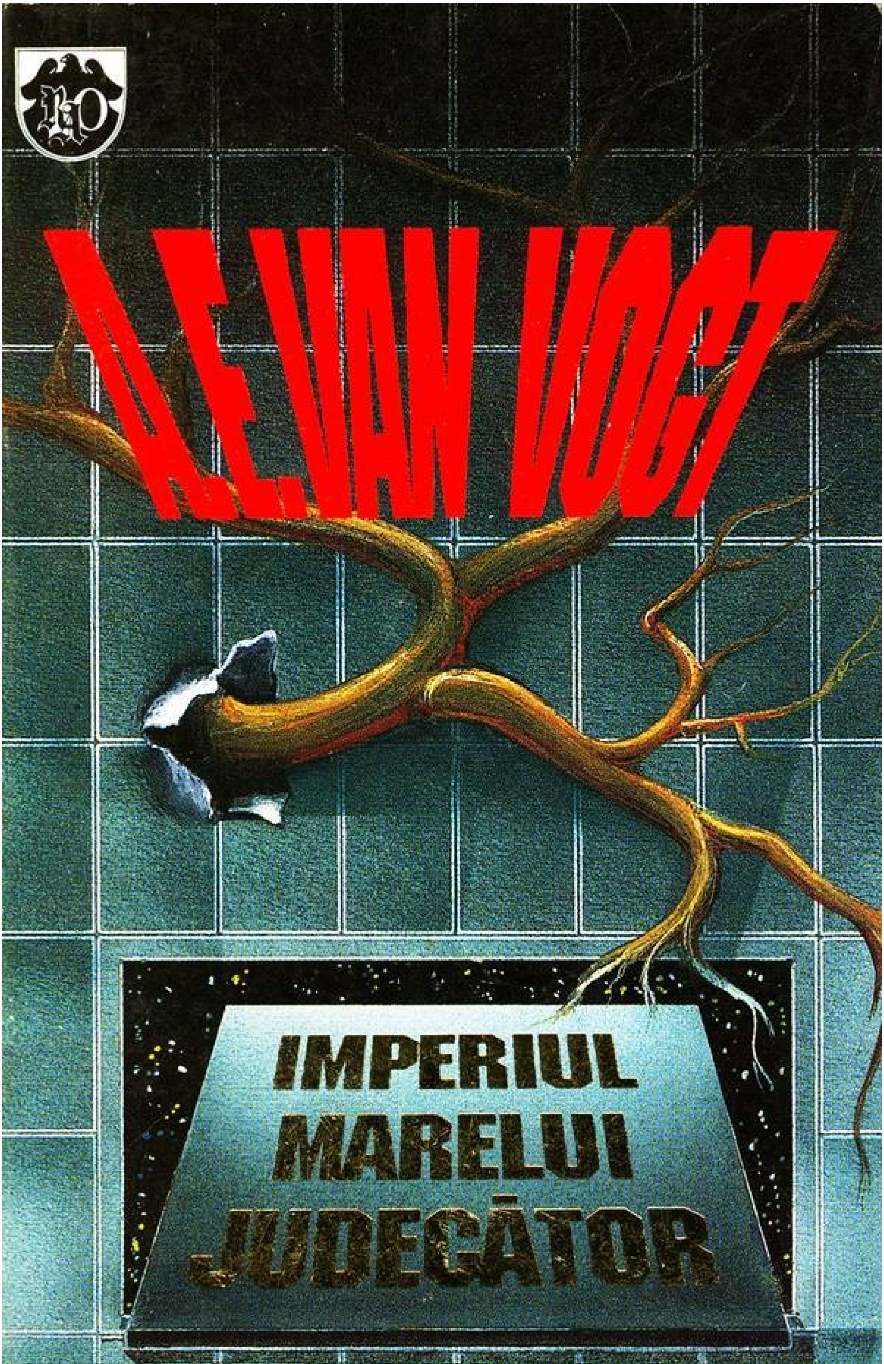

A.E.VAN VOGT
IMPERIUL
MARELUI
JUDECĂTOR

«Marin se trezi dintr-un vis pe jumătate uitat.

Visul îl chinuia cu amintirea lucrului familiar. Şi totuşi, era ca şi cînd umblase prin prea multe locuri străine şi văzuse şi auzise lucruri care nu făceau parte din viaţa lui. Buimăceala somnului se destrăma încetul cu încetul. Nu simţea frică sau nelinişte şi nu îşi amintea cauzele care îl făcuseră să-şi piardă cunoştinţa.

Deschise ochii şi descoperi că zăcea pe un pat de campanie, într-un colţ al camerei în care se întîlnise cu savantul. Nu era nici urmă de Trask, ceea ce îl făcu să respire uşurat. Închise din nou ochii, se întinse, căscă somnoros şi în cele din urmă se gîndi: „De îndată ce îmi schimb corpul, duc instalaţia asta în biroul lui Marin. După aceea, n-ar trebui să treacă mai mult de o zi pînă să mă întîlnesc cu Marele Judecător”.

Gîndul îi venise atît de natural, încît se scurseră mai multe clipe înainte să îşi dea seama cît era de straniu. Uluit, repeta în sinea lui: „De îndată ce îmi schimb *ce?”*»

A.E.VAN VOGT

IMPERIUL MARELUI JUDECĂTOR

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

A.E. VAN VOGT
The Mind Cage

Traducere din limba engleză
CRISTINA DUŢĂ

Ediţia I

Coperta
IOANA TEODORESCU

Martie 1994

ISBN 973-9164-13-7

1

David Marin îşi muşcă buzele cînd preşedintele Consiliului Conducătorilor de grup anunţă cu gravitate:

— Şi acum, cazul lui Wade Trask, acuzat de răzvrătire.

Marin trăsese pînă atunci cu urechea la spusele lui John Peeler, unul din conducători, care, după un an, mai încerca încă să îi convingă pe membrii Consiliului că ar trebui făcută o modificare în legea grupului referitoare la statutul femeii. Era un secret binecunoscut de toţi faptul că Peeler se ataşase în mod deosebit de o tînără şi că se străduia să facă o lege specială care să o ferească pe fată de jocurile de împerechere ale grupului.

Marin renunţă să mai asculte cearta dusă pe şoptite. *Wade Trask, vinovat de răzvrătire* era cazul pe care îl aştepta. Îşi lăsă privirea să rătăcească de-a lungul sălii de consiliu. O duzină de alţi oameni şi doi secretari stăteau la o masă lungă, luînd notiţe. Oscar Podrage, tînărul îndesat şi posomorît care era conducătorul Americii de Nord Centrale, ridică ochii şi întrebă:

— El e savantul acela?

Medellin, preşedintele, făcu un semn unuia din secretari. Funcţionarul se uită prin nişte hîrtii, apoi citi cu glas tare:

— Wade Trask, inginer fizician, expert în materie de Prippi[1] , experimentator în electronică... Se opri. E o listă cu cărţile pe care le-a scris.

Preşedintele Medellin îşi mută privirea de la un chip la altul.

— Se pare că sîntem de acord, domnilor, spuse el.

În vocea lui se simţea un ton de uşurare.

Marin ridică mîna şi i se dădu cuvîntul. Gînditor, el îşi studie auditoriul. Dintre cei prezenţi, Podrage, Edmund Slater, Medellin şi el însuşi erau profesionişti. Restul ocupaseră — cu puţin timp în urmă — funcţii importante în industrie, învăţămînt şi ştiinţă înainte de a fi invitaţi să preia posturile de conducere pe care le aveau acum. Medellin şi Podrage erau organizatorii supremi ai acestei ere care combina viaţa în grup cu libera iniţiativă. Slater, poliţistul, era sabia şi biciul. Şi David Marin, oare, ce era? Nu-şi găsea totuşi locul printre aceşti oameni materialişti. În calitate de comandant al tuturor forţelor armate ale Marelui Judecător nemuritor, el asigura personalul pe care alţii îl modelau fără cruţare.

Sarcina lui era să cucerească, unul cîte unul sau mai multe deodată, acele state-„bandit” care răsăriseră pe tot cuprinsul planetei după cel de-al treilea război atomic, ce se încheiase cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Odată acest lucru îndeplinit, îi preda pe cei cuceriţi organizatorilor şi poliţistului-călău. Apoi se retrăgea, întrucît restul nu îl privea.

Din această cauză avusese întotdeauna un statut special în cadrul Consiliului. Era conştient că această situaţie privilegiată se va întoarce acum împotriva lui, deoarece cunoştea sentimentele de invidie, ranchiună şi frică ale colegilor lui.

Marin vorbi încet, încercînd să îşi stăpînească tensiunea interioară:

— Consider că ar trebui făcută încă o cercetare asupra cazului Trask şi cred, într-adevăr, că ar fi justificată o achitare.

— Pe ce temei?

Vorbise Podrage. Părea mai degrabă curios decît potrivnic.

Marin îşi exprimă punctul de vedere:

— Cînd am citit afirmaţiile lui Wade Trask, pe baza cărora a fost acuzat de trădare şi pe care el le-a recunoscut, am descoperit că ele se reduceau, în esenţă, la următoarele: ideea

---

[1] Sigla de la Preliminary Restriction Indicated Pending Permanent Segregation — Perimetru Izolat pentru Segregaţie Permanentă (n. tr.).

grupului şi a liberei iniţiative trebuie dezvoltată mai mult. Cînd îmi amintesc de cîte ori am discutat problema asta aici, de cîte ori ne-am întrebat cum ar putea fi îndreptat un defect al firii umane printr-o modificare a ideii de grup, nu pot să accept că afirmaţiile făcute în acelaşi sens de Trask îi pot aduce acestuia condamnarea la moarte.

Şi încheie ferm: Cred că Wade Trask este la începutul unei cariere ştiinţifice care va onora sistemul ce a făcut-o posibilă. De aceea cer ca verdictul de „vinovat” să fie schimbat astfel: judecătorul suprem, juriul şi procurorii sînt apreciaţi pentru zelul de care au dat dovadă. Prizonierul este criticat dar eliberat pentru lucrările sale valoroase.

În timp ce vorbea, îşi dădea seama din ce în ce mai mult că unii din cei prezenţi se încruntau. Văzu, de asemenea, că nu era singurul care observa că argumentele lui aveau efect. Medellin aruncă o privire de-a lungul mesei de conferinţe şi pe faţă i se întipări o expresie de nelinişte. Făcu grăbit un semn funcţionarului de lîngă el:

— Vrei, te rog, să citeşti exact cuvintele trădătoare rostite de Trask?

Secretarul se uită pe hîrtiile lui, apoi desfăcu mai multe foi ale unui manuscris şi spuse cu voce seacă:

— Voi cita acum afirmaţia lui Wade Trask, aşa cum au relatat-o martorii şi cum a recunoscut-o el însuşi: „Principiul colectivist — cuvintele domnului Trask — a fost dus prea departe. Descoperirile mele personale au stabilit faptul că relaţiile sociale cer o abordare a acestui principiu diferită de tot ce s-a încercat pînă acum.”

În tăcere, David Marin blestemă nebunia care îl făcuse pe Trask să uite limitele impuse cetăţenilor în ceea ce privea vorbirea liberă. După spusele savantului, aceasta se întîmplase în ziua în care reuşise să transfere impulsurile nervoase ale unui pui de găină în sistemul nervos al unui cîine, ceea ce îl adusese într-o stare de exaltare neobişnuită. La proces, Trask încercase să justifice afirmaţiile sale condamnabile datorită unei surescitări nervoase extreme, dar explicaţia nu fusese luată în seamă.

Medellin se adresă din nou secretarului:

— Marele Judecător a văzut aceste documente ale procesului?

Marin simţi un fior. Medellin pusese întrebarea cu bună ştiinţă, ceea ce arăta că Marele Judecător se interesase de cazul Trask.

Funcţionarul răspunse:

— Da, domnule. A cerut acest dosar săptămîna trecută şi l-a înapoiat azi-dimineaţă.

— A făcut Marele Judecător, întrebă Madellin, vreo recomandare cu privire la măsurile care trebuie luate în acest caz?

Era ca la lecţia de catehism. Evident, Medellin ştiuse tot timpul că Marele Judecător pronunţase deja sentinţa.

Funcţionarul întoarse mai multe pagini, ca şi cînd ar fi căutat ceva, pe urmă citi:

— „Un caz clar de trădare”.

— Este semnat de el?

— Este parafat, domnule. Sentinţa este *Moarte.*

Marin nu întrebă de ce ancheta preliminară nu fusese introdusă în procesul-verbal. Consiliul ţinea să dea impresia că Marele Judecător nu intervine în deliberări.

Mohorît, el bănui că simpla idee că un savant putea adopta o poziţie critică îl deranjase pe cel care stăpînea pămîntul din anul 2140 e.n.

Marin îşi muşcă buzele, clătină din cap şi se chinui să zîmbească. Îşi dădu seama că operaţiunile de rutină ale procesului erau ca de obicei abordate în mod forţat.

Medellin vorbea la telefon:

— Eşti Tilden Arallo, conducătorul grupului 814?

— Tilden Arallo.

Răspunsul veni de la un difuzor. Era o voce de bariton. Probabil omul bănuia deja că i se telefona de la o reuniune oficială, deoarece avea un ton respectuos.

— Sînt Medellin, preşedintele Consiliului Conducătorilor de grup.

— *Da,* Excelenţă?

— Am primit instrucţiuni din partea Consiliului să te contactez în legătură cu membrul grupului vostru, Wade Trask.

— Care sînt instrucţiunile?

— Wade Trask, spuse Medellin, a fost condamnat la moarte. Ca urmare, grupul tău devine răspunzător pentru toate acţiunile numitului Wade Trask, fiind subînţeles că asupra mişcărilor şi acţiunilor sale nu pot fi impuse alte limite în afara celor legale.

Rebelul condamnat, Wade Trask, va primi dispoziţii să se prezinte la Convertizor, pentru execuţie, exact peste o săptămînă, la miezul nopţii.

— Am confirmat, spuse vocea lui Tilden Arallo, la ora douăzeci şi două şi treizeci, 26 august, anul 2140 e.n., din partea grupului 814.

— Am consemnat confirmarea, răspunse Medellin.

Legătura se întrerupse.

Medellin privi de-a lungul mesei, cu faţa lui sfrijită lipsită de expresie şi cu ochii goi. Îşi trecea fără încetare degetele osoase prin părul încărunţit.

— Ei, domnilor, spuse el, cu această chestiune cred că putem încheia reuniunea Consiliului pentru această săptămînă. David, şi se uită direct la Marin, vreau să vorbesc cu tine cîteva clipe.

— Da, domnule, răspunse Marin respectuos, dar fără interes.

Bănuia că era vorba despre viitoarea operaţiune militară împotriva reginei „bandit” din Jorgia. Totodată, se gîndea că el va trebui să-l anunţe primul pe savant asupra verdictului pronunţat.

Se îndreptară spre un colţ al sălii de consiliu. Medellin spuse cu o voce scăzută:

— David, dacă aş fi bănuit că ai o dorinţă specială cu privire la Trask, te-aş fi avertizat. Dar lasă asta. Excelenţa sa, Marele Judecător, şi cu mine am avut o discuţie, iar el a dat următoarele ordine. Mîine te vei duce la Tabăra A de la graniţa jorgiană, după ce vei lua întîi masa cu Marele Judecător. Plecarea este programată la ora două după-amiază. La puţin timp după sosirea la Tabăra A te vei adresa unei asistenţe formate din revoluţionari jorgieni. Apoi vei aştepta două zile, timp în care revoluţionarii se vor întoarce în Jorgia. La momentul potrivit, cei cărora li s-a încredinţat rolul de asasini vor lichida cei mai importanţi miniştri şi alte oficialităţi din Jorgia. În acelaşi timp, armatele tale vor trece graniţa şi vor ocupa ţara. Regina şi familia ei nu trebuie să fie ucişi.

Medellin făcu o pauză, apoi se încruntă.

— David, noi îţi cerem să te culci cu ea. Ştim că nu e cea mai mare frumuseţe din lume, dar trebuie să-i dai impresia că o laşi să trăiască, deoarece te-ai îndrăgostit brusc de ea. Nu-i lua în seamă împotrivirile. Adu-o la comandament, violeaz-o, dacă e

necesar, promite-i protecţia ta personală şi asigur-o că vei avea grijă ca familia ei să ajungă din nou la putere.

Marin dădu din cap. Avea o vagă senzaţie de cinism, dar nu foarte puternică. Nu era pentru prima dată cînd, sub paravanul sprijinului acordat guvernului legal, punea de fapt stăpînire pe ţara respectivă.

— Cine mai cunoaşte data atacului? întrebă el.

— Nimeni. În acest moment, doar Slater, tu, eu şi, bineînţeles, Excelenţa sa ştim. Foloseşte tactica obişnuită de dezorganizare. Succes.

Se îndepărtă rapid. Golit de orice sentiment, Marin părăsi sala de consiliu.

2

Stătea lîngă parapetul clădirii centrale a Conducătorilor de grup şi aştepta să-i fie adus avionul. Aerul era proaspăt şi răcoros; ziua promitea să fie încîntătoare. Remarcă faptul, dar îl alungă curînd din minte. Avea o senzaţie de gol în stomac. Se întreba, puţin nedumerit, în ce fel îi va relata cele întîmplate lui Wade Trask.

Marin îşi strînse buzele cu hotărîre. Nu era nici o îndoială că el trebuia să fie cel care îi dădea vestea. Şi în ceea ce îl privea pe el îl putea asigura pe condamnat că va continua să facă tot ceea ce îi stătea în putere pentru a schimba verdictul.

Gîndurile lui Marin reveniră la realitatea imediată. Avionul său aluneca de-a lungul rampei înspre el. Îl privi cu aceeaşi fascinaţie statornică, băieţească, datorată frumuseţii lui mecanice. Era conştient de motorul magnetic silenţios pe care nu îl putea vedea şi se bucura la vederea liniilor metalice strălucitoare. Avionul avea aripi scurte, care nu foloseau la înălţare, ci la echilibru. Energia provenită din vastul cîmp magnetic al pămîntului nu era influenţată dacă pasagerul zbura cu capul în sus sau cu capul în jos. Aripile mici şi coada scurtă păstrau sensibilitatea zborului.

Mecanicul care îl adusese din subsolul clădirii coborî şi Marin se urcă înăuntru. Se angajă pe o linie aeriană privată, puse în funcţiune pilotul automat şi formă numărul particular al lui Trask. După o scurtă pauză, răspunse o voce de bariton:

— Da?

— Wade?

— A, tu eşti, David. Tonul vocii se schimbă pe loc, devenind rugător. Ce s-a întîmplat?

Marin îi spuse, apoi îl linişti în grabă. După aceea aşteptă. Avea un sentiment surd de nefericire. Pronunţase el însuşi multe pedepse cu moartea şi dăduse ordine privind executarea a mii de oameni în bătălii. Acum însă era altceva.

— David, trebuie să te văd imediat.

Nu era momentul să ezite. Era vorba de un om care avea nevoie de asigurarea că prietenii erau încă alături de el.

— Unde ne întîlnim? întrebă Marin.

— La Laboratoarele Trask.

Timp de o secundă, Marin cîntări propunerea. Nu era un loc bun pentru o întîlnire. Acum, cînd fusese pronunţată sentinţa finală, laboratorul urma să fie preluat temporar de către stat. Vor acţiona repede, ca măsură de protecţie. Confiscarea nu periclita dreptul de proprietate al lui Trask, dar David Marin nu trebuia să fie găsit acolo.

Marin ezită o clipă, apoi îşi alungă neliniştea. Avea datoria să i se dovedească prieten pînă la capăt.

— Sînt acolo în zece minute, răspunse el simplu.

— Bine.

Legătura se întrerupse cu un ţăcănit. Marin se lăsă pe spate, cu un vag sentiment de nemulţumire. Pentru prima dată în cariera lui avea convingerea tulburătoare că făcea o greşeală.

În cele din urmă, alungă senzaţia de nelinişte. Şi abia acum realiză pe deplin ce urma să i se întîmple lui Wade Trask. Pedeapsa cu moartea avea să fie executată oficial de către Tilden Arallo, conducătorul grupului 814. Pînă atunci, teoretic, Trask putea să-şi petreacă ultima săptămînă de viaţă în luxul pe care şi-l dorea. În propaganda guvernamentală se accentua mult asupra acestor aspecte. Civilizaţia, se spunea, nu mai atinsese vreodată un nivel al libertăţii atît de înalt. De fapt, era imposibil să scapi. Pe umărul comandantului era fixat un dispozitiv care putea fi activat de orice Staţie de Control şi care declanşa o durere arzătoare ca intensitate ce creştea treptat.

Dispozitivul era selectiv. Fiecare persoană din cercul autorităţilor avea propriul ei cod, înregistrat la Centrul de Control. Exista un cod special pentru David Marin şi exista un cod şi pentru Wade Trask. Cunoscută de puţină lume, aceasta era cheia puterii absolute a Marelui Judecător.

— Ia loc, îl invită Trask.

Era un bărbat înalt, slab, cu un aspect distins de intelectual şi cu un ciudat aer de hotărîre în atitudine. Ochii săi albaştri străluceau în spatele ochelarilor. Mişcările sale erau calme şi cîtuşi de puţin confuze.

— Am ceva să-ţi arăt, zise el.

Marin se aşeză pe scaunul indicat. Era mirat, dar resemnat să accepte orice venea de la Trask. I se părea îndoielnic dacă ceea ce voia Trask să-i arate avea vreo importanţă. El mai văzuse atitudinea asta la condamnaţi: în ultimele clipe ale vieţii trăiau un sentiment puternic că aveau ceva remarcabil de oferit, ceva ce, într-un fel sau altul, urma să fie luat în considerare de oficialităţi. Era dezamăgit că Trask cedase aceleiaşi speranţe iraţionale. Ar fi trebuit să înţeleagă că nu mai era nimic de făcut.

Trask se opri în faţa lui.

— David, spuse el cu o voce încordată, eu ţi-am ascuns ceva. Îţi aminteşti ce povesteam despre transferarea impulsurilor nervoase ale unui pui de găină în sistemul nervos al unui cîine?

Uluit, Marin făcu un semn afirmativ. Întrebarea celuilalt părea să nu aibă nici o legătură cu ce se întîmplase.

Dar Trask vorbi în continuare, grăbit.

— Asta a fost demult, acum mai mult de un an. De atunci am progresat foarte mult. Am experimentat deja cu Prippi. Am ajuns în stadiul în care ştiu exact de ce sînt în stare.

Vocea lui Trask avea un ton care sugera siguranţa puterii. Cînd realiză asta, Marin deveni şi mai conştient de faptul că Trask nu se purta ca un condamnat.

Aşteptă urmarea, lipsit de bunăvoinţă. Una era să arăţi prietenie unui cetăţean aflat la strîmtoare, pe care îl şi cunoşteai, şi cu totul altceva era să asculţi afirmaţii rebele.

Marin spuse tăios:

— Wade, unde vrei să ajungi?

Întrebarea păru să aibă asupra celuilalt efectul unui duş rece. Un moment rămase nemişcat. Apoi zîmbi nehotărît şi surîsul i se lărgi.

— David, zise el încet, sînt capabil să lupt împotriva acestei pedepse cu moartea prin propriile mele forţe. Dar ar fi mult mai uşor dacă te-aş putea convinge să mă sprijini.

Cuvintele fatale fuseseră rostite. Consternat, Marin îşi dădu seama că înţelesul lor fusese implicat în tot ce făcuse Trask din

prima clipă. Nu mai avea importanţă dacă pretenţia celuilalt era sau nu adevărată. Sînt capabil să lupt împotriva acestei pedepse cu moartea prin propriile mele forţe. Nu mai încăpea nici o îndoială. Intenţia de trădare... era clară.

Brusc se întristă, fiind conştient că incorigibilitatea omului era un blestem. După trei războaie atomice, se vorbea încă în acest fel. Posomorît, Marin îşi lăsă privirea în pămînt; revăzu în minte procesul lui Trask şi îşi dădu seama că el fusese cel orb, nu ceilalţi.

Marele Judecător intuise revolta şi dăduse ferm verdictul cu moartea, judecata fiind definitivă.

Aşa cum stătea acolo, Marin simţi cum se umple de indignare. Ridică ochii spre Trask şi ştiu că prietenia pierise. Dar un alt gînd, la fel de dureros, îi fulgeră prin minte: *Primejdie!*

Trask nu lăsa niciodată ceva la voia întîmplării. N-ar fi riscat divulgarea acestei informaţii dacă n-ar fi fost pregătit să facă faţă urmărilor unui refuz.

Marin văzu că Trask stătea în picioare, cu o mînă în buzunarul care era uşor umflat. O armă?

Cînd privirile li se întîlniră, savantul spuse încet:

— David, trebuie să te întreb, în amintirea vechii noastre colaborări, îţi dai seama de importanţa acestui fapt?

Încercînd să cîştige timp şi să ajungă la propria armă, Marin replică:

— Cum aş putea să colaborez cu tine?

Trask îşi scutură capul, zîmbind strîmb.

— David, cred că a fost un şoc prea mare pentru tine. Te-a trădat expresia feţei şi văd că nu prea vrei să îmi accepţi oferta.

Zîmbetul îi dispăru. Îşi scoase mîna din buzunar şi îndreptă spre Marin un neutralizator.

— Treci acolo! îi ordonă scurt, arătîndu-i un colţ al camerei plin de aparate.

Marin se ridică în pidoare şi se duse în colţul indicat fără să scoată un cuvînt Aştepta liniştit, curios şi resemnat în acelaşi timp, nu ştia nici el de ce. Nu părea să fie vorba de moarte. Ridică privirea şi o întîlni pe cea a lui Trask.

În cele din urmă acesta îşi feri ochii şi zise:

— Presupun că vrei să cunoşti detaliile planului meu.

Marin oftă şi clătină din cap. Întotdeauna oamenii găseau justificări onorabile pentru intenţiile lor mîrşave. Iar acum, cînd îşi pierduse bunăvoinţa, nu îl mai interesa nimic.

— Termină cu prostiile! îl dojeni el supărat.

Trask şovăi. Se înroşise, fie din cauza mîniei, fie din cauza nerăbdării, Marin nu îşi dădea seama. Dar în final cînd vorbi era din nou calm:

— Poate am aşteptat prea mult înainte să acţionez. Îmi dau seama că sîntem diferiţi unul de celălalt, ca structuri intelectuale, şi nu are rost să îţi spun motivele mele. Totuşi sînt surprins că un experiment de economie politică a putut influenţa atît de profund un om ca tine. Atît pot să-ţi spun doar că ideea grupului şi a liberei iniţiative este tot atît de lipsită de speranţă pentru om ca şi pentru grup în sine, asemeni principiului *laissez-faire* prin el însuşi. Va trebui să fie sprijinită de tertipurile legale tradiţionale şi va decădea atunci cînd urmaşii Marelui Judecător vor începe să se certe între ei.

— Şi tu vei schimba toate astea?

Probabil că avusese un ton de ostilitate în voce, deoarece faţa lui Trask se înroşi şi mai tare. Rîse scurt şi spuse:

— În regulă, prietene, cel mai bine vei învăţa din realitatea însăşi. Cînd te trezeşti, du-te în apartamentul meu şi continuă să te gîndeşti pînă ce vei avea veşti de la mine. Nu te voi lăsa în starea asta.

Amintirea acestei replici îl salvă pe Marin de la nebunie atunci cînd se trezi.

3

Marin se trezi dintr-un vis pe jumătate uitat.

Visul îl chinuia cu amintirea lucrului familiar. Şi totuşi, era ca şi cînd umblase prin prea multe locuri străine şi văzuse şi auzise lucruri care nu făceau parte din viaţa lui. Buimăceala somnului se destrăma încetul cu încetul. Nu simţea frică sau nelinişte şi nu îşi amintea cauzele care îl făcuseră să-şi piardă cunoştinţa.

Deschise ochii şi descoperi că zăcea pe un pat de campanie, într-un colţ al camerei în care se întîlnise cu savantul. Nu era nici urmă de Trask, ceea ce îl făcu să respire uşurat, închise din nou ochii, se întinse, căscă somnoros şi în cele din urmă se gîndi: „De îndată ce îmi schimb corpul, duc instalaţia asta în biroul lui Marin. După aceea, n-ar trebui să treacă mai mult de o zi pînă să mă întîlnesc cu Marele Judecător”.

Gîndul îi venise atît de natural, încît se scurseră mai multe clipe înainte să îşi dea seama cît era de straniu. Uluit, repeta în sinea lui: „De îndată ce îmi schimb *ce?”*

Încercarea de a se concentra îl obosi. Era curios că visul persista şi în starea de trezie. Şi-l rememoră si fu surprins să constate că ţinea minte totul foarte clar. Îşi aminti fragmente de conversaţie care se refereau la întîmplări pe care nu le trăise niciodată. Totuşi evenimentele în sine erau destul de prozaice: bărbaţi discutînd planuri cu seriozitate. El mergînd pe stradă împreună cu alţi oameni. Cîmp deschis. Oraşe şi metropole văzute din aer. O pajişte întinsă, cu o femeie surîzătoare care se îndrepta spre el.

Nu văzuse niciodată această femeie. Nu erau amintirile lui. Şi totuşi îi dădeau impresia unor fapte petrecute cîndva. Gîndea cu

greutate şi se simţea confuz, aproape drogat. Cu toate acestea era nefericit şi avea o senzaţie ciudată de disconfort fizic.

Brusc îi trecu prin minte întrebarea: „Unde e Trask?”

Aproape imediat atenţia îi fu captată într-un cerc de imagini mintale. Erau asemănătoare imaginilor ce i se derulaseră prin minte, dar acum i se părea că ele descriu viaţa lui Wade Trask; un băiat conştiincios şi timid, ale cărui temeri se transformau în idealuri ascunse, care la rîndul lor generau o sete puternică de putere. Una din scene era foarte clar conturată. Stătea îngenuncheat lîngă un pat pe care zăcea un muribund şi avea senzaţia că totul nu era decît un experiment. Îi spunea muribundului:

— Tot ce ai de făcut este să vorbeşti, iar noi vom face ce spui.

Cel întins pe pat îi aruncă o privire plină de ură.

— Ticălosule! Ştii ce trebuie făcut! Ajută-mă!

El, oricine ar fi fost, vorbea din nou:

— Nu lăsa frica să-ţi alunge înţelepciunea. Spune-mi de ce eşti bolnav şi explică-mi ce să fac.

Muribundul gemea:

— Dar pentru asta există doctori! De unde să ştiu de ce sînt bolnav?!

Iar Trask zicea:

— Spune-mi, altfel vei muri.

Scena dispăru ca în ceaţă. Nu exista nici o continuitate între scene — numai întîmplări scurte şi lipsite de legătură. Era imposibil de stabilit momentul exact în care Trask începuse cercetările care conduseseră la marea lui descoperire. Dar rezultatul final era clar. După o perioadă iniţială de acomodare, personalitatea „schimbată” obţinea controlul absolut, iar memoria corpului ocupat era complet suprimată. În afara faptului că se servea de trupul altei persoane, personalitatea transferată se conserva în întregime, cu propriile amintiri, sentimente şi obiective. Pentru a putea explica posibilitatea acestui transfer extraordinar, Trask elaborase o nouă teorie asupra vieţii.

Marin tocmai se pregătea să mediteze asupra teoriei care începea să se contureze vag, cînd deodată înţelese ce i se întîmplase. Aşa cum stătea întins, ştiu brusc adevărul. Nu era

numai un gînd pe jumătate format sau o bănuială, ci revelaţia bruscă asupra importanţei descoperirii lui Trask.

Îndoielile, temerile şi întrebările între care se zbătea se uniră într-un tot coerent.

Ce spusese Trask?... *Transferarea impulsurilor nervoase ale unui pui de găină în sistemul nervos al unui cîine.*

Pînă în acest moment de maximă luciditate nu bănuise vastitatea descoperirii. Dacă operaţia reuşise cu un pui de găină, de ce nu ar reuşi cu o fiinţă umană? De ce nu ar trece impulsurile nervoase ale lui Trask în sistemul nervos al lui Marin? Şi invers?

Conducătorul de grup David Marin se gîndi amorţit: „Zac aici, cu amintirile mele, dar corpul este al lui Wade Trask. Iar el a plecat cu amintirile şi mobilurile lui, dar cu înfăţişarea mea. Pentru tot restul lumii el este... eu. Dacă are destul curaj, poate face orice, poate chiar să îl vadă pe Marele Judecător”.

Ştia cîtă încredere în sine avea Trask şi nu se mai îndoia că omul avea destul curaj. Sub şocul cauzat de revelaţie, se ridică în picioare ca un automat.

Gestul îl făcu să-şi dea seama cît de uşor se mişca în corpul lui Trask. Cu o singură mişcare continuă folosise mîinile, picioarele, muşchii şi simţurile celuilalt. Uluit, coborî ochii, ridică braţele şi pentru prima oară se văzu pe... el însuşi.

Fără a fi conştient începu să alerge.

Ajuns afară, observă că avionul lui nu era pe locul de parcare al laboratorului. Ezită puţin, apoi porni din nou şi nu se mai opri pînă cînd ajunse la staţia de aerotaxiuri. Aşteptă, cu răsuflarea tăiată. Cîteva minute mai tîrziu, gîfiind încă, dădu pilotului adresa apartamentului lui Trask şi se urcă.

Agitaţiei îi urmă apatia.

Stînd astfel, avea o senzaţie de pierdere atît de mare încît i se părea că tot ce făcea era lipsit de sens. Nu mai însemna nimic. Era doar o pată de nebunie în continuitatea spaţiului şi a timpului. Ca într-o agonie, ridică mîna şi pipăi ochelarii lui Trask: el, care avea o privire ascuţită ca de vultur! Îşi aminti cît de repede obosise în timp ce alerga şi cît de mult durase oboseala. Prin comparaţie, corpul de oţel al lui David Marin era ca o maşină inepuizabilă.

În cele din urmă se mişcă şi privi prin geamul transparent în jos spre oraş.

„Unde merg? se întrebă el. A, da, mă duc la Trask acasă. Doar el mi-a spus să merg acolo.”

Mult timp rămase indiferent, gîndindu-se că apartamentul lui Trask era destinaţia logică pentru cineva care avea înfăţişarea lui.

— Am aterizat, domnule, îl informă vocea pilotului din difuzorul de lîngă el.

— Am aterizat?

Marin ridică mirat privirea, apoi se sculă în picioare, aproape resemnat că trebuia să facă exact aşa cum îi sugerase savantul. Deodată se încruntă şi se aşeză din nou.

— M-am răzgîndit, spuse el. Du-mă la... şi numi un parc din centrul oraşului.

Era un loc frumos, unde se ducea deseori cînd avea de rezolvat o problemă de strategie militară.

În timp ce aerotaxiul decola, Marin trase adînc aer în plămînii înguşti ai lui Wade Trask.

Avea o problemă importantă, cu care nici un alt om de pe lume nu se mai confruntase pînă acum.

Ajuns în parc, se aşeză pe o bancă. Era încă dimineaţă, deşi soarele cobora spre amiază. Avea un şoc de fiecare dată cînd se gîndea cît de puţin timp se scursese de fapt.

De nenumărate ori încercase să se concentreze asupra situaţiei sale, dar de fiecare dată atenţia îi zbura, lăsîndu-i un gol în suflet. Nervos, fără ţintă, lovea în pămînt cu vîrful pantofului. Nefericit, mergea pe o alee, apoi pe alta şi se întorcea la bancă doar ca să se ridice din nou, să meargă din nou, să se aşeze din nou, să plece din nou.

4

Cu cîteva minute înainte de ora douăzeci şi două, în aceeaşi seară, Marin intra, posomorît şi epuizat, în salonul larg al apartamentului lui Trask. În cele din urmă recunoscuse că aceasta era singura soluţie: să îl găsească pe inventator şi să discute cu el.

O tînără slăbuţă şi brunetă sări de pe canapea şi alergă spre el. Îşi aruncă braţele în jurul gîtului său înainte ca el să poată opune rezistenţă şi îl sărută pe gură. Marin o respinse iar ea se depărtă supărată.

— Pentru tine sînt aici, spuse ea. De îndată ce grupul a aflat că ai fost condamnat, m-au angajat şi m-au trimis încoace.

— Oh, făcu el.

Brusc, deveni profund interesat. Să cumperi o femeie pentru un bărbat care nu mai putea obţine favorurile unei femei libere. Era o metodă de control, iar viteza cu care acţionase grupul arăta că era şi foarte practică atund cînd avea de-a face cu un condamnat.

Marin examină curios fata. Aceasta era subţire şi drăguţă şi, evident, avea o părere excelentă despre ea însăşi, fiindcă în purtarea ei era un fel de impertinenţă atrăgătoare. Marin se eliberă din îmbrăţişarea ei, apoi atenţia i se îndreptă asupra salonului, al cărui lux depăşea tot ce văzuse vreodată: pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de stejar, tavanul era de o înălţime neobişnuită, iar într-o parte, o fereastră imensă de plastic acoperea, cu excepţia unei nişe, un perete întreg, de sus pînă jos.

Involuntar, privirea îi fu atrasă de un ceas mare, încastrat într-unui din lambriurile peretelui din dreapta. Vederea acestuia îi deşteptă o amintire: de fapt nu el, ci corpul lui Trask ţinea minte că ceasul ascundea intrarea în laboratorul secret al apartamentului, un loc unde Trask realizase multe din experimentele lui. Cealaltă intrare făcea legătura cu cabinetul de lucru. Îi mai trecu prin minte încă un gînd: ceasul era una din puţinele dovezi rămase despre existenţa Creierului.

Creierul dispăruse în timpul războiului, lăsînd în urma sa rămăşiţe, ca de exemplu acest ceas. Majoritatea mărturiilor fuseseră distruse sau se degradaseră.

Marin observă că limbile ceasului indicau exact aceeaşi oră ca şi ceasul său de mînă: douăzeci şi două fără cîteva secunde. Era gata să se întoarcă, dar un dangăt puternic îl opri în loc. Urmă o pauză, timp în care se auzi un sunet slab din interiorul ceasului. Apoi începu o melodie. Pe cadran se contură un joc de lumini multicolore. Ecoul melodiei se stinse şi urmă altă pauză. Răsunară bătăi de tobe a căror intensitate descrescu treptat şi o voce de bariton anunţă în engleza tip, caracteristică vocilor mecanice: „A fi acum ora douăzeci şi două, 26 august, 2140 e.n.”. Puţin mai tîrziu, aceeaşi voce făcu cunoscut că „vremea a fi fost rece pentru luna august” şi că „cerul a fi fost puţin înnorat”.

Se auzi un clinchet de talgere, urmat de acelaşi sunet ca de clopot care deschisese întregul ritual, după care se făcu linişte.

Marin, care fusese total captivat de ceea ce văzuse şi auzise, îşi dădu seama că fata se uita la el. Părea uşor mirată, iar el se gîndi că Wade Trask abia ar fi băgat în seamă ceasul, fiindu-i extrem de familiar. Se prefăcu că este cufundat în meditaţie, apoi o fixă cu privirea.

— Şi tu cu ce te ocupi? îi distrezi pe cei ce urmează să moară?

Ea păru că se strînge un pic, dar nu răspunse. Marin nu voia să facă pe procurorul, totuşi insistă:

— Care este tariful tău?

Ea se linişti.

— De la o sută la cinci sute pe săptămînă.

Marin îşi dădu seama că nu urmărea pur şi simplu să-i distragă atenţia de la preocuparea lui excesivă pentru ceas, ci se gîndea serios să-i accepte serviciile. Şi era o idee bună. Îşi

aminti dintr-o dată de Delindy Darrell, cea mai frumoasă dintre toate femeile care îi făcuseră vreodată copii. Trăiseră împreună timp de trei ani. Acum însă era de şase luni amanta Marelui Judecător. În toată această jumătate de an, nu îl interesaseră deloc femeile.

Îi spuse cu blîndeţe:

— Draga mea, poţi să rămîi aici cît vrei, dar adevărul este că nu mă simt prea în formă. Adăugă, cu o notă de sarcasm în voce: Te voi considera o femeie de cinci sute de dolari.

Ea rîse, veni uşor înspre el, îl sărută, îl îmbrăţişă scurt, apoi, cu capul sus, intră în dormitor.

Marin se aşeză într-un fotoliu cu faţa la uşă şi, pentru prima dată în ziua aceea, se gîndi serios că erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Mai mult ca sigur, Trask se folosise de asemănarea fizică cu David Marin pentru a obţine o audienţă la Marele Judecător. *Mai mult ca sigur,* Trask făcuse deja schimb de identitate cu dictatorul. „Ar fi trebuit să fac ceva!”, îşi reproşă el zguduit şi palid la faţă.

Apoi remuşcările începură să-l părăsească. Evident, n-ar fi putut întreprinde nimic, altfel ar fi acţionat deja. Faptul că îşi revenea de pe urma întîmplării era meritul lui. Rareori o fiinţă umană încercase un şoc atît de violent. „Mîine, se gîndi el în final, voi trece la acţiune.” Era cu puţin înainte de miezul nopţii. Dacă nu era deja prea tîrziu.

Obosit din cauza efortului imens din ziua respectivă, Marin se îndreptă spre dormitor, dar se opri chiar în prag. Uitase complet de fată. Ea se culcase într-unui din paturi. Un umăr gol i se zărea deasupra cearşafului; se întoarse leneş, îl privi şi spuse:

— În cazul în care ţi-ai pus întrebarea, mă numesc Riva Allen.

Marin se aşeză pe marginea patului, lîngă ea. Numele ei îi aduse aminte de altceva. El ştia că viaţa în grup eliminase femeile uşoare. Totuşi, iată una în faţa lui şi încă foarte atrăgătoare. Mai mult chiar, fusese trimisă de către grup. Asta reprezenta un aspect neplăcut al vieţii sub conducerea Marelui Judecător. Curiozitatea îi fu stîrnită.

— Vorbeşte-mi despre tine, despre tinereţea ta.

Era un fel indirect de a o întreba cum devenise ceea ce era. Ea nu avu nici o obiecţie.

— M-am născut, începu ea, în comunitatea care avea grijă de întreţinerea Creierului. Din cauza asta m-a interesat ceasul acela al tău. E primul pe care îl văd de mult timp.

Marin exclamă:

— Creierul!

Ea nu păru să ia în seamă tonul ciudat al vocii lui, deoarece continuă liniştită:

— De aceea nu mi-au dat nici număr. Înainte de dispariţia Creierului nu înregistrau persoanele care aveau vreo legătură cu el. Se opri. De unde ai ceasul?

Marin abia o auzi.

— Nu eşti înregistrată! exclamă el.

Dar de fapt se gîndea la altceva. „Controlul dă încă *atît* de multă atenţie Creierului." Aceasta era într-adevăr o idee interesantă şi absolut nouă pentru el. Nevrînd să lase să se vadă cît de mult îl preocupa, o întrebă:

— Cum îţi cîştigi existenţa, cum te hrăneşti?

— Pentru mîncare am o cartelă temporară, pe care o reînnoiesc la fiecare şase luni.

— Dar unde locuieşti?

— Aici, răspunse ea.

Marin era nerăbdător.

— Dar asta e numai o săptămînă. Trebuie să ai o locu...

Se întrerupse, apoi o întrebă cu blîndeţe:

— Unde îţi ţii hainele?

— Într-un compartiment de la aerogară. Costă douăzeci şi cinci de cenţi pe zi. Sus e o cameră de baie, unde pot să mă schimb.

În ciuda faptului că avea propriile probleme urgente de rezolvat, îl cuprinse mila gîndindu-se la viaţa acestei fete năpăstuite. Deşi existenţa ei era atît de nenorocită, părea atît de plină de energie, de vioiciune şi bună dispoziţie. Începu să îi pună întrebări la întîmplare. Ce fel de slujbă avusese? Unde dormea atunci cînd nu era un Wade Trask care să îi ofere un adăpost vremelnic? Dar corespondenţa? Încercase vreodată să îşi caute vreo locuinţă în cartierul Pripp? Dar la ţară?... Lista întrebărilor era lungă. Riva răspundea, uneori vag, deseori ezitînd. După o oră, era la curent cu întreaga ei viaţă.

Prima copilărie era ceţoasă. Îşi amintea cum părinţii ei erau întotdeauna pe drumuri, căutînd locuri din ce în ce mai

îndepărtate de oraş în încercarea disperată de a scăpa. Şi mereu îi ajungea din urmă birocraţia secretarilor Marelui Judecător. Statutul de grup era invariabil refuzat comunităţii din care făceau ei parte. Legătura lor din trecut cu Creierul le aducea numai necazuri, le distrugea toate speranţele şi îi ducea la ruină. Sfîrşitul zdrobitor sosi pe neaşteptate. Controlul veni într-o zi în adăpostul în care trăiau. În ciuda protestelor şi a refuzului de a crede, tatăl fu scos afară, pus la zid şi împuşcat. Nici o explicaţie sau intervenţie directă nu mai urmă, dar capul familiei dispăruse pentru totdeauna. Pentru mamă şi fiică sosise timpul coşmarului.

Tranziţia către oraş a femeilor avu loc în directă legătură cu nevoia de hrană. Riva începu să dea semne de somnolenţă, aşa că Marin puse întrebarea cheie pe un ton cît mai neutru cu putinţă:

— Dar Creierul unde a dispărut?

— A plecat într-o navă spaţială.

— Într-o *ce?*

— Într-o navă spaţială, ştii tu, spaţiul cosmic, Luna, Venus, Marte.

— Dar ăsta e doar un mit, protestă Marin. Există o atestare a zborului cosmic înainte de-al doilea război atomic, dar în general este acceptată ideea că...

Vocea i se stinse treptat, întrucît îşi dădu seama că vorbea cu o femeie care dormea buştean.

Marin se dezbrăcă şi se strecură în al doilea pat. Stătea întins, dar complet treaz, gîndindu-se cu încordare: „Creierul trebuie să fie încă... viu”.

Nimic altceva nu putea explica efortul imens făcut de oamenii Judecătorului pentru a-i elimina pe toţi cei care avuseseră vreodată de-a face cu el. Îşi aminti de ceva ce auzise odată: Creierul îi dăruise Marelui Judecător nemurirea. Atunci doar ridicase din umeri. Întotdeauna considerase referirile la nemurirea dictatorului ca pe o formă extrem de copilărească de propagandă, deşi acestea continuaseră ani de zile. Totuşi, undeva exista o realitate îngrozitoare, altfel Riva Allen nu ar fi în situaţia ei nenorocită de acum. Sigur, povestea ei era de mică importanţă, dar dădea o semnificaţie deosebită tuturor lucrurilor pe care le auzise despre Creier.

Mintea îi hoinărea liberă...

...Era greu de imaginat care ar fi momentul potrivit pentru o revoltă împotriva unui adversar atît de puternic precum dictatorul cu viaţă veşnică. S-ar putea ca grupul din Jorgia să amîne prea mult clipa declanşării atacului *lor;* el nu putea aştepta.

Marin se încruntă somnoros. „Eu am gîndit asta?” înainte nici nu luase în considerare ideea de revoltă. Şi ce era cu grupul din Jorgia?

Era posibil ca, timp de o secundă, la hotarul dintre somn şi veghe, un plan de-al lui Trask să fi pătruns în spiritul lui?

Dar de ce revoltă? Nu avea nici un sens. Un om care îşi putea schimba conştiinţa şi identitatea dintr-un corp în altul nu avea nevoie de o revoluţie. În afară de asta, ar fi şi imposibil.

Principiul de grup combinat cu libera iniţiativă şi impregnat cu noi idei, la fel de măreţe, tocmai începea să se extindă. Ca un uriaş care calcă cu paşi gigantici, învingea orice rezistenţă şi în acelaşi timp dădea speranţe. În asemenea momente, oamenii nu pleacă uşor urechea la voci care îi avertizează împotriva pericolelor îndepărtate sau îi îndeamnă să fie mai creativi.

Din nou mintea lui se aventură. „Dacă ei nu acţionează, se gîndi el, va trebui să acţionez singur.”

Se simţea uşurat că nu spusese nimănui despre descoperirea sa. Şi astfel, complet singur, era capabil să acţioneze — şi încă la scară maximă.

Marin dormi agitat, cu vise tulburate de gînduri şi imagini confuze şi în acelaşi timp pline de semnificaţie. Şi toate acestea se datorau faptului că, planuri secrete, care nu erau ale lui, păreau să pună tot mai mult stăpînire pe el.

5

Marin se trezi cu furnicături în tot corpul. Era o senzaţie atît de ciudată, încît rămase nemişcat, cu inima bătîndu-i cu putere.

Treptat, deveni în mod acut conştient de întunericul din cameră şi îl cuprinse o teamă primitivă, instinctivă, de noapte. Ascultă cu atenţie, străduindu-se să perceapă un sunet. I se părea că numai un zgomot neobişnuit l-ar fi putut aduce într-o asemenea stare de veghe. Senzaţia de mîncărime a pielii creştea în loc să dispară, făcîndu-l să se simtă prost. Apoi, în mod uimitor, avu un sentiment al morţii atît de puternic, încît fiori reci de groază îi străbătură coloana vertebrală. Înfricoşat, încercă să-şi îndoaie gîtul, ridică capul şi privi spre uşă.

După aceea nu mai simţi nimic.

Raze ce proveneau de la o sursă luminoasă se întindeau de la uşa dormitorului pînă la jumătatea distanţei spre patul lui în timp ce privea uluit, neputîndu-şi crede ochilor, lumina se întinse brusc, pînă ajunse la cîţiva centimetri de pat. Toate razele — erau zeci — tremurară şi licăriră în timpul acestei mişcări.

Marin se strecură afară din pat. Era o deplasare laterală, o mişcare de rostogolire executată atît de rapid, încît se trezi pe podea înainte de a-şi da seama că, în afară de un foşnet uşor al cearşafurilor, ieşise de sub ele fără să facă nici un zgomot.

Avu timp să arunce o privire iute spre celălalt pat. Nu percepu decît sunetul unei respiraţii liniştite. Evident, Riva nu era conştientă de ceea ce se întîmpla.

Dar gîndul la ea dispăru brusc, deoarece chiar în acea clipă fasciculul de raze ţîşni în faţă, ca şi cînd ar fi fost dirijat şi îi

traversă patul. Unul din capete păru chiar să-i atingă faţa în trecere. După aceea căzu şi se încolăci pe cearşaf ca o funie.

Marin îşi recăpătă sîngele rece printr-un automatism; sări în picioare şi făcu cîţiva paşi înapoi, după care avu o revelaţie bruscă, înţelegînd ce se întîmplase.

Era vorba de un dispozitiv mecanic. Bizar, aproape incredibil, dar era o maşină, nu o formă de viaţă. Acum că uimirea dispăruse, pericolul se reducea la enigma pe care o reprezenta fenomenul şi venea din partea celui care pusese totul la cale.

Se îndreptă spre cuier, unde îşi lăsase haina şi scoase neutralizatorul din buzunarul drept. Aruncă haina pe podea şi înconjură patul strîngînd arma în mînă. Frica îl părăsise, dar acţiona încă sub impulsul prudenţei.

Ajunse la uşă, iar prudenţa lui atinse maximul: să treacă de partea cealaltă sau să se uite doar? Să traverseze razele sau... ce?

Se hotărî să se uite: privi prudent prin crăpătura uşii. Cînd văzu de unde venea lumina, oftă uşurat, gîndindu-se: „Bineînţeles!”

Strălucirea iradia dintr-unul din orificiile ceasului. Marin făcu un calcul rapid, apoi intră în cameră, sărind peste raze. Se îndreptă grăbit spre ceas şi căută cu febrilitate un întrerupător electric pe care să îl poată închide. Găsi un buton şi îl apăsă. Liniile luminoase, atît cît le putea vedea pînă la uşa dormitorului, dispărură pe loc. Cadranul luminos al ceasului se întunecă. Apăsă din nou butonul, dar razele argintii nu mai apărură.

Marin se întoarse spre uşa dormitorului. O privire aruncată înăuntru îl asigură că razele dispăruseră şi de acolo şi că, deocamdată, fantasticul episod luase sfirşit.

Închise uşor uşa, aşteptînd cîteva clipe ca să fie sigur că Riva nu se trezise, după care aprinse lumina în salon.

Un lucru îl punea pe gînduri. Atacul, dacă asta fusese, fusese plănuit împotriva lui — sau, mai sigur, împotriva lui Wade Trask.

Marin se opri asupra acestei idei. Dar mai exista încă o posibilitate: dacă atacul fusese întreprins nu împotriva lui Trask, ci de către Trask însuşi?

Cu această ipoteză în minte, cercetă atent camera Îşi amintea ce gîndise în legătură cu laboratorul secret atunci cînd intrase prima dată în apartament, mai devreme. Ciudat, atunci

ştiuse cu precizie pe unde se intra. Acum avea doar o amintire vagă, ceva în legătură cu ceasul.

Cinci minute mai tîrziu deschise uşa secretă şi intră într-o cameră lungă şi îngustă, intens luminată. Se întrebă dacă acţiunea de deschidere a uşii declanşase automat aprinderea luminilor. Îşi trecu privirea peste tot echipamentul a cărui prezenţă acolo era firească pentru un inginer electronist; motoare, panouri metalice încărcate de cadrane, contoare şi comutatoare. Cîteva aparate mai mari erau agăţate de tavan, iar un perete întreg semăna cu tabloul de comandă al unei centrale telefonice automate. Într-un colţ erau mai multe cutii, iar la capătul mesei...

Marin îngheţă, cu neutralizatorul în mînă.

Încet, îşi destinse degetele încleştate pe patul metalic al armei. Înaintă prudent şi îngenunche lîngă corpul amorţit al unui bărbat care zăcea prăbuşit, cu faţa în jos. Silueta i se părea familiară; omul respira. În timp ce încerca să-l întoarcă — operaţie dificilă din cauza spaţiului strîmt —, senzaţia de familiaritate crescu.

Sentimentul că îl cunoştea persistă cît îi privi faţa. Totuşi, după cîteva secunde, bătăile inimii i se mai domoliră: nu avea nici cea mai mică idee cine putea fi.

Se ridică şi privi împrejur, căutînd o sfoară. Găsi o sîrmă subţire într-un sertar al mesei. Rapid şi cu pricepere legă mîinile şi picioarele omului, avînd grijă să nu-i oprească circulaţia.

„Mîine dimineaţă ar trebui să se trezească, se gîndi el. Atunci voi auzi şi explicaţiile.” Bărbatul arăta ca şi cum fusese împuşcat cu o armă cu gaz. Întrucît era nevoie de aparate complexe pentru a depista natura gazului folosit, era mai bine să nu îi administreze nici un antidot, ci să îl lase să îşi recapete cunoştinţa în mod natural.

Marin ieşi din laborator, readuse cu atenţie ceasul în poziţia iniţială, după care se întrebă ce trebuia să facă acum.

Să doarmă, desigur.

Se întoarse în dormitor, închizînd uşa de data aceasta, deşi se îndoia că fenomenul se va repeta.

Un agent al lui Trask intrase în apartament şi, într-un fel sau altul, eşuase în ceea ce trebuia să fie atacul final. Faptul că Trask trimisese un agent specializat în mînuirea aparaturii va trebui să fie explicat a doua zi dimineaţă.

În întuneric, Marin se furişă înapoi în pat. Acum se simţea obosit şi avea o senzaţie de greutate în stomac. „Ceva îmi scapă”, se gîndi el încordat.

Oare ce putea fi?

Dormi cam o oră. Apoi se trezi şi îşi zise: „A, bineînţeles. Nu mi-am pus ochelarii lui Trask cînd am sărit din pat mai devreme; şi totuşi am văzut perfect”.

Ar fi trebuit să ştie că asta se va întîmpla. Forţele armate, cu metodele lor complicate de a-şi deghiza agenţii, descoperiseră că puteau produce schimbări în percepţie prin diferite manevre.

Dinamica internă a lui Marin fusese dominată cîteva ore de corpul lui Trask. Dar acum, în ciuda stării de depresiune în care se găsea, probabil că îşi schimbase deja „tonalitatea” trupului.

Medită mult timp asupra acestui lucru şi se simţi din nou tulburat. Nu din cauza problemei cu ochelarii, ci de altceva.

Adormi. Se trezi. Şi îşi dădu seama: „Dumnezeule mare, omul acela era... *David Marin!”*

6

Sună telefonul.

Una cîte una presupunerile începură să îl părăsească pe Marin. Cînd deschise ochii, acestea dispăruseră complet.

Era în plină zi, ceea ce îl uimi. Avea impresia că petrecuse noaptea gîndindu-se la toate problemele care îl aşteptau. Întîi era corpul... lui din laboratorul secret. Apoi plecarea în Asia de la ora paisprezece. Incapacitatea de a găsi timp să se achite de obligaţiile care îi reveneau în calitate de conducător de grup. (Meditase mult timp la cel mai bun mijloc de a se sustrage.) Şi apoi era Creierul, în legătură cu care trebuia să se informeze. Un lucru care reprezenta obiectul unei preocupări atît de intense din partea Marelui Judecător putea să se dovedească util. Delindy, războiul din Asia şi invenţia lui Trask îi reţinuseră şi ele atenţia sau cel puţin aşa i se părea lui. Dar, evident, el dormise, nu gîndise. Oricum, nu în mod conştient. Zîmbi trist şi întinse mîna spre telefon. Ezită din nou.

Dacă era cineva pe care nu îl cunoştea, dar care era convins că avusese în trecut relaţii cu el?

Telefonul sună din nou, şi el îşi adună tot curajul pentru a face faţă situaţiei. După aceea ridică receptorul.

O voce bărbătească rosti:

— Ralph Scudder, domnule Trask.

Marin îşi înăbuşi o exclamaţie. Îl cunoştea pe acest om, sau mai degrabă, Pripp. Ralph Scudder, conducătorul Pripp — ceea ce însemna şef de bandă. Scudder era cunoscut ca lider al Societăţii „Plăcerea”, o organizaţie Pripp semise- cretă care controla jocurile de noroc şi prostituţia — practicată de femeile

Pripp — şi care era implicată în numeroase delicte minore. Conform unui zvon care circula printre cadrele Centrului de Control, organizaţia se afla sub protecţia Marelui Judecător.

Marin inspiră încet şi adînc.

— Da? spuse el.

— Am aranjat o întîlnire în legătură cu ceea ce am discutat împreună. Astă-seară, la ora douăzeci şi două.

Marin avu o strîngere de inimă.

— Unde? întrebă.

— Mai întîi sunaţi la „Plăcerea”. Ei vă vor da instrucţiuni.

— De acord.

Agăţă receptorul fără să-şi dea osteneala să afle dacă Scudder mai avea ceva de spus.

Se simţea uşurat. Se descurcase bine cu primul său contact în rolul lui Trask. Dacă omul din laborator era Trask, atunci putea afla de la el despre ce stătuseră de vorbă cei doi — savantul şi Prippul.

Ajuns în acest punct cu meditaţia, privirea îi căzu pe patul alăturat. Era gol şi aranjat cu atenţie. Marin îl privi rece şi în cele din urmă ridică din umeri. Nu avea nici dreptul, nici dorinţa de a controla mişcările Rivei Allen. Dar era ciudat şi nu avea nici un sens să plece aşa pe neaşteptate. Îl irita. Pentru că — nimic mai simplu — îl încerca un sentiment erotic, o dorinţă atavică ce pulsa în profunzimea celulelor, avînd nevoie să fie satisfăcută.

Cînd flacăra dorinţei se stinse, deveni conştient de cît de mult se schimbase faţă de seara precedentă. Senzaţia apăsătoare de pierdere dispăruse, ca şi cînd ar fi scăpat de o greutate fizică. În plus, pentru problema lui găsise nu una, ci mai multe soluţii.

Dacă era necesar, putea să îl avertizeze pe Marele Judecător. Acest lucru putea fi o soluţie simplă şi directă, dar înainte de asta trebuia să lămurească cîteva lucruri. De exemplu, trebuia să aştepte pînă cînd corpul din laborator îşi recăpăta cunoştinţa. Era posibil să nu fie Trask.

Era uluit. Ce descoperire senzaţională făcuse savantul! Cu o singură lovitură de geniu tulburase echilibrul puterii. Toate maşinile militare ale forţelor armate, toată abilitatea unui Edmund Slater erau eclipsate de un procedeu pur mecanic ce permitea schimbarea identităţii personale. Ca un fel de demon al antichităţii, cel care dispunea de această forţă putea „poseda” fiinţele umane, reuşind să *fie* oricare din ele, pe rînd.

Şi cum oamenii îşi dădeau greu seama de pericol, Trask putea lovi chiar în inima grupului conducător al unui guvern planetar.

Numai că acum zăcea în propriul laborator, prizonier, victimă a unui dezastru neprevăzut. Poate acum se trezise şi se gîndea la proporţiile catastrofei.

Marin se simţi obosit, dar ideea de a discuta cu Trask îi dădu o motivaţie suficient de puternică pentru a merge în laborator.

...Corpul lui era încă întins pe jos, fără vlagă, fără cunoştinţă. Respira.

7

Se întoarse în pat şi adormi.

Se trezi cînd auzi uşa dormitorului deschizîndu-se. Intră Riva Allen. Era în ţinută de oraş şi ducea două valize, care dădeau o explicaţie logică absenţei sale. Arăta foarte bine în taiorul ei elegant, de culoare albastră.

— Ah, te-am trezit, spuse ea pe un ton de remuşcare, clătinîndu-şi capul.

— Nu e nimic, era timpul.

Uitîndu-se la ceas, Marin oftă. Nouă fără douăzeci, într-adevăr, era timpul să se scoale. Se trase spre marginea patului, iar Riva trecu pe lîngă el şi lăsă jos valizele.

— Mi-am luat lucrurile, spuse ea deşi nu era nevoie.

Marin şi-o imagină recuperîndu-şi averea de la aerogară, se înfioră şi murmură:

— Bine. Simte-te ca acasă.

Fata îl privea cu un zîmbet stînjenit.

— M-am gîndit că nu are nici un rost să rămîn dacă vei „profita" de prezenţa mea la fel ca noaptea trecută.

Iritarea ei îl binedispuse din nou pe Marin.

— Eram demoralizat, dar asta nu se va mai întîmpla.

Se ridică în picioare şi o mîngîie pe obraz. Ea îl apucă de mînă şi se lipi de el cu o mişcare plină de voluptate. El o

îmbrăţişă scurt, şoptindu-i încurcat că voia să iasă. Întrucît ea nu se desprindea de el, o îndepărtă spunîndu-i:

— Aşteaptă pînă diseară.

În baie, îşi făcu planurile pentru ziua ce urma. „Mă voi deghiza ca Marin”, hotărî el, apoi rămase uluit de uşurinţa cu care se gîndise la el ca la o persoană străină. Cît priveşte operaţia în sine, nu era greu de făcut: forţele armate ajunseseră la asemenea progrese în arta deghizării, încît în cazul a doi indivizi care nu erau foarte diferiţi unul de celălalt ca înfăţişare, duplicarea era posibilă.

Marin zîmbi feţei prelungi a lui Trask care se reflecta în oglindă. În mod sigur era singura persoană care putea juca la perfecţie rolul lui David Marin, conducătorul de grup. Dar asta ar fi fost numai începutul.

Avea multe lucruri de făcut, dar nu ştia cum să procedeze. Primul era, bineînţeles, să îşi îndeplinească sarcinile militare imediate, întorcîndu-se din călătoria întreprinsă în Jorgia chiar în acea seară. Va fi mai greu să părăsească frontul după patruzeci şi opt de ore, cînd aveau să înceapă operaţiunile.

Totuşi, dacă totul mergea cum trebuie, s-ar putea să nu mai aibă nevoie să explice evenimentul incredibil care avusese loc. Primul lui obiectiv era să găsească un mod de a readuce personalităţile lui Trask şi a lui Marin, fiecare în corpul corespunzător. Atunci, redevenit în întregime el însuşi, ar avea controlul situaţiei, ar putea discuta realist despre invenţie şi ar putea face faţă tuturor problemelor. După aceea, nu ar mai exista nici o dificultate în justificarea oricărei acţiuni anterioare.

Complet îmbrăcat, Marin urcă pe acoperişul clădirii şi simţi o profundă satisfacţie şi uşurare văzînd că avionul lui personal era parcat în partea rezervată pentru vizitatori, într-un fel era o dovadă că omul din laborator era Trask.

Datorită echipamentului automatizat de bord, cîteva minute îi erau suficiente pentru pregătire.

Se urcă în avion şi ajunse repede pe o pistă particulară. Puse în funcţiune pilotul automat.

8

Avionul său era dotat cu echipamentul standard necesar deghizărilor, anume cel folosit în armată, şi operaţia îi luă un oarecare timp. Întîi trebuiau „imprimate” o serie de circuite electronice simple sub muşchii feţei, capului şi gîtului, imediat sub piele. Pentru aceasta era utilizat un vaporizator ultrarapid care proiecta un gaz special printr-o matriţă. Viteza de emitere era astfel calculată încît epiderma să rămînă intactă.

Marin aşteptă ca gazul să atingă limita necesară de elasticitate şi rezistenţă înainte de a pune în funcţiune aparatul. Apoi începu să învîrtă comutatoarele, cîte unul pentru fiecare circuit. La fiecare manevrare a unui buton, se încorda sau se relaxa o serie de muşchi, conturînd treptat noile trăsături.

După experienţa din seara precedentă, Marin se îndoia că îşi mai ţinea minte înfăţişarea. De aceea folosi ca model o fotografie de-a lui, pe care o plasă sub placa transparentă de identificare aflată pe panoul de control al avionului. Ca efect al manevrării comutatoarelor, se schimbă întîi expresia feţei lui Trask, apoi configuraţia ei.

Cînd asemănarea cu David Marin i se păru satisfăcătoare, opri aparatul şi stabili o „derivaţie”.

Etapa următoare nu reprezenta decît o perfecţionare a celor înfăptuite anterior. Astfel, „imprimă” circuite pe coardele vocale, reglînd tensiunea din muşchii laringelui pînă cînd vocea lui Wade Trask avu aceeaşi tonalitate cu cea a lui Marin, înregistrată pe banda sistemului de comunicaţie a avionului.

Probă, unul după altul, cîteva din propriile costume care se aflau în dulăpiorul din avion. Două din ele, unul închis la culoare,

celălalt deschis, îi veneau bine, celelalte fiind prea largi în jurul pieptului şi al umerilor.

Îl alese pe cel mai deschis la culoare, pe baza unei experienţe îndelungate: o culoare deschisă, pe lîngă un plus de personalitate, distrăgea atenţia de la persoana care o purta.

Cîteva minute mai tîrziu ateriză pe acoperişul clădirii conducătorilor de grup, decis să se întruchipeze pe... sine însuşi.

9

Îl găsi pe Şeful de Control într-un birou imens lipsit de alte ornamente în afara unei mese mari din oţel şi a cîtorva scaune. Pereţii şi podeaua biroului erau din beton. Nu era expus nici un instrument, ceea ce îl amuză pe Marin, care era la curent cu mecanizarea intensivă introdusă de acest omuleţ slab ca înfăţişare, dar hotărît în executarea funcţiei sale criminale. Chiar absenţa oricărui utilaj electronic reflecta în mod pervers respectul imens al celuilalt pentru scopul în care era folosit respectivul echipament. Era evident, după o singură privire aruncată în biroul lui, că Edmund Slater, spionul şef al unui dictator lipsit de îndurare, nu avea deloc intenţia să se lase spionat de alţii în propriul său sanctuar.

Slater se plimba cu paşi mari de-a lungul camerei cînd intră Marin. Se opri la celălalt capăt al încăperii, se întoarse cu faţa şi schiţă un zîmbet ambiguu.

— David, nu a fost înţeleaptă intervenţia ta din timpul întrunirii de ieri a Consiliului. Ştii că regulile jocului sînt rezonabile şi în acelaşi timp inexorabile. Nici chiar eu nu sînt de neînlocuit.

— Bănuiesc că te referi la afacerea Trask, spuse Marin. Nu mi-am dat seama că intram drept în gura lupului.

Slater clătină din cap. Privirea ochilor săi de culoare verzuie rămase fixă cîteva clipe.

— Nu ai acţionat aşa numai fiindcă ignorai pericolul, ci şi fiindcă ai vrut să faci pe protectorul. În vocea ta era un ton pe care nu mă aşteptam să îl aud. Era un accent de mînie şi trebuie să recunosc că nici acum nu îl înţeleg.

Se opri şi rămase nemişcat, ca şi cînd ar fi aşteptat o explicaţie din partea lui Marin. Acesta îl studie cu atenţie şi se încruntă. Era un atac direct împotriva căruia nu putea riposta spunînd adevărul; de aceea fiecare clipă dedicată acestui subiect de conversaţie însemna timp pierdut.

Răspunse liniştit:

— Ed, încetează să faci o dramă din neliniştea ta. Trebuie să ştii că nu aş lua în seamă nici unul din zvonurile care mă acuză de mobiluri nemărturisite. Dacă vreodată aş avea cu adevărat temerile pe care încerci să mi le insufli, atunci ai putea începe imediat o investigaţie în ce mă priveşte. Dar ce voiai să îmi spui? Şi eu am ceva să te întreb.

Omuleţul sinistru ezită în mod vizibil. Apoi rîse şi rîsul lui era aproape plăcut.

— Precum ştii, departamentul meu îţi solicită uneori serviciile pentru pregătirea personalului de legătură.

— Sper că acest aranjament te satisface, spuse Marin, după care aşteptă.

Evident Slater avea un motiv special pentru a aduce această problemă în discuţie, întrucît era vorba de o chestiune care nu intra în atribuţiile unui conducător de grup.

Slater schiţă un zîmbet.

— E vorba de un tînăr pe care vreau să-l iei cu tine azi după-masă. E primul lui contact cu războiul şi, aşa cum vei vedea, nu prea are antrenament.

Marin clătină din cap.

— N-am timp de asta azi. Am un program prea încărcat.

Slater zîmbi din nou.

— Acest tînăr, spuse el, ne interesează în mod deosebit pe Marele Judecător şi pe mine. Cînd vă întîlniţi uită-te cu atenţie la el şi gîndeşte-te dacă nu îţi adud aminte de cineva cunoscut.

Marin oftă şi făcu un calcul rapid pentru a-şi da seama cînd avuseseră loc primele jocuri de împerechere. Fusese imediat după război — în urmă cu douăzeci de ani! Băiatul putea fi unul din copiii Marelui Judecător, un rezultat al jocurilor amoroase din acei ani de demult. Conducătorul participase la primele serii, după care numărul de femei care i se ofereau crescu într-atît încît retragerea sa deveni o problemă de interes public.

Marin nu putea decît să îşi decline refuzul.

— Să fie la Staţia de decolare a rachetelor la ora paisprezece.

Slater făcu un semn aprobator.

— Acum e rîndul tău să mă întrebi.

Marin se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Îi era mai greu să vorbească decît se aşteptase. Ce dorea el era atît de important încît nu îşi putea permite să facă vreo greşeală, întrevederea se dovedise deja mai periculoasă decît crezuse.

Din poziţia în care stătea, era normal ca privirea să îi cadă pe o construcţie proeminentă situată deasupra clădirii Conducătorilor de grup. Acolo urma să se prezinte Trask pentru execuţie, după şase zile. Construcţia era joasă şi urîtă, cu o formă pătrată, masivă. Ferestrele cu gratii îi dădea aspectul lugubru şi respingător al unei închisori. Două turnuri de metal şi beton, situate la capete, se ridicau drepte în aer, la o înălţime de mai multe sute de picioare. Aici erau camerele de evacuare a convertizoarelor, unde radioactivitatea substanţelor derivate era transformată sau suprimată. În cazul în care nici un alt procedeu nu era de folos, compuşii afectaţi erau închişi în containere etanşe şi transportaţi la mari distanţe pentru a fi îngropaţi.

De unde stătea, Marin nu putea vedea centrala şi nici antenele transmiţătoare. Centrala forma un fel de extensie a primei construcţii, iar antenele erau aşezate într-o parte care nu se vedea de la fereastra lui. Dar el ştia că undeva, în interiorul vast al construcţiei, se afla releul care — odată activat — va provoca în umerii lui Trask o durere insuportabilă, împingîndu-l inexorabil spre sfîrşitul destinului său.

Marin simţi cum se încorda şi se întrebă cîţi oameni se gîndiseră cum ar putea pătrunde în această cetate a morţii pentru a-şi distruge codurile personale. Nu cunoştea cazul vreunui om care să fi reuşit această tentativă. Se îndepărtă de la fereastră şi spuse:

— Ed, aş dori informaţii în legătură cu un subiect tabu pentru Consiliul Conducătorilor de grup.

Slater, care se întorsese pe jumătate, îşi răsuci capul şi îl privi printre pleoapele apropiate.

— Care subiect?

— Creierul.

Urmă o tăcere lungă şi lui Marin i se păru că omuleţul pălise. Păru să se cocoşeze puţin.

— David, dacă l-aş informa pe Marele Judecător că ai pronunţat acest cuvînt, i-ar părea rău pentru tine.

Marin nu avu curajul să răspundă, iar Edmund Slater continuă cu o voce scăzută:

— Eu conduc cercetările asupra Creierului, cercetări care se desfăşoară fără întrerupere. Agenţii mei ştiu că, dacă ar sufla cuiva o vorbă despre progresul cercetărilor noastre, şi-ar atrage asupra lor moartea. Te sfătuiesc să uiţi că a avut loc vreodată această discuţie.

Lui Marin nu îi scăpă seriozitatea avertismentului, totuşi continuă fără să ezite:

— Vreau să ştii ce gîndesc. În cazul în care Creierul există încă, tu *ştii* unde se află.

Mintea agilă a omuleţului din faţa sa păru să înţeleagă imediat tot ce se ascundea în spatele acestor cuvinte. Începu să vorbească incoerent ca şi cum ar fi gîndit cu voce tare.

— Există atît de multe indidi... Zed de mii de piste... Fragmente care se potrivesc unele cu altele... Poate că e nevoie de o minte nouă şi ascuţită care să le pună cap la cap.

Ochii lui îşi pierdură expresia visătoare şi se fixară asupra lui Marin. El părea foarte încordat, reprimîndu-şi cu greutate emoţia internă.

— David, spuse el pe un ton reţinut, ideea ta este poate cel mai important element din aceste cercetări ale ultimilor zece ani. Mi-ar plăcea să mai discut cu tine înainte de a hotărî dacă să continui singur sau să-i vorbesc Marelui Judecător în legătură cu această problemă.

— Unde a fost văzut Creierul ultima oară?

— Zvonurile sînt contradictorii. Ultima versiune cunoscută datează cam de douăzeci de ani. Un vagabond — mort între timp — a declarat că într-o noapte, pe la ora două, a văzut o navă uriaşă zburînd pe deasupra muntelui în care era adăpostit Creierul. Sub ochii lui, uşile enorme de oţel de deasupra s-au deschis, iar nava a intrat în puţul imens construit pentru eventuala evacuare a Creierului în caz de pericol. Evident, carena navei era mobilă sau poate avea uşi glisante, care permiteau expunerea aproape totală a interiorului. Ceva încă şi mai important: totul fusese prevăzut pentru a asigura protecţia Creierului faţă de posibile atacuri aeriene. Protuberanţe de oţel, adînciturі în pereţii de metal ai structurii, felurite dispozitive de fixare permiteau transportul Creierului dintr-o dată — totul fusese plănuit cu precizie matematică. Nu mai e nevoie să-ţi

spun că am încercat să găsim toate persoanele care au văzut sau au auzit de acest zbor.

Marin îşi aminti de declaraţia Rivei Allen, conform căreia Creierul plecase spre o altă planetă, şi îşi dădu seama că informaţiile care i se dădeau erau cît se poate de corecte.

— Ce descoperiri aţi făcut?

— Hipnoză, controlul minţii de la distanţă, circuite electronice de tip necunoscut aplicate direct pe lobii cerebrali — n-am putut risca nici chiar cu oamenii care fuseseră implicaţi indirect. Ţi-aş putea spune cîte persoane au fost omorîte, dar te-ar impresiona numărul. Suma totală este dezagreabilă. Oricum, ne-a fost milă de cîţiva dintre ei şi ne-am mulţumit fie să-i supraveghem, fie să-i controlăm pe ei sau pe urmaşii lor.

Marin se gîndi la Riva şi se lămuri pe deplin. Povestea ei se potrivea de minune cu cele spuse de Slater. Doar că ea nu va şti niciodată cît de aproape de moarte fuseseră ea şi mama ei. Ar fi fost mai simplu să le ucidă. Numărul morţilor trebuie să fi fost uriaş pentru ca Marele Judecător şi Slater să decidă că era cazul să înceteze execuţiile.

— Ştii cine a organizat evadarea Creierului?

— Da.

— Cine?

— Creierul însuşi, răspunse Slater.

Camera aridă părea decorul potrivit pentru desfăşurarea unui asemenea dialog, în perfectă securitate. Pereţii şi podeaua de beton constituiau o barieră de netrecut pentru instrumentele de detecţie. Doar în acest spaţiu lugubru un om putea fi la adăpost de inteligenţa unui creier electronic. Fără un prea mare efort, îţi puteai imagina că în astfel de celule îşi va găsi omenirea refugiul în faţa hoardelor conduse de maşini gînditoare.

Pentru Marin, existenţa unei astfel de supermaşini era greu de acceptat. Ştia că experţii examinaseră rămăşiţele Creierului; şi fără nici o îndoială acestea reprezentau aspecte ale unei ştiinţe electronice care se pierduse şi care nu fusese încă redescoperită. Dar cuvintele lui Slater conturau o figură care întrecea puterea de înţelegere a omului şi — idee şi mai incredibilă — era interesată de oameni.

Stînd cu spatele la fereastră, se încruntă.

— Unde vrea Creierul să ajungă?

— La dictatură mondială. La o stăpînire absolută a rasei umane.

Marin începu să rîdă, apoi, văzînd că Slater era serios, se opri brusc.

— Nu ştiu ce mi s-a părut atît de nostim. Dar nu pot concepe ca unei asemenea maşini să îi pese de oameni.

Slater clătină din cap.

— Nu e vorba de conştiinţă, ci de calcule. Nu avem de-a face cu un monstru megaloman, ci cu un instrument admirabil care rezolvă problema pe care i-am dat-o. Dacă putem evita distrugerea Creierului, o vom face. Ceea ce dorim noi este să recăpătăm controlul asupra lui şi să putem pune problema în termeni mai puţin radicali. Bineînţeles, vrem să scăpăm de război şi să aspirăm la o lume armonioasă şi plină de pace. Dar aceasta nu trebuie să se realizeze în detrimentul autodeterminării. Creierul a fost programat să caute soluţii optime în problema războiului. Bineînţeles, a interpretat termenul de *optim* într-un mod extrem de riguros.

Gîndurile lui Marin reveniră asupra întrebării dacă Marele Judecător era într-adevăr nemuritor, însă nu părea momentul potrivit pentru discutarea acestei chestiuni. Îşi dădu seama că nu putea găsi toate răspunsurile acolo — nu încă, şi nu în clipa aceea. Uitîndu-se la ceas, văzu că era timpul să plece şi spuse:

— Ed, ne vom mai întîlni. Dar ceea ce mi-ai povestit este foarte ciudat şi nu pot crede totul. Creierul nu a pus niciodată nimic la cale decît dacă i s-a cerut. El poate să analizeze o situaţie dată şi să ofere datele pe baza cărora oamenii pot lua decizii şi acţiona. Dar orice acţiune pe care ar întreprinde-o *el* ar face-o prin intermediul servomecanismelor, oricît de subtile şi perceptibile ar fi ele.

Slater răspunse:

— Este cea mai complexă maşină realizată vreodată. Poate primi ordine generale, pe baza cărora determină singură instrucţiunile detaliate necesare, pe care le îndeplineşte prin servomecanisme proprii. Evident, are o bază din construcţie. Şi te asigur că pentru crearea acestui fundament au lucrat timp de un secol cei mai străluciţi savanţi şi ingineri din lume.

Marin porni spre uşă. Apoi se întoarse şi întrebă brusc:

— Există vreo legătură între Jorgia şi Creier?

Slater clătină încet din cap. Păru uimit:

— Ce te face să întrebi asta?

— Sîntem în ajunul bătăliei şi am sentimentul că în afară de forţele cunoscute mai sînt şi altele în joc.

— Ai asistat la toate discuţiile noastre.

Marin nu era la fel de sigur de asta cum ar fi fost cu cîteva zile mai devreme. Se încruntă gînditor. „În aparenţă, trebuie să recunosc că totul e ca de obicei. Nu ne-am putea dori o conjunctură mai favorabilă: adversarul nostru este o monarhie ultraconservatoare. Faptul că un astfel de regim a fost instalat într-un stat stăpînit în prealabil de comunism timp de două sute de ani este în mod sigur unul din rezultatele cele mai uimitoare ale războiului."

Îşi scutură capul enervat şi încheie:

— În fine, vom vedea. La revedere.

Ieşi, închizînd uşa după el.

Era ora mesei, adică timpul de a afla planurile dictatorului.

10

Din avion, Marin privea în jos, spre metropolă: o vedea nu aşa cum era, ci aşa cum şi-o închipuia, aşa cum o ştia din filmele vechi, aşa cum fusese în timpul marilor războaie, fumegînd în agonia incendiilor.

Asemeni păsării fenix, oraşul se ridicase din cenuşă de două ori. Prima dată i se dăduse o configuraţie urbană tradiţională, cu clădiri modelate după gustul fiecărui proprietar, cu braţele lungi ale străzilor întinzîndu-se la infinit, încru- cişîndu-se într-o fantastică dezordine. A doua sa renaştere avusese loc sub conducerea fermă a Marelui Judecător. Ca rezultat, oraşul la care Marin se uita de sus semăna cu o tablă de şah. Fiecare pătrat avea zona lui verde, dar întotdeauna, indiferent de mărime, era înconjurat de clădiri înalte. Se pretindea că efectele distructive ale unei eventuale bombe atomice s-ar limita la cîteva din aceste pătrate, puterea exploziei fiind anulată sau cel puţin micşorată de şirurile lungi de clădiri.

Pentru Marin, oraşul avea o înfăţişare aproape medievală. Mulţimea de avioane, aerotaxiuri şi celelalte aparate de zbor, mici sau mari, dezminţea această impresie, dar antrenamentul lui Marin îi ascuţise capacitatea de a ignora aspectele de suprafaţă şi de a vedea ce era fundamental. De aceea, pentru el arhitectura oraşului avea o frumuseţe formală de modă veche. Geometria rigidă a pătratelor era compensată de diversitatea dimensiunilor acestora, diversitate ce dădea acel aer de improvizaţie fără de care nu există artă adevărată. Numeroasele parcuri, permanent verzi, îngrijite şi cu vegetaţie bogată, aduceau ansamblului o notă finală de graţie şi eleganţă. Oraşul Marelui Judecător arăta solid şi prosper.

În faţă, panorama se schimbă, întunecîndu-se, devenind străină. Avionul survola acum o suburbie întinsă, cenuşie, sordidă, alcătuită din clădiri joase, dărîmate, fumegînde, ascunzîndu-se ici şi colo sub ceţuri murdare.

Cartierul Pripp.

De fapt, termenul însemna: Perimetru Izolat pentru Segregaţie Permanentă. Nu era decît o siglă, dar devenea un coşmar atunci cînd ţi se luau celelalte semne de identitate şi ţi se înmîna un tichet care aviza autorităţile că te aflai sub jurisdicţia Organizaţiei Pripp. Criza se declanşase cu mult timp în urmă, cu mai mult de un sfert de secol, iar în partea de jos a fiecărui tichet se găsea încă un rînd tipărit cu litere mici. Acest rînd indica rolul tichetului, deoarece spunea: *Purtătorul acestui tichet este pasibil de pedeapsa cu moartea în cazul depăşirii zonei interzise.*

La început, păruse o măsură necesară. Pe atunci bîntuia o epidemie violentă şi mortală — prea repede şi prea uşor atribuită radiaţiilor. Nimeni nu se întreba dacă nu cumva cauza consta în efectele psihologice ale terorii şi disperării a mii de oameni. Flagelul bîntuia într-o lume apatică şi urmările fură nemiloase: discriminarea permanentă a victimelor, pedeapsa capitală pentru infractori. Iar supravieţuitorii suferiseră transformări fizice care fură interpretate ca o dovadă că tot ce se făcuse era... drept.

Avionul ateriză şi Marin văzu o scenă obişnuită pentru cartierul Pripp: un bărbat cu cap de tigru — ochi de felină, urechi de felină, chiar şi faţa acoperită de păr — mergea alături de o femeie care prezenta cîteva caracteristici clar ihtiologice. Amîndoi erau evident fiinţe umane, dar în codurile lor genetice intervenise o mînă malefică ce le schimbase ireversibil. Trăsături ale unor forme de viaţă trecute reveneau din istoria evoluţionistă a omenirii.

Vederea lor îi trezea lui Marin un interes pentru taina lor pe care el însuşi nu îl simţise niciodată. Totuşi sentimentul era familiar, şi asta îi aminti de ceva la care nu se mai gîndise de mult: pe Trask l-ar fi interesat toate acestea, desigur. Wade Trask, inginer fizician, electronist, expert autorizat în materie de Prippi!

Marin îşi parcă avionul şi se îndreptă spre un aerotaxi care purta anunţul: „Închiriat”. Dar cei iniţiaţi ştiau că de fapt era un

mijloc particular de transport aerian către Curtea Judecătorului. Era singurul mijloc de transport aerian căruia i se permitea accesul la Curte.

Agentul special era îmbrăcat ca un şofer oarecare de aerotaxiuri. El şi Marin se cunoşteau foarte bine, totuşi Marin trebui să spună parola pentru ziua respectivă şi motivul vizitei. Grav, ofiţerul sună Controlul Aerian de la Curte pentru a verifica informaţiile.

Abia atunci decolară.

11

Aerotaxiul înainta prin universul ceţos şi fumegînd al uzinelor şi mahalalelor care alcătuiau cartierul Pripp.

La un moment dat, o navă de control, strălucind de albeaţă şi cu linii suple şi aerodinamice, se apropie de ei. Radioul hurui: „Identificaţi-vă”. Ei se executară şi aerotaxiul porni mai departe. Deasupra şi dedesubtul lor pluteau şi alte nave de control, însă evident fuseseră prevenite, întrucît nici una din ele nu-i mai verifică asupra motivului prezenţei lor în zona interzisă.

În faţă, Marin distinse culoarea verde a unui parc. Ici-colo printre copaci se vedeau mici vile. La capătul mai îndepărtat al parcului se afla un luminiş. În mijlocul acestuia era o săgeată îndreptată spre o tăbliţă pe care scria cu litere mari: ATERIZARE. Pilotul lui Marin ateriză cu aerotaxiul pe o pistă de beton şi opri sub un şir de copaci. Marin coborî pe pămînt în tăcere. Era greu de crezut că se afla în inima cartierului Pripp. O briză blîndă îi mîngîia obrajii; se auzea foşnetul uşor al frunzelor arborilor. Pacea acestui peisaj pastoral din proprietatea plină de verdeaţă punea în evidenţă o anumită simplitate a vieţii Marelui Judecător. Poate că această simplitate era afectată, dar ea îi dădea întotdeauna lui Marin sentimentul — chiar şi astăzi cînd avea atîtea de făcut — că se află aici pentru a se destinde.

Se îndreptă spre poarta din gardul camuflat cu pricepere şi văzu că gardienii aveau uniforme de Prippi, ca de obicei. Asta îi aminti de cît de mult se folosea dictatorul de aceşti oameni paria atît pentru serviciile lui secrete cît şi pentru cele publice. Poate că, fiind el însuşi un om deosebit, Marele Judecător considera că îşi putea atinge scopurile numai folosind toate forţele mediului. Constatarea nu era de natură să îl transpună

pe Marin în meditaţie, dar asemănarea dintre ea şi gîndurile sale precedente îi atrase atenţia şi, automat, acceptă prezenţa acestor creaturi. Se spunea că Slater încercase să îşi pună proprii oameni în jurul Marelui Judecător, dar argumentele lui nu influenţaseră vizibil concepţiile acestuia.

Ce conducător ciudat — să aleagă Prippi ca să-i fie gardieni şi servitori! Cel puţin în acest caz, reputaţia lor de fiinţe violente şi trădătoare nu părea să se confirme. Fără îndoială, această situaţie privilegiată le dăduse ocazia să îşi recapete încrederea în sine.

Ofiţerul Pripp de la poartă era destul de frumos în felul lui, în ciuda ochilor de peşte. I se adresă:

— Domnule, domnişoara Delindy Darrell ar dori să vă vadă o clipă, înainte să vă alăturaţi invitaţilor. O găsiţi la piscină.

Marin mulţumi cu un semn din cap, fiind incapabil să scoată vreun sunet. Îndreptîndu-se spre locul indicat, se gîndi: „Se întîmplă ceva”.

Era prima lor întîlnire de la...

Tresări şi alungă acest gînd. Apoi se întrebă: „Oare aş putea să o conving să ne vedem undeva?”

Delindy ieşise din apă şi acum stătea la soare. Era singură şi oferea ochiului un spectacol încîntător. Judecînd după surîsul ei strălucitor, părea fericită că îl vede. Îi întinse mîinile, iar el le luă într-ale lui. Ea îl măsură de sus pînă jos cu o privire jucăuşă. Dar vocea ei avea un ton de nelinişte atunci cînd vorbi:

— Vreau să mă iei cu tine poimîine în Asia. Poţi să aranjezi asta?

Fu uimit de reacţia ei fizică intervenită în clipa în care îi adresă această rugăminte. Parcă îi căzuse o mască. Începu să tremure, sîngele îi pulsa repede în vinele gîtului, pieptul i se ridica şi se lăsa rapid. Repetă în şoaptă:

— Te rog, gîndeşte-te la ce te-am rugat. Dar dacă mă întreabă de ce ai venit, ce să le spun?

— Copiii, întrebă Marin, ce mai fac... copiii noştri?

— Bine, spuse ea zîmbind slab.

Vinele gîtului încetară să i se mai zbată, respiraţia îi reveni la normal, iar obrajii i se colorară din nou. Zîmbi din nou, cu mai multă căldură şi naturaleţe.

— Îmi pare bine că ai întrebat.

Dădu drumul mîinilor lui.

— Acum du-te.
— Mi-ar plăcea foarte mult să vii cu mine, spuse Marin.
Se îndepărtă. Acum era rîndul lui să tremure uşor. Deci ea dorea să meargă cu el la graniţa jorgiană în ajunul războiului. Oare ea bănuia că urma să aibă loc o ofensivă?
Ajunse aproape de sala prînzului oficial şi acum atenţia i se concentră asupra Marelui Judecător şi asupra scopului acestei festivităţi.
Prînzul urma să aibă loc într-o mică vilă, construită — conform legendei gravate în stîlpii de piatră ai verandei — din granit fin ce provenea de pe tot cuprinsul ţării. Nici o carieră nu contribuise cu mai mult de o jumătate de duzină de bucăţi de granit. Vila constituia un dar pentru Marele Judecător oferit de populaţia recunoscătoare a unei ţări din vechea Europă, care fusese cucerită în urmă cu aproximativ opt ani. Toată întinderea proprietăţii era presărată cu astfel de vile, fiecare fiind o donaţie. Şi fiecare avea maximum de frumuseţe interioară, de materiale costisitoare, de graţie arhitecturală. În această ambianţă, lipsită de caracterul impunător al clădirilor prea mari, trăia Marele Judecător împreună cu femeile lui, cu prietenii şi servitorii săi Pripp.
Cînd intră în salonul înalt unde urma să se servească prînzul, Marin văzu că într-un colţ — la o oarecare distanţă de podiumul orchestrei — fusese instalată o masă pentru opt persoane. Mai mult de o duzină de chelneri Pripp stăteau împărţiţi în mai multe grupuri, aproape de bucătărie. În alt colţ erau adunaţi oaspeţii, degustîndu-şi băuturile.
Îi recunoscu pe toţi: un dramaturg, un interpret muzical vestit, un jucător de cărţi şi alţi trei bărbaţi mai greu de cate-gorisit Erau modelul perfect al omului monden, cu limbile ascuţite, darul povestirii şi facultatea genială de a ţine oricînd şi în orice împrejurare dizertaţii asupra celor mai complicate probleme, fără să se sinchisească cîtuşi de puţin de efectul soluţiilor lor. Pentru Marin, campania în Jorgia ar fi fost în mod normal o chestiune de prestigiu. Pentru ei, dacă ar fi ştiut de ea, ar fi fost cel mult un subiect potrivit pentru conversaţia din timpul mesei.
Avu loc un schimb de complimente. Marin primi o băutură din partea dramaturgului, evită cîteva comentarii privitoare la viaţa

lui personală, apoi studie persoanele reunite cu prilejul acestui prînz special, la invitaţia Marelui Judecător.

Interesant la această întîlnire oficială era că, la drept vorbind, el nu era absolut necesar. Campania jorgiană nu putea intra în discuţie. De altfel era prea tîrziu ca Judecătorul să modifice un plan de atac bazat pe o multitudine de mişcări izolate, cu atît mai puţin să îl anuleze.

Se auzi un zgomot în direcţia uşii.

Omul care intră semăna foarte puţin cu imaginea obişnuită pe care ţi-o faci despre un dictator. Acesta era un om deosebit de nervos. Era atît de irascibil încît nimeni nu avea curajul să discute cu el în mod raţional. Era o persoană pe care trebuia s-o aprobi mereu, altfel mureai. Marin fusese întotdeauna de acord cu el. Era un fel de compromis cu sine însuşi, o atitudine bazată pe ce credea el a fi o acceptare totală a intenţiilor celuilalt. În cadrul acestor premise comune avea libertatea

mişcării, lua decizii, acţiona fără teamă că ar putea face ceva care să stîrnească mînia iraţională a marelui om.

Ivan Prokov, cunoscut mai ales sub numele de Marele Judecător, era voinic şi nu avea cu mult sub un metru şi nouăzeci înălţime. Purta o cămaşă de mătase roz, pantaloni de mătase albă şi o eşarfă de mătase asortată în jurul gîtului. Avea un cap leonin, un aer autoritar şi o înfăţişare înşelătoare. După ce îi salută pe ceilalţi, se apropie rapid de Marin, cu mîna întinsă.

— David, spuse el cu căldură.

Îl luă de braţ şi îl conduse la o masă.

— Să începem să mîncăm, nu ai prea mult timp.

Practic, aceasta fu toată conversaţia dintre el şi Marele Judecător. În rest, participaseră la atmosfera generală de discuţii din jurul mesei.

Marin, pe care îl aştepta o muncă dificilă, îşi îndreptă toată atenţia asupra mîncării, un amestec delicios de stridii cu orez şi legume în sos. Ceilalţi fură repede absorbiţi într-o discuţie serioasă pe tema: ar trebui oare făcută, în acest stadiu timpuriu, o cercetare asupra eficienţei sau lipsei de eficienţă a legilor şi practicilor de grup? Dacă da, cine ar trebui să conducă cercetările?

La un moment dat, Marin se întrebă cine începuse această discuţie aprinsă. Nu se putu abţine să nu observe că se făceau afirmaţii care, dacă ar fi fost rostite în faţa unui tribunal, ar fi avut ca efect imediat condamnarea autorului lor. Nu îşi amintea să mai fi auzit vreodată atîtea vorbe de răzvrătire spuse în prezenţa Marelui Judecător.

Brusc, îşi dădu seama de adevăr. Îl puneau la încercare. După ce luase apărarea lui Trask în Consiliu, în mintea dictatorului se ivise o îndoială asupra credinţei sale.

Marin simţi un fior de nelinişte. Era o experienţă nouă pentru el. De două ori îl surprinsese pe Marele Judecător uitîndu-se pe furiş la el în timpul unei pauze în conversaţie. A doua oară, fu întrebat:

— David, tu cărei organizaţii sau cărei persoane ai încredinţa o astfel de cercetare?

Răspunsul era uşor, acum că bănuia capcana. Spuse liniştit:

— Primii oameni la care m-aş gîndi ar fi Medellin şi Slater.

Marele Judecător chicoti:

— Sincer să fiu, nu mi-ar fi trecut prin cap.

— Vreţi să studiez problema şi să vă prezint un raport peste o săptămînă sau două? întrebă Marin.

Judecătorul se încruntă.

— N-ar fi rău. Dar am alte sarcini, mult mai importante să îţi dau. Nu te preocupa de asta.

După aceea se concentrară asupra mîncării, cu o expresie gînditoare întipărită pe faţă. Dar, în cele din urmă, el fu cel care se uită la ceas şi spuse:

— E timpul să pleci, David. Mult succes.

Astfel se sfirşi dejunul.

În drum spre aeroportul militar, Marin reflectă la tot ceea ce se petrecuse. Era clar că fusese invitat pentru a fi ţinut sub observaţie. Pe Marele Judecător îl nemulţumise faptul că îi luase apărarea lui Trask drept care voise să-i verifice gîndirea.

Era greu de spus la ce concluzie ajunsese dictatorul. De fapt, îşi zise Marin, era inutil să se gîndească la asta. Cel puţin pentru moment, părerea Marelui Judecător despre el reprezenta o problemă minoră. Avea treabă de făcut, timp de pierdut şi timp de cîştigat.

12

Marin sosi la staţia de decolare a rachetelor cu cîteva minute înainte de ora paisprezece. Terenul era adăpostit într-o vale situată spre nord, la treizeci de kilometri depărtare de oraş. Erodată, stearpă — o tabără militară tipică în aspectul ei dezolant — valea nu era locuită decît de personal militar şi nici una din clădirile sau construcţiile din ea nu aveau altă destinaţie decît cea militară. La extremitatea nordică a suprafeţei, unde terenul începea să devină accidentat şi deluros, se vedeau cîteva cazemate şi piste care delimitau poligonul de lansare. Avionul-rachetă însuşi era adăpostit sub aripa uriaşă a unui buncăr de beton.

Cînd avionul lui Marin ateriză, activitatea ce se desfăşura în jurul monstrului cu aripi scurte şi butucănoase păru să se înteţească. Văzut din aer, totul păruse aproape liniştit. Cînd se apropie, avu impresia că o mulţime de maşini mici se învîrteau în jur fără rost, trăgînd după ele camioane încărcate, camioane goale sau netrăgînd nimic pur şi simplu. Lîngă pasarela de îmbarcare — înaltă şi abruptă, văzu un grup de oameni. Unul din ei era un tînăr înalt cu o faţă de copil. Doi erau mai în vîrstă, cu expresii impasibile. În sfîrşit, ultimul avea o faţă zîmbitoare, în ciuda tristeţii ochilor. Acesta din urmă îi arătă lui Marin o insignă care îl identifica drept ofiţer de Control în civil. Tot el îl prezentă pe băiatul cel înalt.

— Domnule Marin, acesta este tînărul de care v-a vorbit domnul Slater.

Sunetul vocilor era acoperit de vacarmul motoarelor, oamenilor şi maşinilor care circulau în toate direcţiile. De aceea o parte din formula de prezentare îi scăpă lui Marin:

— Faceţi cunoştinţă cu... (cuvintele care urmau se pierdură în tumultul din jur)... Burnley.

Marin dădu mîna cu tînărul voinic, care îl întrecea în înălţime cu cîţiva centimetri buni. Părea să aibă cam douăzeci de ani sau chiar mai puţin. La prima vedere nu semăna deloc cu Marele Judecător. Trăsăturile lui aveau ceva familiar, dar Marin nu avea timp să le identifice. Tractoarele şi remorcherele începeau să se îndepărteze. Oamenii se retrăgeau în adăposturile de beton şi curînd terenul din jurul giganticului avion-rachetă deveni pustiu.

Pilotul se apropie de Marin.

— Domnule, dacă sînteţi gata...

Tînărul Burnley aruncă o privire timidă cu ochii lui căprui deschis.

— Cred că ar trebui să mă urc la bord.

Graba cu care urcă pe pasarelă, ca şi cînd s-ar fi temut să nu rămînă în urmă, fu aproape nepoliticoasă. Marin îl urmă mai încet, gîndindu-se ce era de făcut cu el. După părerea lui, tînărul era incapabil de iniţiativă. Genul de om care îşi făcea bine treaba sub impulsul fricii, dar căruia nu trebuia să i se încredinţeze o sarcină de răspundere. Cînd îşi dădu seama de acest lucru, fu dezamăgit. Marele Judecător va fi nemulţumit şi el.

Marin se aşeză pe scaun alături de tînăr şi îşi fixă conştiincios centura de siguranţă. Pilotul îl aşteptase pe el să intre, pentru că acum uşile se închiseră cu un huruit, scaunele se clătinară imperceptibil, după care pasagerii auziră zgomotul înfundat al reactoarelor şi simţiră presiunea datorată acceleraţiei crescînde. Presiunea continuă cîteva minute,

cît timp avionul se ridică în aer. Apoi zgomotul reactoarelor încetă brusc, iar nava îşi începu călătoria prin straturile superioare ale atmosferei terestre.

Cînd presiunea slăbi, Marin se întoarse spre vecinul său. Acesta stătea întins în scaun, cu ochii închişi, părînd foarte relaxat. Spectacolul îl înduioşă pe Marin, ai cărui ochi cercetători observaseră o asemănare imposibil de identificat. Dacă acest tînăr ar fi fost fiul Marelui Judecător, atunci pentru conducător acesta ar fi însemnat recunoaşterea paternităţii. „O, Judecătorule, se gîndi Marin, cine te-a indus în eroare?” Bineînţeles, se ţinea evidenţa exactă a jocurilor de împerechere. Dar nici un registru din timpurile mai vechi, cînd organizarea era mai slabă, n-ar fi putut garanta ce făcea o femeie în noaptea dinaintea jocurilor.

— Care ţi-e numele mic? îl întrebă Marin.

— David.

— Ca să vezi… La fel mă numesc şi eu.

— Bineînţeles, domnule. Am fost botezat cu numele dumneavoastră.

Marin avu un moment de stupoare. Răscoli printre amintirile pe care le avea despre primele jocuri de împerechere. I se oferiseră numeroase femei. Deşi pe atunci avea doar şaptesprezece ani şi era considerat inapt din punct de vedere legal, existau destule mijloace prin care un tînăr putea evita rigorile legii, mai ales dacă îl ajuta şi mama lui. Un strat de machiaj aplicat cu pricepere îi dăduse în aparenţă vîrsta minimă necesară. Astfel, excitarea, egoismul caracteristic tinereţii şi o vitalitate fizică enormă îi aduseseră două trofee în domeniu şi dreptul de a fecunda două femei.

Se răsuci în scaun, pentru a-l putea vedea mai bine pe tînăr, şi văzu că acesta roşea.

— Povesteşte-mi despre tine, îl rugă Marin.

După cum reieşi din spusele lui, David Burnley crescuse într-o comunitate mică de pe Coasta de Vest şi era unul din cei trei copii ai unei femei cu numele de Ethel Burnley.

— Eram cel mai grozav dintre copii, mărturisi David Burnley cu un ton de mîndrie. Mama nu a mai întîlnit niciodată pe cineva atît de grozav ca dumneavoastră şi bănuiesc că nu le-a făcut bine lui George şi Sarah vorbindu-le despre asta.

Marin trase concluzia că George şi Sarah erau ceilalţi doi copii, dar nu spuse nimic. Era enervat că nu îşi putea aminti de nici una din celelalte două femei cu care avusese copii.

Tînărul Burnley continuă:

— Mama lucra la o creşă, aşa că o vedeam foarte des şi nu aveam sentimentul de abandonare des întîlnit la alţi copii. Pînă la urmă se obişnuiau cu el, dar...

— Ce studii ai făcut?

— Sînt la colegiu. Acum avem vacanţă pînă la sfîrşitul lui septembrie. Voi primi o diplomă în economie politică.

Deşi se pusese la dispoziţia guvernului pe durata vacanţei, Burnley nu prevăzuse că va fi trimis în misiune în „compania propriului tată”.

— Evident, v-am indicat numele şi poate că de aceea... dar oricum a fost o mare surpriză.

Era clar că întîlnirea fusese pusă la cale de cineva în mod intenţionat. Prin asociaţie de idei, Marin îşi spuse că, în ciuda efortului depus pentru a minimaliza rolul taţilor, oamenii gîndeau încă la fel ca altădată. Doreau ca taţii şi fiii să rămînă împreună şi nu luau în serios postulatul care, categorisind acest obicei drept nepotism, afirma că o reîntoarcere la sistemul demodat al căsătoriei ar însemna o nouă înrobire a femeii.

Fiecare femeie primea o alocaţie din partea guvernului pentru a-şi putea creşte copiii. Întreaga populaţie masculină — indiferent dacă cîştiga sau nu la jocuri, dacă se califica

sau nu — plătea impozitele din care provenea această alocaţie.

Deşi femeia era obligată să aibă grijă personal de copii, creşele publice o eliberau de această sarcină un număr maxim convenit de ore pe săptămînă. Nici o femeie nu îşi putea lăsa copiii în îngrijirea creşelor tot timpul maxim stabilit. În acelaşi timp, participaţia minimă era obligatorie pentru mame. Prin lege, o femeie nu putea fi obligată să preia în întregime rolul maternităţii.

Metoda avea anumite elemente pozitive. Ea presupunea cunoştinţe aprofundate asupra condiţiei femeii în evoluţia istorică şi demonstra materializarea ideii de a îi reda deplina libertate acesteia.

Marin îşi aminti o anchetă făcută de Consiliul Conducătorilor de grup. Treizeci şi opt la sută din populaţia adultă de ambele sexe căutase optimizări personale ale acestor dispoziţii. Se încercau zeci de metode de a se menţine relaţii de tip familial între bărbaţi, femei şi copiii lor. Bărbaţii fie stăteau în pensiune în casele femeilor, fie locuiau în casa vecină sau peste drum.

— Ce repede zburăm! exclamă tînărul lîngă el. Cît timp durează?

Marin nu mai avu vreme să răspundă. Nava descria deja o curbă descendentă. Brusc, scaunele basculară şi o clipă mai tîrziu se auzi zgomotul reactoarelor din faţă care eliberau energia necesară frinării.

Pentru moment era imposibilă orice conversaţie. Stînd cu ochii închişi, lui Marin îi păru dintr-o dată rău că această relaţie tată — fiu apăruse într-un moment nepotrivit care îl deranja de la activitate, tocmai în timpul săptămînii celei mai importante din viaţa lui. Deşi nu-i mai puţin adevărat că nici în trecut nu manifestase decît un interes sporadic faţă de copiii lui. Odată, curios să vadă ce fel de progenitură îi reuşise, făcuse o investigaţie. Obiectul căutărilor sale se do

vedi a fi un băieţel de trei ani care urlă cuprins de mînie tot timpul vizitei.

De fapt era o reacţie profund semnificativă, care arăta că tînărul vlăstar înţelesese intuitiv ce fel de om era Marin pe plan sentimental.

13

Era întuneric cînd aterizară. Aici, la marginea Siberiei, zorile nu veniseră încă, iar solul era vizibil doar printr-o reţea întinsă de lumini multicolore. Printre aceste lumini era stabilită o tabără militară, una din numeroasele tabere care încercuiau statul muntos al Jorgiei. Aceasta era Tabăra A, datînd de la sfîrşitul celui de-al treilea război atomic. Treptat, în timp, numărul oamenilor şi al maşinilor crescuse şi de trei ani tabăra reprezenta un potenţial militar remarcabil.

De-a lungul a douăzeci de ani — din care cîţiva avuseseră ierni cu temperaturi extrem de joase — „oraşul” care era Tabăra A îşi adăugase numeroase construcţii, care-i confereau caracteristici permanente, dintre care majoritatea erau invizibile în întuneric. Dar Marin ştia că existau piste de beton, hangare pentru avioane, mai multe aerodromuri largi şi — ceea ce era şi mai costisitor într-o regiune atît de îndepărtată — o staţie de aterizare şi decolare a rachetelor.

Decelerînd, uriaşa navă coborî din întuneric cu un zgomot asurzitor. Deoarece echipamentul magnetic era inutilizabil pentru navele mari şi cum nimeni nu îşi imaginase vreodată că un asemenea monstru cu aripi scurte ar putea coborî cu viteză mică, pilotul şi radarul de la sol colaborară strîns pentru a îndeplini operaţia delicată pe care o reprezenta o aterizare cu opt sute de kilometri pe oră. Înainte de contactul cu pista fu coborît trenul de aterizare, cu roţile învîrtindu-se cu o viteză fantastică pentru a atenua efectul de frecare. Mult mai mult timp — cel puţin aşa aveau impresia pasagerii — avionul zbură la o distanţă infimă de sol, cu cauciucul roţilor abia atingînd betonul, cu reactoarele scuipînd foc şi fum. Datorită sistemului

automat de care dispunea, nava îşi menţinea un echilibru perfect.

Cînd viteza navei se reduse suficient, graţie coordonării ireproşabile a aparatelor electronice, pilotul preluă controlul manual. Avionul viră, părăsind pista principală şi, cu frînele blocate, merse din inerţie spre un hangar luminat puternic. Se opri atît de uşor încît trecură cîteva clipe înainte ca Marin să îşi dea seama că mişcarea încetase şi să se destindă.

— Iisuse! exclamă lîngă el tînărul Burnley.

Uşile exterioare se deschiseră cu un bîzîit. Marin coborî primul pe pasarelă. Îl prezentă pe tînăr unui grup de ofiţeri şi reprezentanţi civili ai departamentului său. Află că la Tabăra A era ora patru şi treizeci dimineaţa, de unde trase concluzia că o mulţime de oameni se sculaseră din somn pentru a-l întîmpina pe el.

Maşinile care îi aşteptau pe noii-sosiţi îi duseră la o reşedinţă oficială. Aceasta era suficient de încăpătoare pentru a avea şi un auditoriu. Marin îşi conduse fiul la bibliotecă, sugerîndu-i să înceapă să se familiarizeze cu problemele politice şi economice ale Jorgiei.

— În special, aş vrea, îi spuse el, ca în următoarele cîteva zile să studiezi structura actualei conduceri a statului şi să îmi faci o listă cu personalităţile oficiale, cu numele lor, poziţiile pe care le ocupă şi importanţa relativă a funcţiilor lor.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă, domnule, răspunse tînărul cu entuziasm. Am deja o pregătire în domeniu.

După ce ieşi din bibliotecă, Marin verifică împreună cu specialiştii dispozitivele de măsurare şi aparatele electronice fixate pe fiecare scaun din sala de conferinţe. Secţia electroniştilor avea două sarcini de îndeplinit. Printre cei care asistau, existau şi persoane care nu înţelegeau limba engleză. Translatoarele electronice, amplasate în căşti individuale, asigurau traducerea. Aceste aparate funcţionau după un principiu identic cu cel al telefoanelor şi maşinilor de scris automate: vibraţiile sonore transformate în impulsuri electrice ajungeau la o matriţă din material plastic care activa mecanismele de reproducţie. A doua sarcină a secţiei de electronică era aceea de a depista spionii. Marin se asigură că echipa de tehnicieni avea calificarea necesară pentru a evalua corect informaţiile furnizate de indicatorii fiecărui scaun.

După aceea, împreună cu colaboratorii săi şi ofiţerii locali, Marin luă o cafea şi puse la punct ultimele amănunte ale întîlnirii. Află că cea mai mare parte din agenţii jorgieni se aflau deja în tabără. Conform planului, aceştia urmau să se întoarcă cu avionul în Jorgia, unde vor fi paraşutaţi în mai multe locuri, de unde fiecare putea ajunge la sectorul său de origine prin mijloace proprii. În mod sigur, cîţiva din ei vor fi capturaţi, dar era îndoielnic dacă informaţiile strînse de la unul sau mai mulţi prizonieri aveau să parvină autorităţilor în timp util pentru ca acestea să ia contramăsuri.

Marin nu făcu comentarii la ipotezele lor, dar era convins de existenţa unei reţele de spionaj. Era bine să îl avertizeze pe fiul lui să nu stea de vorbă cu străinii.

Intră un ofiţer de legătură.

— Lumea începe să se adune în auditoriu, domnule.

Marin se ridică.

— Trebuie să mă schimb. Anunţă-mă cînd asistenţa este completă.

Merse în apartamentul lui, se îmbrăcă apoi şi se îndreptă spre bibliotecă. Urcă pe o scară care pleca dintr-un subsol unde se depozitau dosarele vechi. Scara dădea într-un vestibul despărţit prin draperii de biblioteca propriu-zisă.

Marin se opri în spatele draperiilor şi îl auzi pe Burnley spunînd:

— Şi ce se va întîmpla după aceea?

— Nimic, răspunse o voce bărbătească. Vrem doar să îl drogăm, iar atunci cînd va fi sub hipnoză, îl vom îndoctrina împotriva războiului. Trebuie să începem într-un fel sau altul şi nu avem timp de pierdut. Ascultă-mă cu atenţie: după conferinţă, ne vom folosi de tine pentru a-l aduce aici. Tu vei fi legat, iar el nu va bănui nimic...

Marin despărţi uşor draperiile. Un bărbat înalt, brunet, avînd în jur de treizeci de ani, stătea aplecat asupra lui David, care era aşezat în spatele unui birou. Faţa tînărului era palidă şi încordată. La cîţiva paşi depărtare se afla un om scund şi îndesat, cu un dezintegrator în mînă. Privea înspre uşa care dădea în holul principal, faţă în faţă cu ea găsindu-se intrarea din spate a sălii de conferinţe. Bărbatul cel îndesat părea tot atît de nervos pe cît era de relaxat în aparenţă cel înalt. În afară de ei nu se mai vedea nimeni altcineva.

Marin îşi scoase dezintegratorul. Avea faţa crispată şi nu simţea nici un pic de milă. Cei doi aleseseră arma: un instrument nimicitor, în loc de neutralizatoarele mai puţin fatale. Facă-se voia lor!

Cu o singură mişcare precisă, Marin îşi descărcă dezintegratorul asupra omului înarmat; acesta se prăbuşi, cu capul transformat într-o masă înnegrită. Marin păşi înainte printre draperii şi trase în individul înalt, care se răsuci, căzînd inert pe podea.

— Hai, David, spune-mi tot ce s-a întîmplat. Tu...

Se opri mirat. Tînărul îl privise tot timpul, cu gura uşor căscată, dar cu ochii strălucitori, cu o expresie de vigilenţă. Apoi, înfăţişarea i se schimbă brusc. Vioiciunea îi pieri, sclipirea ochilor i se stinse. Se aplecă înainte peste birou, ca şi cum l-ar fi copleşit dintr-o dată o oboseală imensă, şi se prăbuşi fără vlagă.

„A leşinat!”, îşi zise Marin plin de dispreţ.

Eşecul lui Burnley îl afecta mai mult decît trădarea. Fiul lui era un laş, un om de nimic! Ruşinea îl ardea ca focul.

Se apropie de el, îl apucă de părul îngrijit pieptănat şi ridicîndu-i capul, îi dădu cîteva palme răsunătoare.

„Trebuie să mă grăbesc, îşi spuse el. Trebuie să aflu de la el tot ce s-a întîmplat înainte să înceapă conferinţa, ca să ştiu ce să fac cu el.”

Cuprins brusc de mînie, pălmui din nou faţa lipsită de viaţă. Atunci ceva din senzaţia pe care i-o provoca atingerea pielii îl făcu să se înfioare. În lunga lui experienţă avusese de-a face cu oameni aflaţi în toate gradele de inconştienţă. Dar aceasta era senzaţia morţii. Îngrozit, îi luă mîna: nu mai avea puls. Îi împinse corpul înapoi pe scaun şi aplecîndu-se încercă să îi asculte bătăile inimii. Încet se îndreptă. Stupefacţiei şi refuzului de a crede li se mai alătură un sentiment. Nu era tristeţe, îşi spuse. Nu era nici măcar gîndul că *ar trebui* să se simtă trist din cauza unui tînăr pe care îl cunoştea doar de dteva ore. Dar ştia ce era. Se curmase unul din firele vieţii sale.

Copiii însemnau o proiecţie în viitor a propriei fiinţe. Una din tragediile lumii conduse de Marele Judecător după principiul colectivist era că după nereuşita la jocurile de împerechere, unui procent de şaptezeci la sută de bărbaţi i se interzicea, prin lege, dreptul de a transmite mai departe fluxul vieţii ce venea, trecînd prin ei, din timpuri istorice îndepărtate. Aceasta însemna sfîrşitul brusc al marii aventuri a variaţiilor genetice.

După ce trecu primul şoc, Marin fu din nou în stare să gîndească şi să acţioneze. Telefonă la centrala reşedinţei.

— Aici, David Marin. Trimiteţi un doctor la bibliotecă. Aduceţi urgent o ambulanţă. Să se prezinte imediat un corp de gardă.

Puse jos receptorul, simţindu-se mai liniştit. Văzuse destui oameni murind alături de el, de obicei din cauza torturilor, uneori din cauza unei doze prea mari de gaz neutralizator

sau drog. Dar doctorii, spedalizaţi în metodele de reanimare ale Controlului, îi readuceau întotdeauna la viaţă.

Îngenunche lîngă cel mai înalt dintre cele două cadavre şi începu să-l scotocească prin buzunare. Găsi o legătură de chei, un carnet mic şi un pix, un portofel conţinînd doar bani, un pieptene şi o batistă.

Marin vîrî carnetul în buzunar; tocmai se pregătea să îl controleze şi pe celălalt cînd se deschise uşa. Sări în picioare, cu neutralizatorul pregătit, dar era doar corpul de gardă: şase soldaţi şi un ofiţer.

Ofiţerul aruncă rapid o privire prin cameră, apoi făcu semn oamenilor săi:

— Fiţi cu ochii la uşi şi ferestre.

Se întoarse cu faţa spre Marin.

— Doctorul soseşte imediat Ce s-a întîmplat domnule?

Marin ignoră întrebarea. Nu voia să se răspîndească vestea despre cele întîmplate în bibliotecă. Răspunsul său sună mai mult a ordin:

— Tînărul e mort, probabil din cauza şocului. Din cîte ştiu nu i s-a întîmplat nimic. Vreau ca doctorul să facă tot ce îi stă în putinţă pentru a-l readuce la viaţă. Şi luaţi cadavrele de aici.

— Prea bine, domnule.

Marin ezită. Era timpul să plece, să meargă la conferinţă. Totuşi, nu dorea să iasă de acolo. Dacă îl readuceau la viaţă pe David Burnley, voia să fie şi el prezent. S-ar putea ca tînărul să mărturisească lucruri care să stîrnească bănuieli.

Trupul prăbuşit pe birou făcu o mişcare. Crezînd că era o dezechilibrare din cauza greutăţii, nu o mişcare vie, sări să îl prindă înainte să cadă pe podea. Apucîndu-l de braţ, îi simţi muşchii fremătînd sub piele. Rapiditatea cu care tînărul îşi recăpătă cunoştinţa nu îi lăsă lui Marin timp pentru a-şi pune întrebări. Burnley se aşeză, privi o clipă în gol, apoi întrebă pe un ton îngrozit:

— Ce era chestia din capul meu?

Remarca era neaşteptată. Marin se trase înapoi cu un pas.

— Ce anume?

— Ceva mi-a intrat în cap şi a preluat comanda. O simţeam. Eu...

Ochii i se umplură de lacrimi.

Ofiţerul se apropie.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Marin îl îndepărtă.

— Adu odată doctorul!

Era o metodă de apărare. De fapt avea nevoie de timp pentru a-şi limpezi gîndurile. Îşi amintea ce spusese Slater referitor la aplicarea directă a circuitelor electronice pe creierele umane ca mijloc de control de la distanţă. „Era mort, se gîndi Marin cu încordare. Mort fără vreo cauză evidentă.” Era posibil ca o întrerupere a circuitului sau chiar un scurtcircuit să provoace moartea? Dar acum nu avea timp să judece cum trebuia. Oricum, tînărul Burnley era departe de a fi un trădător, fiind de fapt victimă. „Decesul” putea să fi întrerupt contactele, dar asta nu era decît o ipoteză.

— Cum te simţi, David? întrebă Marin cu blîndeţe.

— Bine, domnule.

Băiatul se ridică în picioare, se clătină puţin, apoi îşi regăsi echilibrul şi zîmbi cu căldură. Făcea un efort vizibil.

— Bine, repetă el.

— O să pun pe cineva să te ajute să te întinzi. Şi încă ceva...

— Da?

— Să nu sufli o vorbă nimănui pînă nu discutăm între patru ochi.

Vorbea pe un ton autoritar. Apoi, fără să mai aştepte un răspuns, chemă doi dintre gardieni care — pe jumătate tră-gîndu-l, pe jumătate împingîndu-l — îl scoaseră pe Burnley

din încăpere. După aceea, conştient că îi rămăseseră de făcut treburile cele mai importante, se întoarse în apartament. Constatînd cu surprindere că încă nu fusese chemat la conferinţă, începu să aştepte nerăbdător.

Cu cît se gîndea mai mult la ceea ce se întîmplase, cu atît se nelinişte mai tare. Tînărul vorbise despre *„ceva* ce mi-a intrat în cap şi a preluat comanda”. Dacă afirmaţia era adevărată, atunci evenimentul devenea extrem de important. În mod sigur cineva îl pregătise dinainte, instalînd în capul lui Burnley un circuit care făcea posibilă preluarea controlului din exterior.

Marin oftă, deschise uşile transparente de plastic şi ieşi în grădină. Veneau zorile, deşi soarele nu răsărise încă Aerul era proaspăt şi rece, aproape tăios. Era greu de imaginat că se aflase în oraşul Judecătorului cu puţin timp înainte şi că acolo era încă după-amiază.

Stînd nemişcat în lumina cenuşie dinaintea răsăritului, Marin se gîndea că se afla pe pămîntul pe care apăruse prima mişcare autoritaristă din lume. Aici, în inima planetei, cu două secole înainte, Uniunea Sovietică luase naştere şi îşi răspîndise cu forţa doctrina, chiar înainte ca aceasta să îşi dovedească validitatea.

Cursese sînge pe pămîntul multor ţări; atît ignoranţii cît şi savanţii se puneau în slujba unei idei care promitea să zguduie istoria din temelii. În multe state, oamenii, treziţi din letargia lor seculară de către civilizaţia occidentală, cădeau pradă unor demagogi pe cît de inculţi pe atît de lipsiţi de scrupule şi erau pierduţi înainte de a putea emite în mod liber o judecată personală. Mai tîrziu se descoperi că, la fel cum un copil se răzbună pe progeniturile vecinilor pentru ura resimţită faţă de tatăl lui, un popor exploatat putea fi convins să urască pe oricine altcineva în afară de adevăraţii vinovaţi. Urmară schimbările de opinie, accesele de demenţă şi de

furie neînfrînată, dorinţa de a lovi mortal şi toate frămîntările interioare şi manifestările violenţei fizice.

Avură loc în total trei războaie atomice mari. În cele din urmă, resturile unei umanităţi decimate ieşiră din adîncurile buncărelor. Majoritatea supravieţuitorilor, extenuaţi, nu opuseră nici o rezistenţă noului conducător care le spunea:

— Vom uni colectivismul şi libera iniţiativă. Amîndouă sînt aspiraţii care pornesc direct din inimă. Primul principiu stabileşte un ansamblu de relaţii armonioase între persoane, iar cel de-al doilea eliberează spiritul. Primul dă viaţă individului prin intermediul comunităţii, iar celălalt recunoaşte dreptul creativităţii personale.

Ulterior Marele Judecător adăugase:

— În confuzia anilor de după război, multe regiuni vor rămîne fără o conducere adecvată. Se vor forma state temporare, care se vor consolida, încercînd să se perpetueze. Le avertizăm acum: istoria ultimilor două sute de ani nu ne permite să fim îndurători. Nu vom tolera nici un fel de separatism.

Se constituiră cîteva mii de state autonome, majoritatea lor mici şi neimportante, cu o politică şi economie primitivă. Din cînd în cînd, cîţiva indivizi se ridicară la rangul puterii absolute; de la înălţimea lor priveau temători în jur, întrebîndu-se cît timp va dura. Atunci începură şoaptele, manevrele diplomatice, zvonurile liniştitoare, apărute din surse nenumărate: primele declaraţii ale Marelui Judecător fuseseră puţin precipitate,... nu le făcuse pentru a fi luate ad litteram... şi, de fapt, le pronunţase sub imperiul febrei momentului. Nimeni nu va şti niciodată exact cîte din aceste zvonuri porniseră de la Marele Judecător însuşi. Dar în douăzeci de ani, numărul statelor independente scăzu de la o mie, cît fusese la început, la o sută.

Probabil căderea Jorgiei va convinge alte douăzeci să facă acorduri, care, indiferent de maniera în care vor fi for

mulate, vor însemna încorporarea lor finală într-un singur stat mondial.

În spatele lui Marin răsunară paşi. Era un soldat care îl anunţa că totul era gata.

14

În sală erau adunaţi în jur de o sută de bărbaţi şi femei. Fiecare dintre ei, i se spusese lui Marin, reprezenta de la douăzeci la cincizeci de grupuri sau unităţi. Aceasta însemna că un total de zece mii de oameni asistau la întrunire prin intermediul delegaţilor lor. Printre aceştia se ascundeau în mod sigur unul sau doi spioni trimişi de regina Jorgiei. Oricum, vor fi prinşi imediat, iar soarta lor va fi hotărîtă înainte de plecarea lui Marin.

Marin apăru într-o uniformă de simplu soldat, călcată însă impecabil şi croită astfel încît să-l avantajeze la maximum, cu scopul de a impresiona pe aceşti oameni care afirmau că sînt idealişti şi care doreau cu disperare ca micuţul lor stat să devină o parte a sistemului politico-economic al Marelui Judecător.

Din punct de vedere politic, Jorgia era o monstruozitate. După înfrîngerea forţelor armate mondiale, un grup de aventurieri vest-europeni puseseră mîna pe putere, după care începuseră să facă o serie de lucruri bizare. Întîi, consti- tuiseră un stat ştiinţifico-militar care apoi se fărîmiţă rapid în treizeci de stătuleţe, fiecare aflat sub conducerea unei corporaţii. Cînd perioada de confuzie iniţială se încheie, şeful aventurierilor îşi luă titlul de suveran ereditar. În ciuda caracterului său fantezist, elementele conservatoare acceptară această pretenţie de a-şi aroga puterea şi demnităţile unui „rege”. Însă după asasinarea „regelui”, practicile democratice fură abandonate. Sub conducerea fiicei mai mari a fostului monarh se instaură un regim ierarhic, extrem de rigid şi pregătit să se apere împotriva Marelui Judecător. Nu mai surprindea pe nimeni faptul că mulţi

jorgieni, indignaţi de pierderea drepturilor lor, deveniră de bunăvoie agenţi ai Judecătorului.

Marin ridică mîna pentru a restabili liniştea, apoi începu:

— Bărbaţi şi femei ai Jorgiei, am fost informat despre hotărîrea luată în Consiliile voastre în legătură cu asasinarea a o mie de funcţionari superiori ai regimului jorgian sau executarea lor, în caz că vor fî capturaţi. Reţineţi că vă cer să nu luaţi nici o măsură contra reginei fără a ne preveni în prealabil.

Nu le impuse nici o altă restricţie. De fapt, datorită circuitelor care puteau fi grefate pe muşchii oricui şi prin care se putea transmite senzaţia de durere, în cele mai multe cazuri, moartea era inutilă. Numai că delegaţii nu ştiau nimic despre instrumentul eficace de care dispunea Controlul.

— Ori de cîte ori consideraţi necesară o asasinare, continuă el, asiguraţi-vă că aţi plănuit totul cu atenţie. În primele ore ale unei revoluţii, un conducător poate aduna în jurul lui suficient sprijin pentru a pune în primejdie întreaga operaţie.

Nu simţea nici un pic de milă faţă de viitoarele victime. Milioane de oameni îşi pierduseră vieţile în cele trei războaie atomice, iar indivizii care încercau încă o dată să facă să renască separatismul — sursă potenţială de viitoare războaie — îi stăteau pur şi simplu în gît.

Publicul păru impresionat de seriozitatea lui. Rămase tăcut tot timpul cît Marin expuse în amănunţime planul de acţiune. Această parte a discursului se termină cu cuvintele:

— Fiecare din voi va primi o listă de instrucţiuni. Încercaţi să ţineţi minte pe dinafară conţinutul listelor, deoarece textul este scris cu cerneală simpatică şi va dispărea peste un timp.

Explicaţia era falsă. Instrucţiunile nu erau scrise cu cerneală simpatică. Erau imprimate electronic pe o substanţă care semăna cu hîrtia. Modelul electronic de pe fiecare foaie era distrus prin telecomandă. Apoi un alt mesaj era activat pentru scurt timp, dar era la rîndul lui anulat definitiv. Orice încercare ulterioară de a reconstitui textele originale avea drept rezultat o îmbinare confuză de paragrafe separate, lipsite de sens. Metoda reprezenta o invenţie a Laboratoarelor Electronice Trask.

Venise timpul să expună problema recompenselor, pe care Marin le enumeră, fiind în acelaşi timp atent la reacţiile publicului. De obicei, oamenii se trădau în astfel de momente. Dacă un spion al reginei Jorgiei se afla în mulţimea de rebeli, se

umplea de furie auzind cum comorile şi poziţiile cheie din fruntea ţării sale urmau să fie vîndute. Detectoarele de minciuni, fixate cu dibăcie pe fiecare scaun, indicau parţial această agitaţie. Dar mai mult decît pe sensibilitatea instrumentelor, Marin se baza pe propria aptitudine de a ghici stările conflictuale interioare după expresia feţei sau mişcările trupului.

Chiar de la început pusese ochii pe un individ în jur de treizeci de ani, cu o înfăţişare de intelectual, aşezat ţeapăn în mijlocul sălii. Mulţumit că îl descoperise, făcu semnalul convenit şi o secundă mai tîrziu primi un bilet pe care scria: „Detectoarele vă confirmă bănuielile”.

În timp ce citea biletul, se uita cu colţul ochiului la ofiţerii de Control care se apropiau de suspect pe intervalele dintre scaune. Cînd ajunseră în dreptul spionului se răsuciră ca la comandă şi, deranjînd cîteva persoane din auditoriu, îşi înconjurară imediat victima. Aceasta se încordă, dar, văzînd că nu avea cum să scape, nu schiţă nici o mişcare de apărare. Oamenii Controlului îl aduseră pe podium. Marin linişti mulţimea.

— Am efectuat această arestare pentru a vă proteja, deoarece avem motive să credem că acest om este un spion. Poate cîţiva dintre voi îl vor recunoaşte după ce îi redăm adevărata înfăţişare.

Din cauza vitezei cu care se întîmplase totul, captivul avusese impresia că visa. Cînd îşi dădu seama de realitate, începu să se zbată, dar era prea tîrziu. Fu aşezat pe un scaun şi ţinut cu forţa acolo pînă cînd sosi un chimist care transporta un cărucior cu rotile, încărcat cu felurite instrumente. Deşi nu se grăbea, laborantul îşi cunoştea bine treaba; exa- mină părul, sprîncenele, obrajii, urechile, maxilarele şi gura, folosind mai multe substanţe chimice şi nu dădu greş.

Prizonierul îşi schimbă înfăţişarea sub ochii celor prezenţi. Culoarea deschisă a părului se transformă în castaniu închis, faţa i se subţie şi păli, iar ochii îşi pierdură culoarea albastră ca de oţel şi deveniră căprui, exprimînd teamă.

— E Kuda! strigă brusc o femeie din public.

Marin aruncă o privire întrebătoare în direcţia unuia din subordonaţii lui, care mîzgălea grăbit cîteva cuvinte pe o tablă neagră: „Înalta societate jorgiană — familiile sînt în mod

tradiţional implicate în politică”. Apoi înaintă pe podium şi se adresă auditoriului:

— Doamnelor şi domnilor, sînteţi de acord cu mine — sper — că sîntem în măsură să ne ocupăm de Kuda şi de toţi cei ca el. Aveţi de făcut lucruri mai importante decît deciderea soartei unui spion. Reluaţi-vă ocupaţiile voastre obişnuite, legale. Ne vom revedea peste trei zile, la Itnamu. Vă salut, viitori conducători ai provinciei Jorgia, în numele Marelui Judecător!

Fu aclamat de voci emoţionate, puţin isterice. Unii dintre ei urmau să moară în trei zile — posibilitate pe care foarte probabil că nu o bănuiau. Iar Marin nu avea deloc intenţia să le spună că, după statisticile revoluţiilor din trecut, mortalitatea medie printre conducători era de douăzeci la sută.

După ce mulţimea ieşi din sală, Marin se întoarse spre soldaţii care îl păzeau pe spion.

— Cercetaţi-l temeinic, apoi duceţi-l în bibliotecă, le ordonă el. Mă voi ocupa de el personal.

Un minut mai tîrziu intră în bibliotecă unde îl văzu pe fiul lui stînd în spatele biroului unde „murise” mai înainte. Încruntîndu-se, se apropie de tînăr, care se ridică, şi luă poziţie de drepţi.

— De ce nu eşti în pat, David?

— Sînt la datorie. Băiatul se îmbujoră. Mă simţeam foarte bine, am insistat... şi m-au lăsat să mă scol. Adun informaţiile pe care mi le-aţi cerut.

Părea nerăbdător să fie la înălţimea cerinţelor. Pentru moment Marin fu nehotărît. Ceea ce se întîmplase fiului său era mult mai important pentru el decît spionul jorgian. Şi un minut — în acest caz două — însemna timp preţios.

— David, chestia aceea din capul tău de care vorbeai... cît de mult ai perceput-o?

— Am simţit-o cînd au intrat oamenii aceia peste mine în încăpere.

— Îi cunoşteai?

— Nu-i mai văzusem niciodată. Dar ei mă cunoşteau pe mine.

Marin recapitulă rapid: Slater, Marele Judecător, cîţiva reprezentanţi ai Controlului, personalul serviciului guvernamental însărcinat cu pregătirea misiunii — suficiente persoane erau la curent cu călătoria lui ca să poată avea loc o scurgere de informaţii.

David Burnley continuă:

— Ştiau de idealurile mele, ştiau că sînt împotriva războiului. Probabil am vorbit prea mult la colegiu. M-au întrebat dacă vreau să îi ajut. Întîi am spus nu. Jur, domnule. După aceea am avut senzaţia asta în creier. Ceva străin a pus stăpînire pe mine şi m-am auzit răspunzînd da. Mi-au explicat că voiau să vă controleze mintal ca să opriţi războiul. Iar eu eram mereu de acord împotriva propriei mele voinţe...

Băiatul tremura pe măsură ce înainta în mărturisire.

— ...vă jur, domnule...

— Nu e nevoie, te cred, spuse Marin.

Îl credea, într-adevăr. „Moartea” lui David fusese prea convingătoare şi Marin era sigur că primele cuvinte pe care le pronunţase imediat după recăpătarea cunoştinţei erau involuntare. De fapt, cei doi spioni nu îşi făcuseră un plan chiar atît de prost. Ce victorie ar fi fost dacă ar fi reuşit să pună mîna pe comandantul general în ajunul bătăliei şi să-l ţină sub control cu ajutorul drogurilor şi hipnozei.

Se auzi o bătaie în uşă. Marin îşi reveni din meditaţie şi merse să deschidă: erau gardienii care îl aduceau pe Kuda.

— Un moment! îi rugă el, închizînd uşa la loc.

Se întoarse spre Burnley.

— Vrem să interogăm aici un spion. Ia-ţi, te rog, cărţile şi hîrtiile şi du-te în grădină.

David începu să îşi adune lucrurile, apoi se opri.

— N-aş putea să rămîn şi eu ca să ascult? întrebă el.

Marin refuză.

— Nu avem timp pentru un interogatoriu prea lung, aşa că va trebui să fim duri.

Tînărul păli uşor. Îşi adună cărţile şi se îndreptă spre uşă, dar îşi încetini paşii şi se întoarse:

— Violenţa este absolut indispensabilă?

— Nu, răspunse Marin. Violenţa nu este niciodată indispensabilă.

— Atunci de ce...

Băiatul era evident zăpăcit.

— Dacă prizonierul, spuse Marin cu hotărîre, ne dă toate informaţiile de care avem nevoie, nimeni nu îl va atinge cu un singur deget.

Îi adresă un surîs sarcastic lui David, care îşi muşcă buzele, gîndindu-se că erau puţine şanse ca spionul să fie atît de cooperant.

— În plus, adăugă Marin, s-ar putea să vrem să îi schimbăm părerile în anumite privinţe şi să îl trimitem înapoi în Jorgia ca agent de-al nostru. Mă îndoiesc că va accepta dacă nu folosim unele metode de convingere.

Tînărul tremura vizibil.

— Dar nu puteţi spera să devină agentul vostru. Oamenii nu fac astfel de lucruri.

— Marea problemă este lipsa timpului, spuse Marin pe tonul lui cel mai natural. De metode nu ducem lipsă. Ne vedem mai tîrziu.

Burnley se opri la uşă ca o ultimă dovadă a refuzului de a pleca.

— Şi ce metode folosiţi?

— Pentru început, răspunse Marin, îl condamnăm la moarte cu toate formalităţile.

15

La puţin timp după îndoctrinarea forţată, condamnatul delira. Lui Marin, care stătea în cealaltă parte a camerei, îi era aproape imposibil să surprindă o continuitate în frazele lui. Dar felul în care erau pronunţate dovedeau mînie şi violenţă.

Apoi furia scăzu brusc. Înalt, cu ochii lipsiţi de viaţă, prizonierul mormăi ceva ininteligibil şi se prăbuşi într-un scaun. Zăcea acolo încordat; însuşi modul în care hainele atîrnau pe el dovedea cît de rigizi îi erau muşchii. Ochii lui căprui aveau expresia uluită pe care o poate provoca numai un şoc puternic. În ei se citea capitulare, implorare, o groază şi tristeţe iraţionale.

Acalmia se sfîrşi cu un gest dramatic. Victima se strădui să se ridice, apoi, tîrîndu-şi picioarele, începu să se plimbe încoace şi încolo prin faţa ferestrei mari, prin care acum se vedea lumina răsăritului. Din cînd în cînd murmura ceva nedesluşit, din care Marin nu reuşea să înţeleagă nimic.

Generalul privea spectacolul cu atenţie. Însoţitorul lui, un agent al Controlului, care evident nu prea era obişnuit cu violenţa, se aplecă spre el.

— N-aş fi crezut niciodată că un om ca el ar putea să clacheze.

— Am mai văzut oameni clacînd înainte. După ce ai asistat la cîteva scene ca asta, ştii la ce să te aştepţi.

Se opri involuntar, invadat de amintiri. Umbrele întunecate ale trecutului îi fluturară pe dinaintea ochilor. Nu erau imagini clare, ci un amestec de impresii sinistre, feţe convulsionate care priveau uluite în gol, avînd în comun o singură trăsătură: toate exprimau groaza, disperarea şi durerea.

— Aşteptaţi ceva, domnule? îndrăzni să îl întrebe agentul. Acum pare docil.

În loc să răspundă, Marin se ridică brusc şi se îndreptă spre spion cu intenţia aparentă de a trece pe lîngă el. Nefericitul mergea clătinîndu-se înspre el, fără să dea impresia că vedea ceva în jur. În mod deliberat Marin i se aşeză în drum şi, prefăcîndu-se că voia să îl ocolească, îi dădu de fapt o lovitură. Kuda căzu stîngaci în genunchi. Rămase ghemuit cîteva clipe pe podea, umil ca un cîine bătut. Apoi se ridică în picioare şovăind şi îşi reluă mersul nesigur, părînd că uitase complet de incident.

Marin trecu în camera alăturată, ca să dea impresia că ceea ce se întîmplase fusese un simplu accident. Acolo scoase carnetul găsit asupra unuia dintre cei doi jorgieni ucişi de el. Agenda cuprindea mai multe însemnări: cîteva numere de telefon, ceva ce părea să fie un cont de cheltuieli, cîteva rînduri de iniţiale grupate în serii de două sau trei, care corespundeau probabil unor nume, şi cinci liste. Una din ele arăta astfel:

W.T. condamnat la moarte 26.8
Atac asupra J 30.8
Distrugere dovezi 29.8
Distrugere arhive 30.8; 31.8; 1.9
Distrugere echip 1.9; 2.9
Toţi şefii de celule părăsesc J 1.9;2.9;3.9. Nu mai tîrziu.

Marin studie mesajul, uluit şi nevenindu-i să creadă. „W.T. condamnat la moarte” — *Wade Trask.* 26 august era data pronunţării sentinţei. Atacul asupra J. — Jorgiei — era programat pentru 30, dar această dată nu era cunoscută decît de Marele Judecător, Slater, Medellin şi el însuşi. Toţi conducătorii de grup ştiau că urma să aibă loc o ofensivă, dar nu cunoşteau data. Apoi atenţia îi fu atrasă de expresia *şefii de celule,* care aparţinea terminologiei comuniste şi nu mai era folosită de un sfert de secol. Guvernul jorgian nu o utiliza în mod sigur.

Băgă agenda la loc în buzunar şi sună la secţia de electronică, rugîndu-i să îi aducă un detector de minciuni. După ce aparatul fu instalat, îl aşezară pe Kuda pe un scaun. Prizonierul continua să privească încăpăţînat în podea, dar răspunse cu o voce seacă la toate întrebările.

Numele? Josephus Kuda. Descendenţa? Fiul cel mai mic al lui Georgi Kuda, ministrul jorgian al agriculturii. Povestea era banală: guvernul jorgian se îndoia că ameninţarea războiului era mai mare acum decît în anii precedenţi. Ca spion al guvernului infiltrat în grupul de rebeli, Kuda primise instrucţiunile obişnuite: să afle tot ce se putea afla. Conferinţa generală a delegaţilor nu era după părerea lui un eveniment decisiv, întrucît avuseseră loc altele mai înainte, la fel de neliniştitoare, în condiţii asemănătoare. Nu ştia nimic despre cei doi oameni ucişi de Marin.

— Atunci cine erau? întrebă acesta absent.

Ordonă să fie aduse înăuntru cadavrele. Kuda le privi apatic şi clătină din cap în semn de negaţie. Detectorul de minciuni confirmă că nu îi cunoştea.

— Îl îndoctrinăm şi îl trimitem în Jorgia ca agent al nostru?

Marin făcu semn că nu. Ar fi fost inutil, dat fiind că ofensiva urma să aibă loc peste două zile.

— Atunci, ce dispoziţii trebuie luate?

— Un moment!

Marin se îndreptă spre uşa care dădea spre grădină şi îşi chemă fiul. David Burnley năvăli înăuntru. Cu ochii lui mari şi gesturile stîngace era ca un adolescent neîndemînatic. Văzînd starea în care se afla jorgianul, avu un şoc, iar privirea şi expresia feţei trădară o dezaprobare mută.

— L-am hipnotizat şi a cedat nervos din cauza spaimei, se grăbi Marin să explice. O să-şi revină.

Se opri, dîndu-şi seama că vorbise ca şi cum ar fi vrut să se dezvinovăţească. Îşi muşcă buzele, punîndu-şi întrebarea dacă nu cumva urma şi el să cedeze nervos. Reluă, pe un ton mai suav:

— Tinere, îţi dau prizonierul pe mînă. Vreau să afli de la el cum se numesc şi unde locuiesc toate rudele apropiate ale reginei Kijshnashenia. Intenţia noastră este să le salvăm viaţa. Îţi spun toate acestea pentru ca tu, fiul meu, să ai încredere în sinceritatea mea. Dacă ne dă toate informaţiile de care avem nevoie, familia lui va fi cruţată.

— Şi el?

— Nu îi pot acorda o asemenea favoare. Noi nu facem negoţ cu vieţile spionilor. S-a luat hotărîrea de a-l executa. Un apel la indulgenţă se face numai în faţa tribunalului.

— Oh! Băiatul era nemişcat ca o statuie, deşi tremura din tot corpul. Şi eu ce trebuie să fac?

Marin se întoarse spre ofiţerul Controlului.

— Lasă-i prizonierului Kuda libertatea de mişcare în incinta reşedinţei. Ai grijă să fie la dispoziţia lui David Burn- ley.

Strînse mîna tînărului.

— Mă întorc peste două zile, spuse el.

— Plecaţi imediat?

— Nu, dar nu ne mai vedem înainte să plec.

Avea din nou senzaţia că nu îi ajungea timpul. Se străduise să îşi păstreze liniştea în faţa inevitabilului. Dar

interludiul jorgian pentru ziua respectivă se apropia de sfîrşit. Urma încă o oră de discuţii cu Statul-Major pentru a se asigura că fuseseră luate în calcul toate posibilităţile. Iar după aceea...

16

Cu cîteva minute înainte de ora nouă, avionul-rachetă cobora cu un şuierat strident din straturile superioare ale atmosferei. Plană cîţiva kilometri deasupra pistei de aterizare, care se afla lîngă oraşul Judecătorului, şi îşi reduse viteza pînă la nivelul controlabil manual, cînd pilotul preluă comanda. Se opri lin la pasarela de îmbarcare, iar Marin care reuşise să doarmă o jumătate de oră în timpul călătoriei coborî, pregătit să folosească restul serii pentru rezolvarea problemelor personale.

La jumătatea drumului spre ieşire se opri, observînd cu uimire că îl aştepta Slater. Într-o secundă simţi cum cădea de la înălţimea poziţiei sale de comandant al armatei într-un abis de incertitudine. Se îndreptă spre şeful Centrului de Control. În timp ce dădeau mîna, Marin se gîndi: „Trebuie să aibă un motiv precis ca să se afle aici”.

Slater îl salută.

— Conducătorul doreşte să petreci noaptea la Curte şi să iei cu el micul dejun, mîine dimineaţă.

— Voi fi onorat să iau micul dejun într-o companie atît de distinsă. Totuşi...

Nu-i venea să creadă că Slater venise să îl întîmpine doar pentru a-i transmite un mesaj atît de neînsemnat. Un bilet, un telefon sau un mesager ar fi îndeplinit sarcina la fel de bine. În timp ce vorbea şi gîndea se înăspri. Era hotărît să nu permită nimănui, nici Marelui Judecător, nici lui Slater, să îi răpească această seară.

Deschise gura vrînd să îl anunţe că se va duce mai tîrziu la Curte, dar o închise la loc. La urma urmei, ce dorea omuleţul ăsta fioros? Mai bine să nu spună nimic pînă nu se lămurea. În

ciuda amabilităţii pe care o aborda, Slater era specializat în distrugere şi crimă.

Se mulţumi să spună:

— Mă bucur că ai venit în întîmpinarea mea, Ed, dar nu era nevoie.

Slater se încruntă şi privi în pămînt. Apoi păru să ia o hotărîre bruscă.

— David, cred că ar trebui să mergem amîndoi la Marele Judecător, chiar acum.

— De ce?

— Pentru afacerea Trask.

Era uluitor ca un personaj atît de important să fie acum preocupat de Trask. Sentinţa fusese pronunţată, iar execuţia urma să aibă loc la data stabilită, aşa cum era normal.

Marin înjură în gînd: „Cum de nu m-am gîndit?”, Slater, cîinele poliţist, şi Marele Judecător, tigrul care stăpînea planeta, îşi dăduseră seama într-un fel sau altul că ceva nu era în regulă. Avusese şi alte ocazii să constate această aptitudine la Marele Judecător. Un talent uimitor de a selecta factorii relevanţi dintr-o multitudine de informaţii care aveau sau nu legătură unele cu altele. Iar acum nu dăduse greş dnd simţise că Trask era un individ primejdios.

Primul şoc dispăru la fel de repede precum venise. Lui Marin îi trecu prin cap că, în felul lui dezagreabil, acest omuleţ îi făcea de fapt o favoare.

— Mulţumesc, Ed. Sigur că mergem, răspunse el. Cu avionul tău sau al meu?

— Cu al meu.

— Atund dau ordin să-l trimită pe al meu acolo.

— Asta poţi să o faci din avion, zise Slater nerăbdător. Haide.

Pentru a doua oară în acea zi — sau a doua după condamnarea lui Trask — se gîndi: „Şi dacă nu pot să îmi recuperez corpul... la timp?”

Îşi imagină cum cele cinci zile de viaţă rămase lui Trask vor trece înainte ca el să reuşească să se smulgă din capcana identităţii fizice în care fusese prins fără voia lui. În momentul hotărîtor, priceperea lui de a se deghiza va fi inutilă. Semnalul de declanşare a durerii, prin care Controlul domina rasa umană, nu se va lăsa înşelat de înfăţişarea lui exterioară. Atunci, silit de tortura neîncetată, va trebui să se prezinte pentru... execuţie.

— David, dacă o rog pe Excelenţa sa să te asculte în legătură cu problema Trask, cred că va consimţi, fără idei preconcepute.

Inima lui Marin bătea dureros de tare. Era conştient că pînă la miezul nopţii se va lua hotărîrea finală. Nu îşi putea închipui o persoană mai potrivită decît Slater pentru a interveni în favoarea lui Trask. Nici chiar Medellin nu ar fi atît de indicat. Şi totuşi... era prea devreme. Nu avusese timp nici măcar să vadă dacă trupul din laboratorul secret al apartamentului lui Trask îşi recăpătase cunoştinţa. Pînă nu verifica asta, nu putea fi sigur de nimic. Era posibil ca Marele Judecător să fie convins de pledoaria sa şi să modifice sentinţa. Dar era puţin probabil.

Văzu că Slater clătina din cap.

— Nu ştiu de ce eziţi, prietene. După părerea mea, poţi oricînd fi destituit din funcţie. Motiv pentru care orice altă preocupare este lipstită de sens.

— Destituit? întrebă Marin uluit. De ce, pentru numele Domnului?

Slater era grav.

— Este nemulţumit, David. Auzind de intervenţia ta în favoarea lui Trask, a rămas consternat.

Marin îl urmă în tăcere pe Slater care îl conduse la avionul său personal.

Cînd atinseră avanposturile apărării Curţii, fură luaţi în primire de Forţele Aeriene de Control. Avionul trecea de la o formaţie la alta şi imediat ce următoarea prelua controlul, prima pleca pentru a-şi relua rondul. Ultima escortă ateriză împreună cu David şi Slater şi, înainte ca ei doi să se îndrepte spre ieşire, fură identificaţi de patrulă şi încredinţaţi santinelelor Pripp.

— Propun să mă laşi pe mine înainte, îi spuse Slater cînd intrară în zona apărată. Fă o tură şi vino peste zece minute.

Nu era momentul potrivit să o caute pe Delindy, aşa că Marin rămase la marginea grădinilor feeric luminate. Cînd timpul hotărît se scurse, se găsea în faţa modestei reşedinţe a Marelui Judecător — o casă cu opt camere, în stil rustic, avînd în spate nişte dependinţe în care locuiau servitorii.

În curte, doi oameni erau aşezaţi la umbra unui arbore. Amîndoi se ridicară la apropierea lui Marin, dar în întîmpi- narea lui veni doar Slater. Omuleţul păru că alunecă din umbră spre lumină, ca şi cînd ar fi mers pe şine. Se opri brusc în faţa lui Marin.

— David, Excelenţa sa a fost de acord să discute despre problema lui Trask.

Şeful Controlului vorbea pe un ton de uşoară mîndrie, fiind evident convins că obţinuse o mare victorie. Marin îşi păstră calmul exterior, dar simţea cum sîngele începe să i se înfierbînte. Înaintă şi simţi încă o dată imensa mînie latentă a omului care îl aştepta. Instinctiv, Marin îşi adună tot curajul. Avea de gînd să lupte din toate puterile.

Un timp, nu se auzi decît sunetul vocii sale şi freamătul vîntului în noapte. Începu prin a-şi relua argumentele pe care le prezentase şi în faţa Consiliului Conducătorilor de grup, după ce aceştia îi refuzaseră cererea personală. După aceea descrise cîteva din invenţiile lui Trask, precum şi modul în care le folosise el însuşi. În final înaintă o rugăminte personală:

— În situaţia de acum, depind în întregime de geniul acestui om, în măsura în care forţele noastre armate au o nevoie constantă de invenţiile sale — de cea mai mare parte din ele. Ne-a ajutat fără rezerve, fără să precupeţească nici un efort. După părerea mea, toată această poveste ar trebui rezolvată de la om la om. Cred că, dacă nu aş fi fost plecat atunci cînd a fost adusă pentru prima dată chestiunea în discuţie, aş fi putut sta de vorbă cu el şi aş fi înţeles ce gîndea cu adevărat cînd a criticat sistemul nostru de grup. Pentru a încheia, Excelenţă, cred că Trask nu trebuie executat, ci pus în libertate cît mai repede cu putinţă.

Spusese ceea ce trebuia spus. Îşi pronunţase pledoaria, indiferent cît valora. Marin nu vedea ce alt considerent ar fi putut aduce în plus. Poate că se făcuse simţită în vocea lui prea multă emoţie şi asta nu era bine. Dar sentimentul fusese mai puternic decît voinţa lui. De altfel, va fi pusă pe seama interesului său binecunoscut faţă de Trask şi în mod normal nu trebuia să influenţeze decizia judecătorului.

Aşteptă.

Sub coroana bogată a arborelui era tăcere. Liniştea se prelungi, dînd de înţeles că omul aşezat în umbră cîntărea cuvintele lui Marin. Un vînt uşor fremăta printre ramuri; parfumul florilor şi al arbuştilor deveni mai puternic, apoi se stinse cînd vîntul se opri.

Conducătorul clătină din cap.

— David, spuse el, e timpul să ştii cît de mult te stimez şi pentru calităţile personale şi pentru aptitudinile extraordinare de militar. Dar faptul că i-ai luat apărarea lui Trask m-a tulburat şi de cîtăva vreme mă întreb ce fel de relaţii există între voi doi.

— N-am întreţinut cu el nici un fel de relaţii în afara celor absolut normale cerute de funcţia mea.

— Te cred, răspunse Marele Judecător. Am încredere că vei renunţa la orice alt sprijin în favoarea lui. Din acest moment, îţi cer să îţi consacri toată energia repurtării victoriei în războiul cu Jorgia.

Era un ordin direct. Marin păli, apoi se forţă să zîmbească.

— Consideraţi că am obţinut-o deja, răspunse Marin.

Şi un zîmbet straniu îi încordă faţa.

Dictatorul rămase pe gînduri.

— Această afacere Trask ascunde mai mult decît pare la prima vedere. Regret că nu îţi pot dezvălui tot adevărul, David. Dar, crede-mă, cînd îţi spun că subjugarea cît mai rapidă a Jorgiei este un fapt de importanţă majoră.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Ai putea să mă întrebi, dacă moartea lui Trask este atît de urgentă, atunci de ce nu renunţăm la termenul legal pînă la execuţie? Nu pot să îţi spun decît că avem motive întemeiate.

Marin se gîndi la agenda pe care o găsise în buzunarul spionului ucis de el. Îşi făcuse planul să i-o arate Marelui Judecător într-un moment critic, aşa cum era acesta de acum. Dar nu putea să o facă. Avea prea multe îndoieli în legătură cu Creierul. Şi cu Marele Judecător...

Acesta se ridică.

— Asta e tot. Acum te poţi retrage în casa oaspeţilor, ca de obicei. Ne vedem mîine la micul dejun.

În faţa lui Marin se închisese o uşă, irevocabil.

17

Marin se îndreptă spre casa oaspeţilor fără nici o tragere de inimă. Acum noaptea era mai răcoroasă şi — cu excepţia aleilor luminate — mai întunecată. Nemulţumit de situaţia lui, intră în camera care îi era destinată. Nu simţea deloc nevoia de odihnă. Avea convingerea că nu trebuia să irosească această noapte.

Totuşi era obligat să asculte de porunca dictatorului şi să rămînă pe teritoriul păzit. Părăsirea lui, indiferent pentru ce motiv, ar fi stîrnit bănuieli.

Se dezbrăcă nehotărît şi scoase o pereche de pantaloni de pijama dintr-un sertar, dar nu îi puse pe el. I se părea că, dacă i-ar îmbrăca, ar însemna că s-a hotărît să se culce. Ori somnul echivala cu apropierea cu încă o zi de moarte. Era o ecuaţie înfricoşătoare, la care nu putea adăuga sau scădea nici un termen. Refuzul de a petrece dormind această a doua noapte era un reflex, nu un calcul.

Dezbrăcat, se strecură în pat, stinse lumina, apoi rămase culcat în întuneric, meditînd. Îşi aminti de întîlnirea lui — acum pierdută — cu Ralph Scudder, conducătorul Prippilor. Nu avea nici un plan pentru a-l folosi pe Scudder, dar ratarea întrevederii părea ca o ocazie pierdută.

Marin întinse mîna şi reglă soneria ceasului cu cadran luminos de lîngă pat. Acum dormi, îşi zise el posomorît. Cel puţin să fii odihnit a doua zi.

Se trezi brusc, conştient că în cameră se mai afla cineva.

— David! şopti în întuneric o voce de femeie.

Delindy!

— Vino! o chemă Marin tot în şoaptă. După o clipă auzi o mişcare, simţi mireasma parfumului ei apoi cearşafurile fură trase la o parte şi ea se strecură în pat lîngă el. Se lipi strîns de el, iar cămaşa de mătase pe care o purta îi dădu lui Marin o senzaţie răcoroasă.

— Ticălosule, îl mustră ea în glumă. Dormi fără nimic pe tine.

Însă degetele ei îi mîngîiau uşor corpul.

— Nu pot rămîne. Cum ne întîlnim ca să plecăm împreună?

Marin o sărută. Buzele ei moi se deschiseră sub ale lui, dar trupul îi era încordat.

— Să te coafezi simplu şi să nu te machiezi. Îl voi preveni pe comandantul bazei că voi fi însoţit de o doamnă.

Ea nu răspunse imediat.

— Ce zici? o întrebă Marin în cele din urmă.

— N-o să fiu prea atrăgătoare...

— Draga mea, îi spuse el cu blîndeţe, nu machiajul o face frumoasă pe Delindy, iar eu ştiu asta foarte bine. Dar nu are rost să complicăm lucrurile cu deghizări inutile. Cum îi vei explica Marelui Judecător absenţa ta?

— Nu va dura decît o zi sau două. El nu are nimic împotrivă.

— I-ai spus unde pleci?

— Nu. Nu îmi cere niciodată explicaţii.

În întuneric, Marin clătină uşor din cap. Delindy se lăsase înşelată de aparenţele unei toleranţe absolute. Dar după convingerea lui, dictatorul nici nu era atît de bănuitor cum îl credeau mulţi. Realitatea era mai simplă: o incredibilă putere de observaţie combinată cu însăşi mînia pe care o detesta. Marele Judecător dispunea de un talent fără pereche de a privi în sufletele oamenilor şi, cînd percepea la alţii simptomele unei furii pe care o simţea surdă în el însuşi, se stăpînea înainte ca echilibrul intern să îi fie distrus de un acces de turbare.

— Vreau să-ţi spun exact ce trebuie să faci, spuse Marin cu tandreţe.

— Te ascult, răspunse ea lipindu-se şi mai strîns de el.

Pe scurt, Marin îi schiţă un itinerar pe care trebuia să îl urmeze avionul ei, îi indică locul în care trebuia să ia primul aerotaxi şi în sfîrşit punctul în care urma să găsească transportul militar.

— E ingenios, spuse Delindy gînditoare cînd el termină. Crezi că oamenii se vor lăsa duşi de nas?

— Ai de-a face cu fiinţe umane, îi explică Marin principiile planului. Nu vor fi în număr prea mare. În plus vor avea dezavantajul de a fi nevoiţi să acţioneze cu discreţie; vor fi opriţi în loc de mulţime. Dacă rămîn prea mult în urmă, îţi vor pierde urma.

Delindy păru convinsă de acest raţionament.

— O, David, ce bine e să fiu din nou lîngă tine. Mi-e atît de dor de tine...

Vocea i se frînse. În clipa următoare Marin ţinea în braţe o femeie care plîngea.

— Dumnezeule, suspină ea, cît sînt de nefericită! Cum a putut să mi se întîmple aşa ceva?

Marin o strînse la piept. Avea o senzaţie ciudată de închidere în sine, ca şi cînd mintea îi refuza să funcţioneze, ca şi cînd vreun resort secret al fiinţei lui ar fi fost blocat de tristeţea ei. Chinuit, îşi spuse: „Nu trebuie să îmi schimb hotărîrile. Nu trebuie să mă las influenţat”.

Dar nici el nu era sigur ce voia să spună cu asta. Fiindcă de fapt despre ce fel de hotăriri era vorba? Singurul lui ţel era să redevină David Marin — în realitate, nu în aparenţă.

Femeia din braţele lui se opri brusc din plîns.

— Trebuie să plec, spuse ea. Ne vedem la staţia de decolare a rachetelor.

Îl sărută, apoi alunecă uşor din pat O auzi cum se ridica în picioare, apoi sunetul paşilor ei pe covor. În cele din urmă, uşa se deschise, apoi se închise la loc. Un timp Marin rămase întins, rememorînd clipele trăite; atingerea mîinilor ei pe corpul lui, vocea şoptită, lacrimile — toate dispăruseră acum, dar el nu le uitase.

Fiind fiica fostului ambasador al Jorgiei, era prima pe lista suspecţilor. Dorinţa ei de a merge la graniţă nu era poate decît o verificare pentru a vedea dacă el era dispus să o ia. Sau poate că dorea să se convingă dacă de data aceasta războiul va avea într-adevăr loc. Marin se întoarse pe partea cealaltă, din nou furios că-şi irosea noaptea.

Ceasul de lîngă pat arăta ora unu şi optsprezece minute, cînd se trezi din nou, ferm hotărît. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă pe întuneric. Nu se osteni să se gîndească încă o dată dacă era bine să acţioneze sau nu. Decizia se finalizase în timpul somnului. Fără să ezite, ieşi din casă şi se îndreptă spre locuinţa

Marelui Judecător. Mergea nepăsător pe alee, prefăcîndu-se că ieşise doar să ia aer. Dacă Delindy ieşea din întîmplare şi îl vedea, putea să se întoarcă.

Se baza pe ipoteza că intrarea în Adăposturi — care altădată aveau numărul de cod 808-B — *se afla* undeva în interiorul reşedinţei Marelui Judecător. Era hotărît ca astă-seară să desluşească tainele acestei probleme. De asemenea, va încerca să descopere pentru el însuşi ce se ascundea în Adăposturile subterane. De îndată ce va coborî în adîncuri va întreprinde o cercetare completă şi rapidă, atît cît îi va permite timpul.

De îndată ce… Asta era problema: să intre, să ajungă jos. Oprindu-se la umbra unui arbust, se simţi copleşit de neputinţă. Cu un efort, alungă îndoielile care îl chinuiau. Acum nu se mai putea întoarce. În această noapte i se oferea ocazia să afle dacă în Adăposturi era ascuns Creierul şi nu trebuia să o piardă.

Încercă să îşi localizeze poziţia în raport cu grădinile. Cunoscînd bine locurile, putu să se orienteze uşor. Parcursese cam şaizeci de metri, ceea ce însemna că la următoarea curbă a aleii va avea în faţă reşedinţa Marelui Judecător. Nici o uşă nu era încuiată; aşa era legea. În astfel de aspecte dictatorul îşi respecta propriile decrete. Vizitatorii erau încîntaţi de acest gen de detalii, iar popularitatea unui conducător depindea adeseori de respectarea unor reguli minore. Pentru Marin, alternativele de a acţiona erau extrem de simple: fie intra în casă pe ascuns, pe căi lăturalnice, fie…

Acţionînd cu încredere şi calm, Marin se îndreptă spre uşa din faţă, o deschise încet, păşi înăuntru şi o închise cu atenţie în urma lui. În dreapta lui, o lumină difuză emana din vestibul, în rest fiind întuneric. Nu se auzea nici un sunet. În acea clipă simţi o fericire, o euforie sălbatică, o emoţie prea năvalnică, prea mare pentru a nu fi primejdioasă. Era exaltarea jucătorului care a mizat pe propria viaţă şi a cîşti- gat. Nu era prima dată cînd se afla într-o situaţie dificilă, dar niciodată nu riscase totul ca acum; viaţa, numele, funcţia, puterea. Iar emoţia era dublată de faptul că începuse deja a doua parte a jocului cu aceeaşi miză.

Traversă încăperea în vîrful picioarelor, atent să nu lovească mobilele. Cunoştea camera, deoarece asistase în ea la conferinţe desfăşurate aici în nopţi reci. Se îndreptă spre o uşă care se afla chiar faţă în faţă cu intrarea principală şi se trezi într-un coridor în care era întuneric beznă. Ştia că aici erau

dormitoarele: al lui Delindy, în dreapta, al Marelui Judecător, în stînga. Era imposibil să îşi dea seama dacă uşile camerelor erau deschise sau nu. Cum nu auzi nimic, bănui cu uşurare că uşile erau totuşi închise. Bîjbîi înspre peretele din dreapta, găsi butonul liftului şi îl apăsă.

Cu mai mult timp în urmă, făcuse presupunerea că prezenţa unui lift într-o vilă cu un singur etaj însemna una din două: un subsol sau — ceea ce era mai probabil — intrarea 808-B în Adăposturi. Era normal ca Judecătorul să îşi asigure un mijloc de retragere rapidă în caz de urgenţă.

Se auzi un şuierat uşor, apoi o mişcare de alunecare şi uşa liftului se deschise. Un fascicul de lumină inundă holul şi pătrunse în sala mare prin care trecuse, făcîndu-l să tremure. Dar rămase pe loc. Apoi păşi în interiorul cabinei.

Aici avu un nou tremur, de uşurare însă. Panoul de comandă era un sistem de combinaţii cu zece butoane numerotate de la 0 la 9 şi un al unsprezecelea pentru pornire. Se putea forma orice număr, ca la o tastatură. Marin formă 100 şi apăsă pe butonul de pornire.

Uşile glisante se închiseră. Liftul cobora rapid, cu un zgomot uşor. Butoanele numerotate de la 0 la 9 se luminară succesiv. La 10, „0” avu o licărire albă, iar „1”, una roşie. La „11”, „1” se coloră în alb în jumătatea dreaptă, în timp ce cea stîngă rămase roşie. La 100, „1” deveni albastru, iar „0” se lumină în roşu şi alb, după care liftul se opri.

Uşile se deschiseră, iar Marin văzu în faţa lui un culoar îngust, cu pereţi cenuşii, aşa cum erau toate culoarele din Adăposturi. Porni, cu dezintegratorul în mînă şi timp de o jumătate de oră exploră acest nivel dacă privirile aruncate în camerele largi, goale, cu pereţi de beton sau de-a lungul coridoarelor întunecate puteau fi numite explorare. Coborî un nivel, urcă două, coborî încă patru şi aşa mai departe.

Mergea înainte, cu un sentiment de nedumerire în continuă creştere, fără să observe cînd, în spatele sau deasupra lui, o trapă aluneca în lături, lăsînd să iasă o tijă flexibilă de metal care ţintea în direcţia lui şi trăgea cu... ceva. Îl devie din drum o voce mecanică a cărei sursă nu o putu detecta. În momentul următor se afla întins pe o placă turnantă, orice putere de percepţie fiindu-i anulată. Nu se auzea decît un zumzet slab, un

chicotit uşor, aproape omenesc, şoapte ciudate — mecanisme electronice gînditoare care „stăteau de vorbă” între ele.

Nu fu pronunţat nici un cuvînt, dar vibraţiile cerebrale îi fură înregistrate, procesele mintale analizate rapid şi în final trei unităţi electronice de control îi fură grefate direct pe structura neuronală a creierului. După aceea îi dădură drumul. Marin îşi continuă cercetările fără a bănui că acestea îi fuseseră întrerupte cîteva clipe.

Cu puţin înainte de ora cinci dimineaţa, obosit şi convins că nimeni nu ar fi reuşit mai mult, luă ascensorul şi urcă la suprafaţă. Din nou avu senzaţia ciudată — deşi acum nu mai era atît de intensă — că se afla pe punctul de a face o mare descoperire, dar nu se întîmplă nimic. Curînd ajunse în grădină. După cîteva clipe vila Judecătorului era la treizeci de metri în spatele lui. Cel puţin nu mai risca să fie surprins.

Se urcă în pat în lumina difuză a zorilor. Era din nou furios că îşi irosise noaptea. Se trezea des, avînd de fiecare dată acelaşi sentiment. Nu găsise ce căuta şi astfel riscase enorm fără să cîştige nimic.

Hotărît lucru, pierduse noaptea degeaba.

În timpul micului dejun luat în compania dictatorului nu se întîmplă nimic deosebit. Nici unul din ei nu suflă o vorbă despre războiul din Jorgia. La scurt timp după aceea, Marin părăsi Curtea.

În timp ce îndepărta masca lui Marin de pe faţa şi trupul lui Trask, recapitulă evenimentele serii precedente şi reţinu ca importante doar două întîmplări. Prima: Marele Judecător îi ascultase pledoaria în favoarea lui Trask. A doua: Delindy venise pe furiş la el ca să pună la punct planul plecării lor împreună în Asia.

După părerea lui, care nu lăsa niciodată nimic neexplicat, oricare din cele două ar fi putut constitui în mod independent motivul invitării sale la Curte. Era uşor de închipuit că pentru conversaţia din seara precedentă iniţiativa aparţinuse Marelui Judecător însuşi, nu lui Edmund Slater. Iar vizita secretă a lui Delindy avea una din trei explicaţii posibile. Mai întîi era posibil ca Marele Judector să-şi folosească cu sînge rece propria amantă pentru a-l spiona pe fostul ei iubit, fiind încredinţat că ea va fi credincioasă conducătorului planetei mai degrabă decît unui subaltern. Apoi se putea ca Delindy însăşi să fie spioană

jorgiană care îşi folosise trupul întîi pentru a ademeni un conducător de grup, apoi pe dictator, spre folosul ţării sale. A treia posibilitate era aceea că Delindy îl iubea pe el, David Marin.

De fapt nu era exclusă, îşi dădu el seama, nici o a patra ipoteză. Delindy interpreta doar rolul unui pion în jocul Creierului, făcînd inconştient ceea ce îi cerea acea inteligenţă artificială şi ca o completare a existenţei ei conştiente. Tulburat, Marin alungă gîndul. Nu pentru că era absurd sau himeric, ci pur şi simplu fiindcă era bizar şi de necontrolat. Nu la asta trebuia să se gîndească acum, în dimineaţa celei de a treia zile, cînd avea atît de multe de făcut.

18

Marin deschise uşa apartamentului lui Trask şi intră. Salonul larg era inundat de lumina strălucitoare a dimineţii. O clipă i se păru că nu era nimeni înăuntru, apoi o văzu ri- dicîndu-se dintr-un fotoliu pe Riva Allen, care se aruncă în braţele lui cu un strigăt de bucurie. Se zvîrcolea şi tremura ca un cîine care dă din coadă, fericit că îşi vede stăpînul. După ce îl sărută, păru să îşi aducă aminte de ceva, se trase înapoi şi spuse cu o voce stinsă:

— Domnul Arallo mi-a dat instrucţiuni ca, în momentul în care te întorci, să îl sune unul din noi.

— O! exclamă Marin.

Deja ziua nu îi mai aparţinea în întregime. Timp de cîteva clipe avu o percepţie ciudat de acută a mediului înconjurător. Înainte de toate era această încăpere intimă, acest apartament, care, deşi al lui Trask, nu era mai puţin proprietatea lui particulară, fortăreaţa lui, în interiorul căreia nimic nu îi putea face rău, decît sub imperiul legii. Apoi era dreptul legal al lui Trask de a fi liber pînă la data execuţiei. Totuşi, în ciuda acestor privilegii, autorităţile îi puteau viola oricînd intimitatea, îl puteau oricînd reţine de la treburi, într-un fel sau altul. De aceea acceptarea de a se conforma cît de cît dorinţelor acestor intruşi era vitală.

Bănui că Arallo va fi nemulţumit de faptul că dispăruse o zi întreagă. Pentru scurt timp, simţi tot dispreţul pe care un personaj atît de neimportant ca Arallo îl putea inspira unui conducător de grup, dar îşi aminti repede care erau condiţiile. Era inutil să se eschiveze.

Apăsă pe un buton de contact.

— Arallo, Tilden! spuse el cu o voce clară.

Claritatea pronunţiei era indispensabilă pentru ca apelul telefonic să fie dus la bun sfirşit de către dispozitivele electronice bazîndu-se exclusiv pe rezonanţa sunetului. Acest procedeu de comunicare, creat de Laboratoarele Trask pe baza unor metode mai vechi, era folosit doar de oficialităţile guvernamentale. În apartamentul lui Trask se găsea un singur aparat. Butonul activa un servomecanism care înregistra cuvintele pronunţate; un alt mecanism realiza o diagramă după impulsurile electrice în care erau transformate semnalele sonore. Un analizator examina diagrama şi stabilea grupa de sunete pe care o reprezentau, toate celelalte fiind eliminate. Dintr-o serie de matriţe de plastic cu trei dimensiuni — construite în prealabil — era selectată cea care corespundea numelui pronunţat. Dintr-un alt grup de matriţe de acelaşi fel se alegea cea care reprezenta numărul de telefon cerut. Procesul se încheia în momentul în care un ultim mecanism forma electric numărul dorit. Tehnica era similară principiului de funcţionare a translatoarelor şi maşinilor de scris automate.

După o clipă, necesară desfăşurării acestor operaţii complicate, ecranul de pe perete se lumină şi apăru pe el chipul unui bărbat.

— A tu eşti, Trask, vorbi Arralo din ecran.

Deşi energică, înfăţişarea lui era mohorîtă, neprietenoasă: sprîncenele coborîte, buzele strînse şi ochii întunecaţi. Arăta ca un om copleşit de necazuri.

— Riva mi-a spus că vrei să stăm de vorbă, spuse Marin pe un ton nevinovat.

Arallo aprobă cu un semn al capului.

— Vreau să îţi reamintesc că astă-seară are loc reuniunea obişnuită a grupului.

Marin nu răspunse. Atitudinea celuilalt lăsa clar să se înţeleagă că absenţa de o zi a lui Trask *făcuse* impresie proastă asupra grupului.

— Contăm pe prezenţa ta la întrunire, continuă Arallo.

— Nu văd nici un motiv pentru care n-aş fi prezent.

— Să fiu sincer, nici eu! spuse Arallo puţin enervat, apoi ezită. Îţi recomand să dai dovadă de camaraderie şi spirit de cooperare.

Legătura se întrerupse.

Atitudinea lui Arallo părea să prevestească necazuri care l-ar putea afecta serios. Şi, totuşi, nu prea avea ce să facă. Cît despre cooperare, nici nu intra în discuţie. Alungînd aceste gînduri din minte, se întoarse spre Riva şi îi spuse:

— Am de lucru în biroul meu şi doresc să nu fiu deranjat.

Era gata să plece cînd îşi dădu seama după expresia ei că fusese prea aspru.

— Astă-seară sînt liber, draga mea, adăugă ceva mai blînd.

Ea clătină din cap cu amărăciune.

— Nu mă poţi păcăli. Eşti deja mort.

Totuşi îl împinse spre uşa biroului.

— În sfîrşit, fă-ţi teaba. Vrei să-ţi pregătesc prînzul?

— Da, mulţumesc, răspunse Marin, bucuros că ea era atît de înţelegătoare.

Însă după ce închise uşa biroului în urma lui, îşi dădu seama că tremura. Nu-şi mai pierdu timpul stînd să analizeze sentimentul, ci baricadă uşa cu un scaun după care intră în laborator prin uşa secretă. În primul moment, privirea îi fu atrasă de strălucirea sticlei, sclipirile metalului şi lucirea mesei celei lungi. O privire era tot ce avea nevoie Marin, acum. Corpul — corpul lui — era conştient.

Se apropie de prizonier şi îl inspectă. Ochii acestuia îl fixau neliniştiţi, dar mai mult cu enervare decît cu teamă.

— Mă auzi? întrebă Marin.

Cel legat făcu un semn afirmativ din cap.

— Vreau să îmi spui unde ai dus instrumentul după ce ai plecat de la Laboratoarele Trask, unde m-ai lăsat pe mine.

Trask răspunse cu un zîmbet cinic şi cu un semn negativ al capului. Apoi încercă să scuipe căluşul. Amintindu-şi cît de puternici erau proprii lui dinţi, îi scoase căluşul cu prudenţă, gata să i-l pună la loc în orice clipă.

— Ce ţi s-a întîmplat?

Celălalt îl privi posomorît.

— Văd că nu porţi ochelarii.

Marin uitase aproape complet de episodul cu ochelarii. Avu ca un fel de iluminare.

— S-a întîmplat brusc, spuse Trask pe un ton încordat, văzînd că Marin păstra liniştea. Venisem aici să iau nişte instalaţii. Dintr-o dată, pur şi simplu m-a lăsat vederea. M-am lovit cu capul de partea din spate a ceasului şi probabil că am provocat un scurtcircuit, fiindcă am avut un şoc care m-a făcut să îmi pierd cunoştinţa. Un blestemat de accident.

Amintirea întîmplării păru să îl deprime, dar Marin abia observă. Un accident! Exista oare vreo legătură între el şi fasciculul de raze avînd ca sursă cadranul ceasului, care ajun-sese pînă la patul lui în prima noapte? Dacă da, însemna că trebuia să amîne explicaţiile într-o privinţă în care şi aşa nu era sigur aproape de nimic.

— David, îi şoptea Trask, nu îţi dai seama că este sen-zaţional? Numai cu acest lucru am schimba împreună ştiinţa psihologiei.

Marin ridică din umeri, prea puţin impresionat.

— Psihologia nu este o ştiinţă, spuse el sec. În acest domeniu nu poţi avea decît păreri, şi părerile unui grup nu sînt niciodată acceptate de altul. În armată, noi nu mai avem psihologi, decît ca tehnicieni subalterni care lucrează sub îndrumarea soldaţilor.

Trask nu părea să îl asculte.

— Cît timp... întrebă el pe un ton preocupat, cît timp a durat? Să îţi recapeţi vederea, vreau să spun?

— Cam cincisprezece ore, răspunse Marin scurt.

— Exact ca la mine, spuse Trask triumfător.

În ciuda funiilor cu care era legat, se ridică în capul oaselor.

— David, nu îţi dai seama ce înseamnă asta? Ceea ce contează la un om este modul său de a privi lucrurile, filoso- fia lui. De cînd pot să-mi amintesc, m-am ţinut departe de lumea acţiunii. Am fost gînditorul care îi privea pe ceilalţi de la distanţă. Savantul, observatorul, spectatorul. Dacă sînt miop, este pentru că vederea mea s-a conformat modului de comportament.

Lui Marin i se păru interesant şi uimitor faptul că acest om, într-un moment atît de dificil al vieţii lui, era entuziasmat de ciudăţeniile ştiinţifice ale minţii sale inventive. Lucrul acesta îl făcu mai uman, iar Marin simţi cum devine ceva mai prietenos.

— Trask, întrebă el cu blîndeţe, unde ai dus instrumentul? Am nevoie de el.

Exaltarea ce strălucea în ochii celuilalt se stinse. Fizicianul îl privi mohorît.

— David, acum sîntem parteneri, fie că îţi place, fie că nu. Nu îţi dai seama de asta?

— Îmi dau seama doar că tu ai să faci ce îţi spun eu, răspunse Marin clătinînd din cap.

— Tot ce am de făcut este să nu fac nimic, iar tu ajungi la Convertizor în patru zile. Am o poziţie care-mi oferă avantajul să negociez.

Ochii căprui, frumoşi, care se ridicară spre el erau uşor micşoraţi, ca şi cînd Trask ar fi încercat să îi ghicească intenţiile.

— Nu am timp de discuţii, spuse Marin. Cu cît încerci mai mult să îmi pui beţe în roate, cu atît mai puţin mă voi simţi înclinat să te ajut... mai tîrziu. Repet, şi e ultima oară cînd te întreb. Unde este instrumentul?

Trask se uită fix la el, apoi păru că nervii i se zdruncină.

— Ticălosule! exclamă el aproape plîngînd. Cunosc tonul ăsta. Recunosc un asasin după voce. Numai că e vorba de propriul tău corp şi nu cred că ai de gînd să-i faci vreun rău.

Da, Marin ucisese ca executant al deciziilor guvernului şi va mai ucide fără îndoială. Dar, crezînd că pentru motive personale un om ca el ar aplica aceleaşi metode folosite în serviciul guvernului, Trask se înspăimînta singur.

— Uite, spuse savantul disperat, dacă aş avea timp, te-aş putea convinge că asocierea dintre colectivism şi libera iniţiativă are tot atîtea neajunsuri ca fiecare sistem luat în parte.

Bănuind probabil că Marin era gata să îl întrerupă, continuă pe nerăsuflate:

— David, care este prima virtute a unui supraom? Acceptarea de a înfrunta moartea în orice clipă. În armată este cel mai probabil să găseşti supraoameni. În armată întîlneşti un fenomen incredibil: bărbaţi în deplinătatea puterii antrenaţi să se lupte cu moartea. Ori de cîte ori un conducător genial îşi dă seama de acest adevăr, are o revelaţie ameţitoare asupra puterii potenţiale pe care o posedă fiinţele umane. Îşi imaginează deja masele organizate de oameni care mărşăluiesc spre realizarea unor scopuri măreţe. Dar în practică nu merge. Scoate un individ din cazarmă şi îşi va pierde toată măreţia pe care o dă existenţa în comun. Cinci mii de ani de războaie au dovedit că viaţa în armată nu reprezintă o soluţie pentru individul autonom, care totuşi îşi recunoaşte interdependenţele cu oamenii din jurul lui.

Făcu o pauză, apoi reluă pe un ton trist:

— Dar degeaba îţi spun eu toate astea. Tu eşti credincios Marelui Judecător şi...

Se opri brusc.

— David, tu te-ai întrebat vreodată de unde vine Marele Judecător? Care este trecutul lui? A, nu, nu începe cu răspunsurile stereotipe ale propagandei şi istoriei oficiale: că s-a născut în acea parte a Uniunii Sovietice care acum se numeşte Jorgia, că a fost crescut de un inginer, că a ajuns la rangul de ofiţer. Nu perioada asta mă interesează. Ai auzit vreodată o relatare care să umple spaţiul gol dintre colonelul Ivan Prokov şi Marele Judecător? Eu nu, şi mie îmi plac biografiile complete.

— Pot să te lămuresc, spuse Marin netulburat. La un moment dat, în cadrul Coaliţiei Orientale a domnit o mare confuzie. Spre sfîrşitul războiului ofiţerii ruşi şi-au dat seama de ceea ce Statul-Major părea să ignore: soldaţii se săturaseră pur şi simplu. Conduşi de colonelul Prokov, ei au...

Se opri, fiindcă Trask se uita ironic la el.

— Ţi-ai învăţat lecţia, nu? Bine, prietene, dar spune-mi cum se poate explica miracolul că un om care acum douăzeci şi cinci de ani avea aproape cincizeci arată astăzi de treizeci şi opt?

Îl privi cercetător.

— Ai ceva de zis?

Marin şovăi. Nu era dispus să continue discuţia, întrucît o considera inutilă. Dar îi aminti de perioada cînd se acomoda cu corpul lui Trask. Amintirile ca de vis pe care le avusese, în special scena în care un om pe moarte cerea ajutor, puteau fi un indiciu al activităţilor din trecut ale lui Trask.

Îi descrise pe scurt scena savantului.

— Cred că ar fi putut obţine ajutorul dacă ar fi fost în stare să spună de ce era bolnav, încheie el. Ce i se întîmplase?

— Era unul din primele mele experimente în legătură cu autonomia fiinţei umane.

— Şi ce a dovedit?

Celălalt se încruntă:

— Lumea noastră este falită, David. Majoritatea oamenilor simte o nevoie acută ca să-i spună cineva ce să facă, cum să gîndească, ce să creadă. Ar prefera să moară decît să îşi asume răspunderea pentru propriile boli, eşecuri sau slăbiciuni. Trebuie să schimbăm toate acestea. Trebuie să creăm un sistem în care oamenii să fie interdependenţi şi în care o autoritate într-un domeniu să reprezinte doar o sursă de informaţii pentru egalii săi.

— Omul... a murit?

— Nu. Trask ridică din umeri. A intrat în comă, iar noi ne-am îndeplinit rolul de substitut al părinţilor şi l-am salvat.

Marin mai avea o întrebare înainte de a ajunge la subiectul care îl obseda.

— Unde aveau loc experimentele?

— În Jorgia. Regina şi sora ei — pe atunci o adolescentă — încurajau orice fel de experiment asupra vieţii şi nici nu erau curioase. Am stat acolo trei ani.

— Cu cine te-ai întîlnit în cursul acestor trei ani? întrebă Marin.

Trask îl privi cercetător şi ezită.

— Se vede că urmăreşti ceva, spuse el neliniştit. Dar oricum o să-ţi spun. Erau oameni dintre cei mai remarcabili pe care i-am cunoscut vreodată. Cred că erau idealişti, dar au recunoscut valoarea teoriei mele referitoare la existenţa în comun. M-au încurajat să fac experimente.

— Cum ai intrat în relaţii cu ei? întrebă Marin curios.

— Pe trei dintre ei — doi bărbaţi şi o femeie — i-am întîlnit cînd eram la colegiu. Stăteam de vorbă ore întregi. Fireşte, pe atunci nu îmi finalizasem ideile încă.

— Ai plecat în Jorgia imediat după terminarea colegiului? insistă Marin.

— Nu. Nu am plecat pînă nu am pus la punct camera de rezonanţă cu ecouri în serie infinită care permite transmiterea prin radio şi TV pe tot cuprinsul lumii fără relee. Cu banii primiţi pentru această invenţie mi-am asigurat existenţa pînă la terminarea studiilor.

— Şi atunci i-ai căutat?

Trask tăcu cîteva clipe, apoi izbucni pe un ton iritat:

— Ascultă, eu fac tot posibilul ca să fiu cinstit, dar asta nu are nimic de-a face cu ceea ce ne interesează. Îmi va face o deosebită plăcere să îţi povestesc, dar altă dată.

Marin aprobă.

— În regulă. Te rog, numai două întrebări în încheiere.

— Fie.

Trask părea resemnat.

— Erau mulţi astfel de... idealişti în Jorgia?

— Eu am cunoscut cam două sute, spuse Trask. Dar aveam impresia că sînt mii. S-ar fi zis că aveau relaţii peste tot.

— Întrebarea a doua. Le-ai spus despre invenţia ta care face schimb de personalităţi?

Savantul clătină din cap.

— Nu în mod direct.

— Ce vrei să spui?

— Păi... Trask părea stînjenit. Le-am dat de înţeles că lucram la ceva extraordinar, dar am evitat orice fel de întrebare.

— De ce?

— Păi... Trask deveni brusc gînditor. Ştiu unde vrei să ajungi. De ce nu am avut încredere în ei dacă erau atît de demni de stimă? Probabil din cauza unui complex al secretului, care caracterizează pe toţi inventatorii. În afară de asta, îi bănuiam pe cîţiva din ei că erau adepţi ai metodelor violente şi mi-i închipuiam încercînd să schimbe lucrurile cu forţa. Cred că inventatorul unei maşini care schimbă istoria

are un cuvînt de spus referitor la modul în care va fi aplicată descoperirea sa.

Rîse sarcastic.

— Nu mi-am dat seama cît de curînd voi fi forţat să acţionez cu o viteză fantastică.

— Puţin prea fantastică, totuşi, spuse Marin ameninţător.

Dar toate informaţiile pe care i le dăduse Trask îl liniştiseră mult. Acum vedea situaţia mai clar. Trask reprezenta un amestec ciudat de idealism veritabil şi înţelegere practică a vieţii. Cei care puseseră mîna pe el îl consideraseră atît de inflexibil din punct de vedere intelectual, încît nici nu încercaseră să îl îndoctrineze. În mod sigur nu se bucura de încrederea lor şi nici nu făcea parte din organizaţia lor. Pur şi simplu îi lăsaseră mînă liberă, dîndu-i toată libertatea de acţiune.

— David, îi spuse Trask grav, nu îţi poţi închipui cît de mult ne-am îndepărtat de ideea de demnitate individuală. În esenţă, principiul se defineşte astfel: dacă violez drepturile unei persoane, atunci le violez pe ale tuturor. Eu unul sînt de acord cu el.

— Bănuiesc că acest mic joc de substituire a personalităţii în care m-ai antrenat şi pe mine nu îţi contrazice codul moral, spuse Marin.

Urmă tăcere. Era evident o problemă pe care, în focul expunerii lui, Trask o uitase. În cele din urmă vorbi rar:

— E un moment crucial al vieţii mele. Inventatorul unui instrument destinat să revoluţioneze istoria omenirii deţine o poziţie privilegiată.

Se opri. Judecînd după expresia feţei, se părea că propriile lui cuvinte îi deschiseseră noi perspective. Apoi brusc, transpiraţia începu să îi curgă pe faţă. Marin se gîndi că propriul lui corp se încorda, transpira sub impactul gîndurilor

lui Trask. Era ca o pîngărire, o murdărire a trupului său care fusese odată sănătos, curat şi puternic.

Apoi Trask vorbi din nou, şi semnificaţia cuvintelor lui lăsă să transpară incredibila realitate a corpurilor schimbate.

— David, şopti el răguşit, nu e nevoie să mă torturezi. O să-ţi dau aparatul. O să-ţi arăt cum se foloseşte.

19

Marin aştepta, uluit şi neîncrezător în aceeaşi măsură. Cînd se găseau faţă în faţă cu eternitatea, oamenii aveau de obicei trei reacţii diferite: fie erau calmi şi îngheţaţi, fie se dezlănţuiau sălbatic (cu numeroase variaţii), fie erau joviali. Aceştia din urmă erau de obicei partizani ai unei filosofii de opoziţie. Jucaseră, pierduseră şi îşi acceptau moartea cu un zîmbet strîmb şi o glumă.

Trask începu să se comporte asemeni celor din a doua categorie.

— Din momentul în care vei pune mîna pe aparatul meu, te vei afla la o răscruce a istoriei, anunţă el dramatic. Vei putea să modelezi lumea după gustul tău. Şi inevitabil nu vei avea altă alternativă decît să acţionezi ca mine. Se calmă şi, resemnat, îşi privi temnicerul. Mai tîrziu mă vei omorî, bineînţeles. Deşi, cine ştie, adăugă el visător. Poate mă vei folosi.

Trask se schimbase brusc într-o persoană atît de convingătoare încît, timp de o clipă, Marin privi spre orizontul deschis de cuvintele celuilalt. Apoi, tulburat, încetă să mai privească. Văzuse trădare, ambiţie personală şi răzbunare; erau idealuri, dar imprecise.

— Unul din principiile teoriei grupiste, afirmă el ţeapăn, spune că un individ trebuie să se subordoneze în mod involuntar binelui general, intereselor superioare ale colectivităţii.

Trask rînji, părînd că îşi regăsise toată siguranţa de sine.

— David, teoria grupistă nu este nici destul de convingătoare, nici destul de profundă pentru a determina atîta abnegaţie. O singură forţă poate face aceasta: credinţa personală a

individului că reprezintă o entitate permanentă în cadrul eternităţii.

— Ne întoarcem la Dumnezeu, deci.

— N-am spus asta. Trask îşi păstră buna dispoziţie. N-am făcut decît o afirmaţie logică.

În ciuda voioşiei aparente, era probabil afectat, fiindcă nu mai insistă.

— Aparatul se găseşte în avionul tău.

Evident! Era locul cel mai probabil, pe care l-ar fi ghicit mai devreme sau mai tîrziu. Ce ascunzătoare putea fi mai inviolabilă decît avionul personal al unui conducător de grup. Şi cum şi-ar fi putut Trask închipui — în timp ce se îndrepta spre laborator în avionul lui Marin — că un accident neînsemnat, un pas greşit, îl va arunca de la înălţimea puterii sale în prăpastia dezastrului.

Marin nu avea nevoie să ceară informaţii suplimentare; aparatul era în mod sigur în compartimentul de bagaje.

— Adu-l aici, spuse Trask.

Marin nu schiţă nici o mişcare.

— Şi după aceea?

— Aici avem totul: curentul electric şi unităţile de conectare.

Marin avea un aer sumbru.

— Sper că nu ai nimic împotrivă dacă aduc şi un detector de minciuni.

— Nu e nevoie, doar dacă vrei, răspunse Trask ridicînd din umeri.

— Şi nici dacă îţi pun căluşul pînă mă întorc.

— Nici de asta nu e nevoie, dar n-ai decît. Apartamentele din clădire sînt izolate fonic unele de altele şi la fel şi laboratorul de restul casei.

Marin fu înclinat să îl creadă, dar nu îşi putea permite să rişte cîtuşi de puţin. Dacă Trask reuşea să scape într-un fel sau altul, nu i-ar fi greu să treacă drept David Marin. Iar adevăratul David Marin, care ar trece drept Trask, nu va trăi mai mult de cîteva ore după ce se descoperea că a sechestrat un conducător de grup.

Îi puse căluşul şi ieşi din laborator. Riva stătea ghemuită pe o canapea citind. Cînd îl văzu zvîrli cartea şi sări în picioare.

— Ai terminat? întrebă ea nerăbdătoare.

— Abia am început, spuse Marin rapid.

Ajungînd la uşă, adăugă peste umăr:

— Mă duc să aduc nişte material din avionul meu. Mă întorc peste cîteva minute.

În compartimentul de bagaje al avionului se aflau trei cutii. Marin le transportă pe rînd în laborator. După aceea deconecta detectorul de minciuni de la tabloul de comandă al avionului şi îl duse în acelaşi loc. Revenit în laborator, montă aparatul după indicaţiile lui Trask. Apoi, punînd în funcţiune detectorul de minciuni, puse întrebări prizonierului său. Răspunsurile, verificate de detector, stabiliră fără îndoială că aparatul conţinut în cutii era cel inventat de Trask.

Sunetul ceasului din salon care bătea ora douăsprezece răzbătu slab pînă la el, făcîndu-l să tresară. Cu un efort de voinţă, se hotărî să meargă în bucătărie pentru a lua prînzul cu Riva. În timpul mesei se strădui să pară fără griji, ceea ce îi dădu un aer de falsitate. Spuse două glume şi de ambele dăţi rîse pînă îi dădură lacrimile. Fata se uita la el uimită şi speriată, neîndrăznind să rîdă şi ea.

Se întoarse în laborator, calmat de propriul umor. Nu pierdu nici o clipă: fără avertisment, trase o încărcătură de gaz asupra corpului întins pe podea. Cînd acesta amorţi, des

făcu legăturile, îi scoase căluşul şi îl întinse lîngă aparat. Fixă rapid electrozii: opt pe o parte şi aproape douăzeci pe cealaltă, fiecare în dreptul unui centru nervos important. Fusese surprins de importanţa pe care Trask o acorda unora din ei. Centrii erau: principalele articulaţii — genunchii, şoldurile, gleznele, încheieturile mîinilor — apoi baza gîtului, regiunea lombară, un punct situat în imediata vecinătate a inimii, părţile laterale ale capului şi tîmplele. Un dispozitiv cibernetic permitea, după modul în care era fixat, fie reanimarea, fie reducerea la inconştienţă a unuia din cele două corpuri.

Următorul pas îi luă mai mult timp — sarcina laborioasă de a ataşa firele pe propriul său corp. Cînd fu gata, se lungi lîngă celălalt trup, întinse mîna să apese pe butonul de pornire, dar se opri. „Oare am făcut vreo greşeală?”, se întrebă el îngrijorat. Îi era frică. Dacă dădea greş acum, s-ar putea să nu mai aibă şi altă ocazie. Îşi forţă trupul să se relaxeze, mai aşteptă o clipă, apoi apăsă butonul.

Trecură cîteva clipe, dar nu se întîmplă nimic.

Marin încercă să rămînă calm, luptîndu-se cu un sentiment crescînd de panică. După nehotărîrea continuă din ultimele douăzeci şi patru de ore, un eşec ar fi fost ceva îngrozitor.

„Aşteaptă, îşi zise el, ai răbdare. La urma urmei, un om este un organism complex şi reacţionează încet, probabil.”

Brusc o voce îi urlă în urechi: „Raport urgent: curentul a fi acum folosit de o instalaţie neînregistrată”. Marin tresări involuntar şi întoarse capul. Cu ecourile vocii vibrînd încă în interiorul lui, încercă înnebunit să localizeze sursa sunetului. Cu excepţia trupului inert care zăcea lîngă el, laboratorul era absolut gol.

Înainte să poată reflecta, se făcu auzită o a doua voce: „Detectare direcţională: instalaţia interferenţă a fi fost detectată — sector grup 814”.

Se lăsă tăcerea, iar Marin privi încă o dată în jurul lui. Camera era la fel de goală. Încercă să judece. „Creierul meu percepe direct cuvintele”, se gîndi el. *Telepatie? Dar cum? Cu cine?*

Nu avu timp să meargă mai departe cu raţionamentul, fiindcă răsună o a treia voce: „Contact irealizabil. Unitatea de recepţie a fi fiinţă umană. A fi necesare noi comenzi şi informaţii”.

Marin avu noi senzaţii, dar de această dată nu mai erau sonore, ci le recepţiona la nivelul inconştient al proceselor

automate. Simţi o zvîcnitură la ceea ce părea să fie baza creierului, apoi vibraţii în interiorul corpului: schimbări imperceptibile, reajustări ale funcţiilor, manipulări infime ale glandelor şi celulelor. Un control aproape nesimţit, dar profund, la nivelul întregului corp.

O voce nouă anunţă: „Raportul unităţii de transmisie 28658. Intrus a fi conectat artificial şi a nu fi ataşat la organizaţie. Necesară intervenţie din exterior”.

Răspunsul veni imediat: „Centrala a trebui în prezent a utiliza servomecanisme exterioare”.

Marin, care ascultase dialogul din ce în ce mai uluit, răsuci convulsiv comutatorul care scotea aparatul din funcţiune şi întrerupse conectarea la corpul inconştient de lîngă el. Se ridică în capul oaselor smulgînd de pe el o duzină din electrozii pe care şi-i fixase pe piele. Vocea vibră din nou în el, de această dată mai stinsă şi îndepărtată: „Contact direct întrerupt. Confuzie de identitate, deşi numele Wade Trask a fi fost clar stabilit. Celălalt nume a nu fi...” Vocea, sau orice ar fi fost, slăbi brusc şi se stinse.

Tremurînd, Marin începu să desfacă electrozii de pe trupul inert de lîngă el, după care se rezemă de masă şi încercă să găsească o explicaţie fenomenului fantastic care se produsese.

Încercarea de a se transfera înapoi în propriul corp eşuase.

Era un eşec personal, care îl făcea să privească viitorul cu groază. Dar în privinţa cauzei nereuşitei nu exista nici o îndoială. Limbajul ciudat al mesajelor captate era binecunoscuta engleză tip, folosită de maşinile electronice gîndi- toare perfecţionate. Iar asta însemna...

Creierul era viu.

Semnificaţia acestui fapt vibră adînc în el. Era ca un om care surprinde timp de o clipă imaginea unei realităţi ascunse, ca un ţăran aflat pe o pajişte verde în care se deschide o fisură, privind cu ochii măriţi de uluire flăcările violente ale miezului fierbinte al planetei.

Rămase mult timp gîndindu-se la implicaţiile evenimentului. Îşi aminti ce îi spusese Slater referitor la metodele de control al minţii prin aplicarea direct pe creier a circuitelor electronice.

Nu asta se întîmplase acum. Dar Trask fusese identificat şi prin el îl puteau găsi pe Marin. Ceea ce însemna... ce?

Marin gemu în timp ce lega trupul încă lipsit de cunoştinţă. Apoi se aşeză, concentrîndu-se să-şi limpezească gîndurile asupra a ceea ce trebuia să facă în continuare.

Putea, de exemplu, să se transfere în alt corp. Nu îi era clar ce se întîmplă în cele din urmă cu o personalitate care trecea prin mai multe sisteme nervoase la rînd. Dar bănuia că se păstra sentimentul identităţii personale. Nu se schimbase el însuşi enorm în cincisprezece ani, rămînînd în esenţă acelaşi?

Stînd aşa, în tăcerea laboratorului, în faţa propriului trup întins pe podea şi gîndindu-se la posibilitatea de a se salva prin transferul în alte corpuri, refuză categoric să recurgă la această soluţie, care avea un neajuns fatal. Ar fi însemnat să transmită unei alte persoane moştenirea morţii pe care o aducea corpul lui Trask. Lipsit de datele de care dispusese Marin la început, un străin ar fi sfîrşit în nebunie.

Alungă definitiv planurile, sentimentele, hotărîrea, slăbiciunea şi senzaţia de presiune pe care o simţea.

„Trebuie să îl trezesc pe Trask, se gîndi el. E nevoie de încă o minte pentru a dezlega misterul.”

Nu credea că Trask îi putea furniza o soluţie, dar simţea nevoia să vorbească cu cineva, să afle un alt punct de vedere, idei noi.

Ezită o clipă, apoi trase în trupul inert de pe podea o încărcătură de gaz antidot.

Peste cîteva secunde, Trask începu să se mişte.

20

Savantul gemu uşor şi se răsuci, ca şi cînd s-ar fi aflat într-o stare de disconfort acut. Deşi bronzaţi, obrajii îi erau palizi. La un moment dat i se deschiseră ochii, dar era o acţiune inconştientă, privirea fiindu-i stinsă. Apoi pleoapele coborîră la loc şi trupul i se încordă. Însă conştiinţa îi revenea treptat, nu mai era nici o îndoială.

În clipa următoare, Trask oftă şi deschise ochii.

Marin aşteptă răbdător, întrucît astfel de procese nu puteau fi grăbite, mai ales după ce corpul fusese de mai multe ori adus în stare de inconştienţă.

Apoi începu să îi vorbească, deşi nehotărîrea îl făcea să fie agitat. Îi povesti despre lucrul „acela” ciudat din capul lui David Burnley, precum şi despre cercetările întreprinse de el pentru a descoperi existenţa Creierului despre care îi spusese Edmund Slater. Îi descrise, de asemenea, fenomenul bizar al razelor luminoase care-l atacaseră în urmă cu două nopţi.

Trask, care pînă atunci îl ascultase liniştit, îl întrerupse brusc:

— Vrei să spui că eu am declanşat chestia asta cînd m-am lovit de partea din spate a ceasului?

— Habar n-am, spuse Marin. Îţi explic ce s-a întîmplat. Nu cunosc cauzele. Lasă-mă să termin.

Trask îl ascultă pînă la capăt, dar chipul i se înăspri auzind ce se întîmplase cu cîteva ore mai devreme, cînd Marin încercase să folosească aparatul inventat de el. Cînd Marin termină ce avea de zis, Trask rămase tăcut o vreme, apoi spuse încet:

— David, te-ai gîndit la implicaţiile gestului meu de a-ţi da aparatul fără să îţi cer nimic în schimb?

— Ce vrei să spui? întrebă Marin, deşi bănuia motivele celuilalt.

— Am făcut-o pentru că era singura soluţie logică.

Marin clătină uşor din cap, dar înţelese ce voia Trask să spună: logica îi cerea să utilizeze instrumentul exact în felul în care ar fi făcut-o inventatorul însuşi. Apoi se gîndi că poate logica lui Trask nu era chiar atît de raţională pe cît credea acesta. Totuşi, savantul dăduse dovadă de hotărîre, lansîndu-se într-o acţiune atît de neobişnuită, care atrăgea după sine riscuri mortale.

— Ai putea fi mai puţin logic? îl întrebă Trask pe un ton grăbit. Dă-mi drumul.

— *Cum?*

El era uluit. Mintea sa căuta în orice direcţie, luînd în considerare faptul că Trask putea fi îngrădit şi controlat de existenţa Creierului.

‚Aş putea pune mîna pe toate exemplarele invenţiei, se gîndi el. L-aş putea deghiza în Trask, folosind echipamentul meu.” În ciuda experienţei sale extrem de vaste în domeniul electronicii, îi va fi imposibil să scape de o mască realizată prin acest procedeu. Erau nenumăraţi spionii duşmani pe care o simplă modificare a fizionomiei era de ajuns să îi transforme în agenţi ai Marelui Judecător şi să îi determine să se comporte ca atare. Marin îşi lăsă gîndurile să hoinărească libere cîteva clipe. Meditase de multe ori la soarta acestor spioni, întorşi în ţara lor, dar cu o înfăţişare străină, neîndrăznind să îşi dezvăluie adevărata identitate, cărora durerea provocată de circuitele aplicate pe muşchii lor le amintea în permanenţă ce se aştepta de la ei. Situaţia lui Wade Trask trăind în corpul lui Marin şi deghizat în Trask ar fi fost de două ori mai grea. Iar el, Marin, ar fi fost obligat să se camufleze sub… propriile sale trăsături.

Se gîndi că, dacă toată afacerea n-ar fi fost atît de gravă, l-ar fi făcut să rîdă cu lacrimi. Apoi şi-l imagină pe Trask în libertate şi îşi dădu seama că ar fi reprezentat o complicaţie şi un pericol.

— Nu îţi înţeleg raţionamentul, spuse el încet.

Însă era tulburat, nehotărît, pe jumătate convins.

— David, zise Trask încordat, nu trebuie să irosim talentul şi experienţa mea în situaţia asta. Creierul este un calculator electronic, iar ăsta este domeniul meu. Nici o fiinţă vie nu ştie în

prezent mai mult decît mine despre el. Ai nevoie de mine la fel de mult cît am şi eu de tine. Nu înţelegi?

— Nu înţeleg decît un singur lucru: dacă îţi redau libertatea, mă vei trăda.

— Dar cum? Tonul savantului era în acelaşi timp mînios şi rugător. Pentru numele Domnului, David, am nevoie disperată de tine. Nu îmi pot permite să te trădez. Ascultă...

Şi îi indică măsurile de precauţie pe care le putea lua şi care erau exact aceleaşi la care se gîndise Marin: controlul invenţiei, deghizarea corpului.

— Presupun că nu ai de gînd să faci acum transferul, indiferent de existenţa Creierului.

— Cineva trebuie să îşi păstreze liberul arbitru, răspunse Marin simplu. Iar eu în acest moment mă consider liber.

— Şi dacă Marele Judecător este un agent al Creierului?

— Atunci ce? întrebă Marin prudent.

— Ai continua să-i fii fidel? Stai. Nu răspunde. E prematur, în stadiul în care ne aflăm. O să te confrunţi cu asta mai devreme sau mai tîrziu. Acum avem de făcut lucruri care îşi vor păstra valabilitatea indiferent de opţiunea finală.

Marin fu de acord. Era obişnuit să acţioneze după recomandări precise.

— Dacă ţi-aş da drumul, întrebă el prudent, ce te-ar împiedica să construieşti un aparat identic şi să devii Marele Judecător, aşa cum plănuiseşi iniţial?

— Vrei, te rog, să pui în funcţiune detectorul de minciuni?

Fără să piardă o clipă, Marin porni aparatul de control.

Şi Trask spuse:

— Nu l-aş putea reproduce în mai puţin de trei săptămîni.

Detectorul confirmă validitatea afirmaţiei.

Marin îşi dădu seama că sosise momentul decisiv, dar prea rapid. Erau mai multe probleme de rezolvat.

— Nu, spuse el. Nu încă. Mai tîrziu.

— De ce? întrebă Trask, stăpînindu-şi vizibil furia din ce în ce mai mare.

— Trebuie să scot invenţia de aici, spuse Marin clătinînd din cap. În afară de asta, sincer, trebuie să mă gîndesc ce e de făcut cu un individ primejdios ca tine.

— Prostule! gemu Trask disperat. Pentru Dumnezeu, nu amîna! Avem atît de puţin timp. Seara asta chiar ar putea fi hotărîtoare.

Marin ezită, intuind că Trask avea dreptate. În acelaşi timp îşi aminti de convorbirea telefonică din dimineaţa precedentă.

— Care sînt relaţiile tale cu Ralph Scudder?

Luat prin surprindere, Trask tresări speriat, înghiţi cu greu şi întrebă neconvingător:

— Scudder, vrei să spui, Prippul?

Marin îl privi calm pe savantul deconcertat şi clătină din cap.

— N-am timp acum să-ţi pun întrebări despre Scudder...

Trask îşi recăpătă sîngele rece.

— Pentru Dumnezeu, omule, Scudder mi-a furnizat doar subiecţii pentru experimentele mele, acum un an. Speram să mă pot folosi de organizaţia lui. Dar nu am stabilit încă nimic, rămăsese să ne întîlnim. Tipul e suspicios, dar lacom. Pur şi simplu m-a uimit că eşti la curent, atîta tot. Aveam senzaţia că îmi punea viaţa în primejdie.

— Înţeleg.

Deşi îl credea pe Trask, Marin luă o hotărîre definitivă.

— Sînt prea mulţi factori pe care nu îi pot controla. De exemplu, reuniunea ta de grup de astă-seară. N-am nici cel mai mic chef să îmi pierd timpul, dar cred că va fi mai sigur pentru amîndoi dacă mă duc în locul tău. Cel puţin voi şti sigur dacă mă ameninţă ceva din direcţia asta. După aceea mă întorc şi mă ocup de tot ce trebuie. Promit.

Îşi privi ceasul.

— Am exact atît timp cît să mănînc, să îţi aduc şi ţie ceva hrană, să duc invenţia înapoi în avion, după care îmi iau tălpăşiţa.

Cînd ieşi, îl cuprinse un sentiment de imensă uşurare. Îi era imposibil să şi-l închipuie pe Trask în libertate. Savantul se afundase atît de mult în trădare încît — aşa i se părea — orice alte raporturi cu Trask în afară de cele dintre prizonier şi temnicer l-ar fi compromis iremediabil.

În afară de această convingere, mai avea şi un alt sentiment: se pregăteau evenimente hotărîtoare, iar el va acţiona decisiv înainte ca ziua să se sfîrşească.

21

Ora nouăsprezece şi treizeci de minute.

Reuniunea grupului se desfăşură ca de obicei. Marin, substituindu-se lui Trask, ocupă locul cu numărul 564. Primi numeroase dovezi de simpatie din partea colegilor de grup, fără ca, după cum preciză oratorul, „să existe cea mai mică scuză pentru afirmaţiile tale rebele”.

Ora douăzeci şi patruzeci de minute. Marin ieşi din sediul grupului. Afară ploua. Ferestrele colorate, cu iluminare proprie, îşi proiectau reflexele policrome în scuar, acest simbol al erei atomice. Înconjurat de clădirile înalte, i se părea că se afla într-un univers aparte. Existau doar patru ieşiri înguste şi joase — special construite aşa — semănînd cu nişte tunele care străpungeau masa de zidărie în patru colţuri. Dar Marin nu se gîndea la asta. Încerca să se decidă dacă să meargă la întîlnirea cu Scudder de la ora douăzeci şi două sau...

Avea o treabă grea de făcut, întrucît dorea să studieze rapoartele vechi referitoare la Adăposturi. Ce *se întîmplase* în zona unde fusese mai tîrziu construită reşedinţa Marelui Judecător? Dacă se ducea la întîlnire, risca să nu mai aibă timp pentru cercetări zile întregi; *putea* să îl sune pe Scudder la ora douăzeci şi două şi să îi propună o întrevedere la ora douăzeci şi trei şi treizeci de minute. Aceasta fu şi hotărîrea finală.

Deghizat în Marin, se îndreptă spre cartierul său general. Timp de aproape două ore, angajaţi de încredere făcură naveta între arhive şi biroul lui. Mirosul de praf şi hîrtie învechită îl îneca, dar în cele din urmă reuşi să reţină cîteva date.

Adăposturile fuseseră avariate în acel loc, datorită exploziei unei bombe care crease un crater adînc de opt sute cinci metri

şi cu un diametru de mai multe sute de metri. *Era posibil* ca însuşi Creierul să fi fost coborît într-o astfel de excavaţie şi acoperit cu o construcţie ulterioară — în cazul în care Marele Judecător ar fi dat ordinele necesare.

„Trebuie să revin asupra problemei”, îşi spuse Marin preocupat, plecînd de la birou.

22

Ploua încă, iar avionul lui înainta printr-un întuneric negru ca smoala. Se îndrepta spre cartierul Pripp. Nimic nu îi stînjeni drumul. Vehiculul coborî în cele din urmă spre comunitatea improbabilă care se întindea în toate direcţiile în jurul lui.

Mergînd pe străzi, observa festele crude pe care destinul le jucase acestor fiinţe. Fenomenul îi provoca repulsie, dar în acelaşi timp îl şi fascina: reprezenta o reacţie celulară sau mai exact impulsul era localizat într-o zonă de energie situată sub banda de frecvenţă moleculară. Adică la nivelul afectat de aparatul inventat de el. Avea diferite planuri şi teorii referitoare la Prippi, ştiind exact ce trebuie făcut cu ei şi pentru ei.

Înlănţuirea de idei se opri în acest punct. Dar Marin constată surprins că nu era gîndul său. Pentru el, principiile ştiinţifice care stăteau la baza descoperirii lui Trask erau o enigmă; cît despre Prippi, nu elaborase niciodată vreun plan cu privire la ei. Fu cuprins brusc de o nelinişte intensă. Senzaţia că amintirile celuilalt se infiltrau atît de subtil printre ale lui era tulburătoare, sugerînd existenţa unui conflict inconştient. Memoria reprimată a lui Trask căuta să se exteriorizeze. Era oare posibil ca personalitatea savantului să irumpă aşa de puternic, punînd stăpînire pe conştiinţa lui Marin? Cu acest gînd obsedant în cap, Marin intră într-o cabină telefonică şi sună la Societatea „Plăcerea”.

Răspunse o voce feminină. După ce Marin se identifică, vocea îl instrui:

— Două persoane te vor aştepta la nivelul trei al Adăposturilor. Urmează-le indicaţiile cu stricteţe. Ei te vor

conduce la domnul Scudder. La nivelul trei ajungi prin intrarea secundară numărul 8, care se găseşte la o sută de metri depărtare spre vest de locul unde te afli.

— Voi fi acolo, spuse Marin.

Nivelul trei era un fel de cavernă de oţel prost luminată. Un şir de lumini slabe parcurgea coridorul de la un capăt la altul şi, din cînd în cînd, cum se îndrepta în direcţia care îi fusese descrisă, traversa culoare în care luminile erau şi mai distanţate unele de altele. Peste tot domnea o linişte profundă.

În cele din urmă, în penumbra coridorului se conturară două siluete. Marin continuă să meargă înspre ele. Apro- piindu-se, văzu că erau un bărbat şi o femeie.

— Mă numesc Yischa, spuse bărbatul. Dan Yischa.

Nu îşi prezentă şi însoţitoarea.

— O întrebare înainte de a continua drumul, adăugă el.

— Da?

— Odată aţi folosit Prippi ca subiecţi pentru experimente, datorită memoriei noastre ereditare. Mai aveţi nevoie de astfel de subiecţi? Dacă da, ar îndeplini unul din noi condiţiile cerute?

Marin deschise gura, pregătit să respingă oferta, dar o închise la loc. Sensul cuvintelor celuilalt îl uimi. Oare se putea folosi în vreun fel de aceşti oameni?

— Ce îţi poţi aminti? întrebă din curiozitate.

— Am amintiri complete, inclusiv despre începuturile segregaţiei. Vă interesează?

Era adevărat oare? se întrebă Marin.

Cu un sentiment puternic de exaltare, îşi dădu seama că datorită invenţiei lui Trask se putea transforma în Pripp şi astfel să afle răspunsul. La ce urma să îi folosească informaţia era altă problemă. Dar era posibil: iată esenţialul! În cele din urmă omul putea porni în explorarea sensului profund al vieţii şi al mecanismului teribil datorită căruia apăruseră noile creaturi Prippi.

Dar întrebarea îi reveni mai insistentă: La ce îi folosea asta acum?

Se gîndi că ar trebui să aibă la îndemînă doi indivizi, în cazul în care i se întîmpla ceva unuia dintre ei.

— Dar ea? întrebă, arătînd spre fată.

Nu i se adresă direct, fiindcă femeile Pripp rămăseseră la un nivel psihologic mai scăzut decît bărbaţii Pripp. În consecinţă erau considerate ca un fel de pioni, chiar de ele însele.

— Ce îţi poţi aminti? o întrebă Yischa ameninţător pe femeie, întorcîndu-se spre ea.

— Oceanul, răspunse ea tremurînd, cu o voce tristă. Mîlul de pe fund. Stîncile din adîncuri. Plajele fierbinţi şi imposibilitatea de a te ascunde de soarele arzător.

— Răspunsurile vă satisfac? îl întrebă Yischa politicos, întorcîndu-se spre Marin.

Acesta se hotărî brusc.

— Am nevoie de voi amîndoi pentru un experiment, spuse el.

— Periculos?

— Nu veţi suferi nici o pagubă fizică.

Părea că doar asta avea importanţă.

— Recompensă?

— Două sute de dolari fiecăruia.

— Unde ne prezentăm?

— Vreau să fiţi acolo pe la unu noaptea, spuse Marin dîndu-le adresa lui Trask.

Îşi scoase portofelul şi întinse două bancnote de cîte cincizeci fetei, care stătea lîngă el.

— Cincizeci pentru fiecare.

Fata vîrî grăbită una din bancnote în corsajul rochiei şi o dădu pe cealaltă însoţitorului ei.

— Una e a mea, spuse ea cu o voce tremurîndă.

Yischa îi înşfăcă hîrtia din mînă şi o clipă Marin crezu că avea să se năpustească asupra ei, dar se stăpîni. Îl anunţă cu vocea tremurînd încă de mînie:

— Va trebui să vă legăm la ochi, domnule.

Cei doi Prippi păreau ieşiţi dintr-o colecţie de măşti, femeia avînd trăsături feline, iar bărbatul trăsături ceva mai umane, dar aducînd destul de bine cu o vulpe sau poate cu un cîine.

Nu era momentul să se împotrivească. Cu ochii legaţi, Marin începu un marş lung, care se sfîrşi într-un ascensor care urca. Urmă încă o plimbare şi o nouă excursie cu ascensorul, de astă dată în jos. Se deschise o uşă. Legătura îi fu smulsă de la ochi şi nişte mîini brutale îl imobilizară. În clipa următoare îl orbi o lumină puternică.

— Controlaţi-l! ordonă o voce puternică.

Vocea îi era vag familiară, deşi o auzise doar într-o convorbire la telefon, şi Marin bănui că era a lui Scudder. Mîinile îi scotoceau acum buzunarele. Simţi cum îi erau luate neutralizatoarele, apoi mîinile îi dădură drumul.

În ciuda luminii orbitoare, Marin reuşi să distingă decorul. Se afla într-o cameră spaţioasă alături de vreo şase Prippi voinici. Aşezat în spatele unui birou mare — singurul din încăpere — stătea Scudder, un Pripp mic de statură, cu o figură răutăcioasă, semănînd cu un şobolan.

— Acum sînteţi dezarmat, spuse Scudder. Adică putem sta de vorbă fără să-mi fie teamă că o să-mi faceţi vreo măgărie.

Marin, care îşi revenise complet, ridică din umeri.

— Haide, Ralph... Îi fu greu să îi spună pe numele mic, dar o făcu. Doar nu crezi că aş încerca să fac vreo măgărie unui om care mă poate ajuta?

Scudder păru că şovăie.

— Afirmaţia ar fi adevărată dacă ar veni din partea altcuiva, spuse el, în cele din urmă, încet. Dar, domnule Trask, dumneavoastră ştiţi prea multe despre Prippi. Am informaţii despre experimentele pe care le-aţi făcut. Am impresia că m-aţi putea folosi fără scrupule, indiferent dacă mi-ar conveni sau nu.

— Dacă mă aflu aici, Ralph, spuse Marin cu seriozitate, este pentru că am unele informaţii care ne-ar putea fi folositoare amîndurora.

De fapt se gîndea cu admiraţie: „Ce planuri trebuie să-şi fi făcut Trask! Să folosească aceste fiinţe ciudate, Prippii!”

— Aş dori să vorbim între patru ochi, continuă el cu voce tare. Ar dura doar cîteva minute.

După toate aparenţele Scudder se liniştise complet, fiindcă dădu un ordin gorilelor sale, care ieşiră tropăind din cameră. Astfel rămaseră singuri.

Omuleţul din spatele biroului mare era o creatură umană inteligentă, dar plină de amărăciunea celor persecutaţi. Totuşi zîmbi.

— V-au mai rămas trei zile, în afară de cea de azi. Nici măcar nu ştiu de ce îmi pierd timpul cu dumneavoastră.

— M-am gîndit mult timp, spuse Marin.

— Sînteţi ciudat, domnule Trask. Tonul lui Scudder era respectuos. Celulele dumneavoastră cenuşii au un conţinut

ridicat de geniu. Sînt nerăbdător să vă ascult, totuşi nu văd ce aţi putea face în trei zile.

Era un omagiu impresionant. Dar în ciuda încurajării Marin ezită. Ideea pe care voia să o exprime acum era atît de importantă, încît avea nevoie de o introducere, astfel încît revelaţia finală să producă efectul scontat.

— Ralph, începu el, ai explorat în întregime Adăposturile?

I să păru că o pauză imperceptibilă precedă răspunsul lui Scudder.

— Da, spuse el pe un ton slab. Într-un fel.

— A cîta parte e izolată?

— Trei sferturi. Scudder îl privea cu ochi strălucitori. Cu aproximaţie, fireşte.

— Şi cît ai sub control din cele trei sferturi? insistă Marin.

Scudder clătină din cap.

— Cred că sînteţi pe un drum greşit, prietene. Sub controlul meu este doar un procent mic — cinci la sută cel mult. De fapt, există o zonă întreagă unde nu avem nici măcar acces.

Marin făcu primul lui salt în necunoscut.

— Ralph, cîţi oameni ai pierdut, încercînd să pătrunzi în acest sector?

Se lăsă tăcerea. Ochii strălucitori îl priveau enigmatic. Sclipirile lor păreau să se datoreze unei emoţii interioare. Răspunsul fu evaziv.

— Ni s-a ordonat să nu mergem acolo. Dar eu am trimis oameni. Nu s-au mai întors niciodată.

— Nici unul?

— Nici unul.

Marin oftă. Tensiunea din el crescu. Această creatură ciudată îşi trimisese oamenii la pieire în mod deliberat.

— Vreun indiciu asupra cauzei?

— Nici unul.

Ochii strălucitori începeau să dea semne de nerăbdare, însă Marin nu se lăsă grăbit.

— Cine ţi-a ordonat să eviţi teritoriul respectiv? întrebă el, dar nu primi nici un răspuns. Era Marele Judecător, nu-i aşa, Ralph? insistă el.

Scudder se ridică brusc în picioare.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă ameninţător.

Venise momentul să dea marea lovitură.

— Acolo este ascuns Creierul, Ralph. Noi trebuie să ajungem la el, să îl luăm sub control şi să îi dăm comenzile noastre.

Ochii de rozător ai lui Scudder clipiră, făcîndu-l să semene cu un demon zglobiu, înflăcărat de vreo dorinţă lascivă.

— Domnule Trask, şopti el, aţi pus degetul pe rană. N-am mai auzit ceva atît de formidabil de ani de zile! Dacă merge, aţi cîştigat. V-aţi făcut vreun plan?

Marin nu mai pierdu nici o clipă.

— Am nevoie de o hartă care să arate demarcaţiile superioare, inferioare şi laterale ale zonei interzise.

Scudder îşi strînse buzele subţiri.

— Asta e destul de simplu. Avem documente. Voi da ordine să fie întocmită o hartă.

— În regulă, spuse Marin. Asta e tot ce voiam. Acum, ce-ar fi să îl chemi pe tipul care m-a legat la ochi să mă ducă de aici?

— Aşteptaţi! spuse Scudder.

Bătu toba în masă cu degetele lui subţiri ca nişte gheare.

— A fost o întrevedere scurtă, domnule Trask. Nu e în genul dumneavoastră. De obicei sînteţi mult mai prudent şi daţi mai multe detalii. Povestiţi-mi ceva despre Creier.

Urmară mai mult de o duzină de întrebări precise şi pertinente, ceea ce îl irită pe Marin, care nu avea nici un plan serios în legătură cu Creierul. Răspunzînd, dădu în principal informaţiile pe care le primise la rîndul lui de la Slater. Se părea că Scudder ştia şi mai puţin, fiindcă avu un aer satisfăcut. În final, după o pauză care păru interminabilă, şeful de bandă puse capăt conversaţiei.

— Acum îl chem pe Dan. Mai vorbim.

— Sigur.

— Poimîine e ultima dumneavoastră zi. Chiar că nu v-a mai rămas mult timp.

— Am treburi la fel de importante de făcut.

— Sînt nevoit să mă las pe mîna dumneavoastră, domnule Trask. Dar aş da orice să ştiu ce aveţi în cap.

— Ascultă, Ralph, spuse Marin grav, ce voi face eu va fi inutil dacă tu nu-ţi îndeplineşti cum trebuie sarcinile. Dacă tu dai greş, totul se duce de rîpă.

Afirmaţia era logic adevărată. Scudder trebuia să-şi fi dat seama de asta fiindcă se grăbi să răspundă:

— Nu vă faceţi griji. Sîntem în stare să facem o hartă, şi o vom face.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Dan, vino încoace.

Cînd i se puse legătura la ochi, Marin se simţi uşurat, ştiind că în cele din urmă avea să fie din nou liber. Simţi cum îl conduceau spre uşă.

În acea clipă îi ajunse la urechi un sunet înfundat, dar şocul care îl provocase trebuia să fi fost teribil, fiindcă Adăposturile se cutremurară. Marin mai auzise acest fel de zgomot în filmele vechi sau atunci cînd se încercau armele noi. Întîi simţi un fior, apoi refuză să creadă, însă în final nu mai avu nici o îndoială.

Pe undeva prin apropiere intră în funcţiune un megafon şi o voce încordată anunţă cu gravitate următoarele:

— Îndreptaţi-vă spre Adăpostul cel mai apropiat. O bombă atomică tocmai a explodat în sectorul grupului 814. Scuarul este complet distrus. Retrăgeţi-vă în Adăpostul cel mai apropiat şi aşteptaţi noi instrucţiuni. Repet...

23

Marin îşi smulse rapid banda de pe ochi şi, întorcîndu-se, îl văzu pe Scudder care se îndrepta grăbit spre o uşă. În prag, acesta se opri şi aruncă o privire peste umăr:

— Trebuie localizat acest grup 814! S-ar putea să fim obligaţi să evacuăm o parte din echipamente, şi asta repede!

Marin i-ar fi putut da informaţia necesară. Dar se gîndea: „Apartamentul lui Trask, Riva, trupul meu...” Avea o senzaţie de amorţeală, însă era calm. Totul i se părea ireal şi îndepărtat, neadevărat încă.

În apropiere, megafonul răsună din nou. Recunoscu limbajul-cod, care în traducere însemna: „Toţi conducătorii de grup să se prezinte imediat la Cartierul general din Adăposturi!”

— Leagă-mă din nou la ochi, ceru el. Trebuie să ies de aici înainte să fie interzis traficul aerian.

În Cartierul General al Marelui Judecător, aflat în Adăposturile subterane, se ţinea un consiliu de război.

Marin luă loc în faţa unei uşi deschise. Prin această uşă intrau curierii oficiali ai forţelor armate, aducîndu-i mesaje din partea Centralei de transmisii în caz de urgenţă, care fusese pusă în funcţiune de militari. Centrala preluase sarcina de apărare a oraşului de la forţele speciale de poliţie (aflate sub conducerea lui Slater).

Unele din mesaje le înmîna Marelui Judecător. Erau rezumate concise, privind situaţia de la suprafaţă. Pe străzi circulau patrulele. Plutoanele executaseră deja o duzină de jefuitori. Camioanele transportau provizii din regiunile periferice spre antrepozitele din Adăposturi, unde deja începuseră să pregătească micul dejun în milioane de porţii pentru a doua zi

de dimineaţă. Lucrul cel mai liniştitor era că precipitaţiile radioactive ce căzuseră asupra oraşului erau mult sub nivelul periculos. Vînturile puternice din straturile superioare ale atmosferei împrăştiaseră norul fatal.

Peste tot, conducătorii de grup puneau în aplicare sistemul de descentralizare a responsabilităţilor prevăzut pentru menţinerea ordinii. Întoarcerea în oraşul de deasupra trebuia să se facă prin elemente selecţionate din cadrul fiecărui grup, acestea urmînd să reocupe treptat locuinţele şi sediile firmelor. Astfel, fiecare grup se împărţea în patru eşaloane, dintre care numai unul rămînea sus, atîta timp cît dura starea de alertă. În cazul în care ar fi explodat o a doua bombă, fără avertisment, nici un grup n-ar fi fost nimicit în întregime.

Tuturor celor prezenţi le era acum clar că primejdia catastrofei absolute trecuse. Oamenii se relaxau. Zîmbeau uşuraţi, deşi aveau încă rezerve. Toate mesajele pe care le primea acum Marin confirmau primele constatări, aşa că se întinse în scaun şi se lăsă pradă propriilor gînduri.

Greşeala fatală fusese comisă. Prin refuzul de a-l elibera pe Trask, mai devreme, îl condamnase la moarte, la fel ca pe el însuşi. Iar el fiind întrupat în corpul lui Trask, urma să fie executat în curînd, în afară de cazul în care reuşea, într-un fel sau altul, să-şi anuleze sentinţa. Cît despre Trask — cel adevărat — acesta murise în explozie şi împreună cu el fusese distrus trupul lui David Marin. Dezintegrat în totalitate.

Trecuseră cîteva ore de cînd părăsise biroul lui Scudder. Păstra amintirea şocului iniţial, dar efectul lui trecuse. Era obişnuit cu violenţa, aşa că îşi reprimase groaza pe care i-o inspira acest dezastru şi se concentrase asupra problemelor care trebuiau rezolvate.

Acum gîndurile sale părăsiră subiectul propriei persoane. Îşi pierdu interesul faţă de corpul mort din laborator, îi era sortit în mod irevocabil să fie Wade Trask şi nu se îndoia că se vor lua măsuri împotriva lui Trask. Locul unde avusese loc explozia era prea semnificativ ca să nu se creadă că savantul avea o legătură cu ea.

Dar, în ciuda situaţiei personale precare, se surprinse meditînd la aspectele pur militare ale exploziei. Teleecranul imens din faţa lui îi oferea o privelişte de coşmar. Îşi dădu seama cu interes că pentru experţi sosise ziua de glorie, gînd

care îi trezi o oarecare exaltare. În sfîrşit, lumea îşi va da seama de eficacitatea acestor faimoase scuaruri antiatomice! Oricît de devastat era locul exploziei, se vedea că scuarul rezistase onorabil. Evident, unda de şoc se reflectase pe secţiunile curbate ale barierei pătrate de zidărie ingenios construită. Apoi se refractase şi lovise din nou, de mai multe ori, de fiecare dată sfărîmînd în bucăţi şi mai mici ceea ce fusese distrus deja. Totul se petrecuse după previziunile teoretice, lucru dovedit de imaginea dezolantă a ruinelor.

Rămînea să fie determinat prin analiză calibrul bombei, precum şi numărul morţilor. Deocamdată se ştia sigur că nouăzeci şi patru de membri ai grupului 814 trăiau. După întîlnirea de grup, aceştia plecaseră în alte părţi ale oraşului, fie pentru a se distra, fie pentru a se întîlni cu prieteni. Oamenii lui Slater îi interogaseră, iar declaraţiile lor urmau să fie redactate într-un raport.

Marin îşi întrerupse reflecţiile, văzînd că Medellin îi şoptea ceva Marelui Judecător. Ca şi cînd s-ar fi înţeles, amîndoi se uitară la el în acelaşi timp, iar Medellin îi făcu un semn.

Marin se duse să îl salute pe dictator, care îi răspunse curtenitor cu o înclinare gravă a capului. Îndreptîndu-se, îşi aminti brusc de cuvintele lui Trask că se va ridica împotriva Marelui Judecător, că nu va avea altă soluţie decît să se răzvrătească. Era de neimaginat. Lipsit de sens. Să te opui acestui conducător admirabil, acestui creator al statului liberei iniţiative colectiviste? Poate nu era statul ideal, dar compromisul avea o asemenea perfecţiune încît trebuia să fii nebun ca să întreprinzi o acţiune cît de mică împotriva lui.

„S-a folosit de rangul lui ca să mi-o ia pe Delindy, se gîndi Marin grav. Ar putea fi un motiv.”

Dar nu simţi nici un impuls de mînie. În mod normal totul se petrecuse cu consimţămîntul ei. Poate că acceptase de frică, dar asta nu era decît o presupunere. În plus, nu omori un om pentru o femeie care nu opune rezistenţă.

Concluzia era: Wade Trask, rebel condamnat. Marin ştia că nimeni nu fusese vreodată mai vinovat decît Trask. Dar, printr-un joc fantastic al întîmplării, el trebuia să plătească în locul lui. Îşi imagină că putea să îl ucidă pe Marele Judecător pentru a-şi salva propria viaţă. Dar nu avea nici o justificare. Nu, nu voia să ucidă. Nu voia să se răzvrătească… Securitatea lui personală nu

era un motiv pentru a comite o crimă. Trăise prea mult timp în armată; prea mulţi oameni muriseră datorită ordinelor lui, făcîndu-şi datoria pentru ca el să-şi uite acum jurămîntul şi onoarea.

Trebuia *să existe* o soluţie, dar asta nu însemna crimă sau uzurpare. Totuşi, era de neînchipuit ca el, care era nevinovat, să accepte moartea fără să fi încercat mai întîi toate metodele posibile de a scăpa. Era prematur să se gîndească la soluţii disperate, cum era confesiunea, mai ales că Marele Judecător în persoană putea fi un agent inconştient al Creierului... Dar, într-un fel sau altul, înainte de ora execuţiei trebuia să acţioneze.

Marin se îndreptă. Marele Judecător îl onoră din nou cu o plecăciune, iar Medellin spuse:

— În numele Excelenţei sale, Marele Judecător, precum şi în numele Consiliului, sînt însărcinat să te felicit pentru eficacitatea cu care oamenii tăi au făcut faţă acestei situaţii critice.

Elogiul fusese pronunţat într-o manieră atît de protocolară, încît Marin se întrebă dacă nu cumva erau în transmisie directă şi scena putea fi urmărită la toate televizoarele particulare sau publice. Cu această eventualitate în minte, răspunse:

— În numele întregii garnizoane a capitalei, primesc felicitările.

De fapt, sub acest aspect nu întîmpinase nici o dificultate şi nici nu îşi imaginase că ar putea fi vreuna. Forţele armate erau antrenate pentru cazuri de urgenţă, iar antrenamentul era o chestiune de logică: odată luate în considerare toate împrejurările posibile care puteau avea loc, se constituiau unităţi şi detaşamente întregi care acţionau ţinînd cont de nevoile militare precum şi de cele umane. Astfel se obţinea maxim de randament cu minimum de risipă.

Văzînd că Medellin şi dictatorul aveau un aer mai destins, bănui că, dacă existase vreodată vreo transmisie directă, acum aceasta se oprise. Cuvintele lui Medellin părură să confirme:

— David!

— Da?

— Excelenţa sa şi cu mine apreciem că, cu cît cîştigăm mai repede războiul din Jorgia, cu atît mai siguri vom fi că incidente de acest fel nu se vor mai repeta.

Evident, cei doi credeau că explozia fusese provocată de spioni jorgieni. Încă nu făcuseră legătura între grupul 814 şi

Trask. Bineînţeles, necunoscînd întîmplările fantastice petrecute în laboratorul secret al acestuia, nu aveau cum să îşi dea seama că numai Creierul putea fi răspunzător de explozie.

Medellin vorbea din nou.

— David, atacul trebuie să aibă loc conform planurilor stabilite.

— Puteţi conta pe mine.

— Încredinţează situaţia locală adjunctului tău şi Consiliului.

— Foarte bine, domnule, răspunse Marin.

Era mulţumit că nu mai avea nici o obligaţie pînă la ora plecării. De fapt, nu îi rămînea altceva de făcut decît să aştepte. Evenimentele îl ţineau pe el sub control şi nu invers.

Trebuia să aştepte.

24

Era ora şase dimineaţa. Imensul avion-rachetă înainta prin lumina cenuşie a zorilor, strălucind argintiu în ceaţă ca o creatură fantastică alcătuită din metal şi lumină. Se îndrepta spre Tabăra A, din inima Uralilor.

Cînd viteza enormă începu să scadă, Delindy îşi ridică privirea de pe ecranul TV care permitea pasagerilor să urmărească aterizarea, graţie camerelor de pe pistă. Era un pic palidă şi îi adresă un surîs forţat; apoi respiraţia ei îşi regăsi ritmul normal.

— E extraordinar, spuse ea fascinată. Faci deseori asemenea deplasări?

Marin, care făcuse mai mult de două sute de zboruri cu racheta în optsprezece ani, clătină din cap.

— E prea primejdios! răspunse el, zîmbindu-i cu afecţiune.

Ea întinse mîna şi îi mîngîie obrazul.

— Înţeleg: tipul perfect de modest egoist, nu?

— Te iubesc, asta e tot.

În clipa următoare închise ochii uimit, fiindcă nu avusese intenţia să spună asta, nu avusese nici măcar intenţia de a se apropia de marginea unei prăpăstii sentimentale. Se instală mai confortabil pe scaun, conştient că ea îl observa şi că şi ea fusese tulburată de cuvintele lui.

— Au părut cu adevărat reale, spuse ea pe un ton blînd.
Nu credeam că asemenea vorbe şi sentimente mai pot să existe.

— Nici eu, răspunse el.

Dar acum era mai încrezător. Trecuse de zona periculoasă şi se simţea din nou în siguranţă pe terenul ferm al conversaţiei de salon.

— Vreau să stai departe de oameni. Dormitorul nostru e splendid şi te vei simţi excelent în el pentru o zi sau două.

— Mi-ai mai spus deja, dragul meu. Îţi aminteşti?

— Ţi-am mai spus? Era surprins. Da, cred că da. Manevrele astea mă obsedează.

„Manevre”, îşi spuse el. Le numea încă aşa, mai ales cînd vorbea cu Delindy. De fapt, abia se gîndise la ele. Situaţia lui dificilă îl absorbea complet. Din punct de vedere moral, era ca un leu care se învîrtea în cuşcă.

După ce ieşiră din maşina pusă la dispoziţia lor imediat ce sosiseră, intrară pe aleea care ducea la reşedinţa oficială. Un tînăr înalt, care pînă atunci stătuse sub o boltă de verdeaţă şi care părea să îi aştepte, se ridică şi veni în întîmpinarea lor. Marin îl recunoscu pe fiul lui, David Burnley şi se opri. Un moment îşi dori ca Delindy să nu-i fi văzut progenitura. Orgoliul lui patern era jignit de faptul că băiatul nu se arătase la înălţimea potenţialului familiei. Propriul lui tată fusese unul din cei mai viteji soldaţi din perioada de început a războiului. El însuşi nu era de neglijat. Şi acum, iată că fiul lui cel mai mare nu era decît un neputincios sau cel puţin aşa avea el impresia.

— Bună ziua... tată, spuse tînărul respectuos.

Drept răspuns, Marin îşi înclină capul, apoi se întoarse spre Delindy.

— Draga mea, vreau să-ţi prezint un tînăr pe care l-am cunoscut de curînd. Mama lui mi-a fost parteneră chiar în primele jocuri de împerechere, iar eu am avut destul de mult curaj ca să încerc să o cîştig. E uimitor cum trece timpul.

Delindy surîse şi îi întinse mîna.

— Fiul lui David Marin este şi prietenul meu.

Tînărul Burnley o privea cu o expresie uimită. Din ochii lui înflăcăraţi se citea clar că se lăsase cucerit de acest chip şi acest corp feminin de o perfecţiune unică.

— Îmi face plăcere... într-adevăr plăcere, să vă cunosc.

Marin îl salvă din situaţia incomodă de a nu şti cum să se poarte cu o femeie matură şi atrăgătoare.

— Cu ce te-ai ocupat în ultimul timp, David?

— Aşa cum mi-aţi sugerat, domnule, am făcut un studiu asupra ramificaţiilor familiei regale din Jorgia, cu ajutorul... acelui spion. Cînd a aflat în ce scop voiam lista, s-a arătat foarte doritor să ne ajute. În acest fel am strîns date complete.

— Bine, spuse Marin. Ai grijă ca lista să fie trimisă la comandamentul meu. Ba nu, mai bine du-o chiar tu.

Burnley îşi reveni din starea de şoc.

— Voiam să îţi spun… tată, că m-a impresionat felul în care ai condus toată afacerea. Ai fi putut da ordin să fie executat, dar nu ai făcut-o. Generozitatea ta îţi face cinste. Sînt mîndru că în vinele mele curge sîngele tău.

Marin fu uluit să constate că, acum, el era cel care se simţea stînjenit. În lipsa unui răspuns mai bun, îşi înclină din nou capul, apoi o luă pe Delindy de braţ şi se îndreptară spre uşă.

— La revedere, David, spuse el peste umăr.

Înăuntru îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea.

— Aşa cum probabil ai observat, nu prea sînt obişnuit să discut cu tinerii.

— Pentru asta trebuie să trăieşti împreună cu ei de la început, răspunse ea calm. Eu sînt foarte apropiată de copiii mei; facem o mulţime de lucruri împreună.

Marin tăcu. Copiii lui Delindy erau un subiect care îl stînjenise dintotdeauna; se simţea vinovat că nu venise niciodată să-i vadă. Amîndoi copiii erau ai lui — fapt neobişnuit, întrucît, din punct de vedere genetic, era considerată nepotrivită unirea aceloraşi oameni de două ori. Copiii care proveneau din părinţi comuni se asemănau prea mult. Din astfel de uniri lipsea factorul hazard. Dar el se folosise de influenţa sa puternică în acest caz, ceea ce evidenţia purtarea dezinvoltă a celor care se considerau deasupra principiilor de grup. Privind înapoi, Marin vedea în atitudinea lui un exemplu al insolenţei celor puternici — dacă un exemplu în plus mai era necesar.

După toate aparenţele, Delindy nu avea nici un copil de la Marele Judecător, ceea ce era surprinzător dacă se ţinea cont de caracterul autoritar al acestuia. Marin îşi puse în vedere să o întrebe despre asta mai tîrziu.

— În legătură cu copiii, un singur lucru mă îngrijorează, spuse ea.

— Care?

— Cel mai mare a aflat că tu esti tatăl amîndurora.

— Şi?

Ea clătină din cap cu blîndeţe.

— Pentru el, asta schimbă totul. Îi este ruşine. M-a rugat să îi promit că nu le voi spune niciodată prietenilor lui.

Marin îşi strînse buzele. Nu era nimic amuzant în spusele ei. Aceasta era amprenta noii culturi. Copiii învăţau lucruri şi atitudini noi, şi le absorbeau ca nişte mici bureţi umani, cum erau ei.

„Oamenii acceptă orice le impune presiunea mediului”, se gîndi el. Poate că asta voise să spună Trask. Capacitatea lor de adaptare îi înşelase pe toţi observatorii.

Ca nişte cameleoni? Da, dar numai pentru puţin timp. Dacă scoţi aceste reptile afară sub un soare torid, uiţi că adaptarea lor la mediu nu e decît un colorit de suprafaţă şi ai grijă ca totul să fie fierbinte în jurul lor, atunci într-o zi cineva le va oferi o culoare în aparenţă protectoare, iar ele o vor adopta imediat, dispărînd pentru totdeauna din vedere.

Aceste probleme erau prea importante pentru a se gîndi acum la ele.

— Draga mea, voi fi ocupat aproape toată ziua. Mă întorc imediat ce scap de treburi.

Delindy se apropie de el şi îl sărută tandru.

— Te aştept. Ai un program special?

Vorbea pe un ton degajat, dar el observă că era uşor încordată. Cu un suspect oarecare, ar fi folosit de mult metoda forţei pentru a-l face să vorbească. Dar ea, în calitate de amantă a dictatorului, era de neatins. Totuşi, fiind fiica unui fost ambasador jorgian, lui Delindy nu i se comunicase că se pregătea un atac asupra ţării ei natale. Iar el avea motive serioase pentru a considera că nu era recomandabil să îi dea informaţii pe care nu le cunoştea deja.

David îi spuse:

— Vor fi manevre de antrenament extrem de importante. Cred că o să le consideri foarte — ei bine, puţin plictisitoare. Mi-ar plăcea ca tu să mă însoţeşti pe cît posibil.

25

La ora opt dimineaţa, dădea un ordin de zi care fusese pregătit de Medellin, Slater, Marele Judecător şi el însuşi în timpul unei şedinţe lungi, cu două luni înainte. Ordinul stipula ca întreg personalul activ să ia parte, pînă la primirea unor instrucţiuni mai detaliate, la o „operaţie majoră”. „Bravii soldaţi ai marii noastre armate” erau chemaţi să îşi demonstreze „abilitatea, îndrăzneala şi curajul”. Viitorul depindea de succesul acestor „importante manevre” care urmau să reţină „atenţia tuturor” timp de mai multe zile. „Rezultatele deosebite” urmau să fie „recompensate imediat şi glorios” de către Marele Judecător.

Acest apel semăna foarte bine cu alte ordine de zi din anii trecuţi, dar avea un ton diferit. Cel care îl citea sau îl asculta, nu se putea stăpîni să nu se întrebe dacă aceasta nu era lovitura mult aşteptată.

În capitala jorgiană, unde proclamaţia urma să ajungă sigur, conţinutul ei va fi studiat cu îngrijorare, iar miniştrii reginei, obsedaţi de problemele lor financiare, se vor întreba dacă nu ar mai trebui trimise trupe pentru a apăra graniţa.

În universul populat de himere în care se învăluiau, îşi vor închipui că încă o sută de mii de soldaţi fără chef de luptă ar întări pe cei două sute de mii care se aflau deja la frontieră.

Spre sfîrşitul zilei, veni vestea că avioanele jorgiene transportau pe front trupe noi.

Marin oftă la auzul noutăţilor. În curînd va fi foarte clar cine îşi făcea iluzii — el sau jorgienii. Era gata să pună rămăşag că metodele utilizate în ultimii ani pentru a determina gîndurile

ascunse ale adversarului erau fundamentate ştiinţific şi că în consecinţă rezistenţa opusă va fi slabă.

Se întoarse la Delindy seara, în jurul orei douăzeci şi unu. Tînăra femeie era afectuoasă şi nerăbdătoare să îi facă plăcere, dar atît de crispată încît nu fu în stare să răspundă avansurilor lui. Fără să se simtă frustrat, Marin trase concluzia că Delindy trăia drama unui om care se temea că patria sa va fi atacată. Aparent, era nepăsătoare, dar de fapt o chinuia neliniştea. Poate mai tîrziu, cînd cucerirea Jorgiei va fi un simplu capitol de istorie şi durerea de a nu fi putut să o împiedice, doar o amintire, Delindy se va regăsi pe sine însăşi.

Ar fi fost interesant de descoperit cum era ea în realitate.

26

La ora unu noaptea, Tabăra A, plină de activitate, era luminată slab. În semiobscuritate, Marin şi Delindy fură conduşi spre un avion, care în exterior nu se deosebea cu nimic de alte avioane destinate trupelor aeropurtate. Însă în interior era amenajat extrem de luxos. Avea un dormitor, un birou şi o cameră specială rezervată unei ordonanţe şi altor membri ai echipajului.

Avionul zbură spre sud, spre locul unde fusese stabilită baza atacului. Cuplul dormi tot timpul călătoriei şi la mai mult de două ore după aterizare dormea încă. Înainte de ora patru, Marin întinse mîna spre măsuţa de noapte şi stinse soneria ceasului deşteptător. Cînd se culcase se mulţumise să îşi scoată doar pantofii şi haina. Se strecură afară din pat şi merse în birou. Abia terminase să se îmbrace complet cînd un zgomot uşor îl făcu să ridice capul: era Delindy. Intră şi începu să îşi aranjeze părul.

— Aş vrea să rămîn cu tine dacă nu ai nimic împotrivă, spuse ea.

Marin nu se putu stăpîni să nu îşi închipuie că se afla în faţa unui spion în acţiune. Se apropie de ea şi o sărută. Ea îi zîmbi încordată.

— Nu o să-ţi stau în drum.

El se întrebă ce speranţe putea ea să mai nutrească. Caruselul era pornit deja. Nu mai avea nici o şansă. Toate ordinele erau date, toate trupele porniseră deja. Acum nimic nu mai putea opri atacul.

Se întoarse la masa lui şi apăsă pe un buton. Uşa se deschise şi un bărbat cu faţa roşcată, părînd să aibă vîrsta de cincizeci de ani, intră şi salută.

— Jennings, arată-mi toate mesajele care au sosit.

— Numai unul, domnule. Tocmai l-am primit. Nici nu am avut timp să îl transcriu la maşină.

Îi întinse o foaie de hîrtie, apoi ieşi.

Era o declaraţie semnată de şeful Statului-Major. Armata trecuse graniţa jorgiană şi războiul începuse. După ce termină de citit mesajul scris în cod, Marin o privi pe Delindy cu coada ochiului. Venise timpul să îi spună adevărul.

Ceea ce şi făcu, menajînd-o.

— Mă înţelegi, nu puteam să-ţi spun mai devreme, încheie el.

Ea era palidă, dar liniştită. Încuviinţă din cap şi în cele din urmă întrebă:

— Tu vei fi în primejdie?

Marin nu răspunse direct.

— Nu pari tulburată, remarcă el în schimb.

Delindy zîmbi slab.

— Sînt puţin zguduită, dar toţi jorgienii se aşteptau la aşa ceva de ani de zile. Noi trăim într-o stare permanentă de autosugestie colectivă. Nu avem decît o singură speranţă: să fim înţeleşi.

— Ce vrei să spui?

27

Femeia se întoarse şi începu să contemple zidul de plastic transparent, părînd să ignore privirea pe care Marin o fixa asupra ei. Era schimbată parcă: puţin mai dură, lipsită de blîndeţe. Poate că blîndeţea ei nu existase decît în închipuirea lui. Poate că ea nu o avusese niciodată.

Marin se gîndi, din ce în ce mai convins: „Ori e o spioană jorgiană ori e în mod inconştient un agent al Creierului. Mi-a făcut doi copii ca să îşi promoveze interesele, după care a devenit amanta dictatorului. Iar acum vrea să fie... înţeleasă!”

— Dacă am presupune că Marele Judecător mi-ar da libertate de acţiune în Jorgia, cum ai dori să acţionez? întrebă el încet.

Răspunsul ei imediat depăşi cu mult limitele întrebării lui. Stătea tot cu spatele la el, dar păru că îşi pierde răsuflarea.

— Dacă ai fi Marele Judecător, aş dori să schimbi regula jocurilor de împerechere, permiţînd căsătoria după o anumită vîrstă. Aş dori să acorzi o autonomie mai largă statelor ca Jorgia şi să reintroduci libertatea religioasă. Aş...

Vocea ei deveni un ecou slab, căruia nu îi mai dădu nici o atenţie. *Dacă ai fi Marele Judecător...*

„Ar vrea să distrug opera căreia Marele Judecător şi-a consacrat existenţa şi să o înlocuiesc cu o slăbiciune generală!”, se gîndi el. Nu o condamna, dar se simţi copleşit de o tristeţe ciudată. Îşi dădu seama că ea tăcea.

— Din nefericire — sau poate din fericire — eu nu sînt Marele Judecător. Dar în Jorgia voi acţiona în locul lui timp de cîteva zile.

Se lăsă tăcerea. Delindy ieşi din cîmpul lui de vedere, trecînd în spate. Oare ce replică va da spuselor lui?

Observă pe biroul lui un dosar care purta titlul: *Studiu asupra familiei regale din Jorgia* de David Burnley. Îl ridică fără chef, deşi ştia că informaţiile pe care le conţinea îl vor ajuta a doua zi la luarea deciziilor imediate. De altfel, încredinţase acest studiu fiului său din curiozitate. Îl interesa felul în care reuşise David să se achite de sarcină.

Parcurse lista de nume — cam o sută — şi citi comentariile, înţelegînd dintr-o singură privire sensul unui paragraf întreg. Atenţia îi fu atrasă brusc de o anumită frază: „Moartea surorii mai tinere a reginei, Andelindamina, survenită cu cîţiva ani în urmă, a redus linia de descendenţă a Maiestăţii sale Kijshnashenia”.

Fraza următoare continua ideea: „Regina este celibatară; după părerea mea acest fapt are o semnificaţie politică, ea dorind să dea în străinătate impresia că este ultima reprezentantă a familiei regale”.

Marin aprobă în tăcere ideea, care era uşor de înţeles: dacă propaganda reuşea să îl convingă pe Marele Judecător că Jorgia va cădea în cele din urmă fără să opună rezistenţă, atunci jorgienii puteau spera că dictatorul îşi va îndrepta în altă parte activitatea militară. Probabil una din tacticile care îşi propuneau amînarea inevitabilului, dar erau în fond lipsite de sens.

Puse hîrtiile la loc pe birou, dîndu-şi seama că ştia dinainte cea mai mare parte din informaţiile citite, deşi nu într-o formă atît de clară. Legătura stabilită de Burnley între politica externă a Jorgiei şi celibatul reginei era un element original. Pe urmă, mai erau cîteva nume şi relaţii pe care nu le cunoştea. De asemenea, detalii minore, ca de exemplu nu mele surorii moarte a reginei, de care nu auzise înainte. De fapt, ce nume avea?

An*DELIND*amina?

Stînd foarte liniştit întrebă, fără să întoarcă capul:

— Ai întîlnit-o vreodată pe sora reginei?

Urmă o tăcere lungă, după care vocea ei veni din spate:

— Da, am întîlnit-o.

— Ce fel de femeie era?

Din nou tăcere. Apoi:

— Tînără şi naivă. A murit, ştii.

Marin îşi spuse că afirmaţia era adevărată, indiferent din ce punct de vedere o considerai. Moartea fizică era mai definitivă, fireşte, însă transformarea unei tinere inocente într-o femeie

matură nu e şi ea tot un fel de moarte? Dacă ceea ce credea el era adevărat, atunci stratagema era într-adevăr ingenioasă. Fiica ambasadorului Jorgiei! Anchetatorilor le scăpase această identitate, fapt care nu surprindea, de vreme ce state ca Jorgia încercaseră abia în ultimul timp să stabilească relaţii politice cu Marele Judecător.

Astfel, sora reginei domnitoare reuşise să ajungă, fără ştirea nimănui, chiar în inima imperiului Judecătorului, însărcinată cu o misiune precisă... care acum eşuase.

Marin avu impresia clară că Delindy se afla într-o stare de şoc comparabilă cu cea pe care o cunoscuse el însuşi în ultimele zile. Se prefăcu că studia concentrat raportul fiului său, dar de fapt privea imaginea ei în oglinda din faţa lui. Deşi nu îi putea vedea decît partea de sus a corpului pînă la umeri, i se păru că era crispată şi înfricoşată. Dar cînd vorbi, vocea ei era calmă şi naturală:

— Cine va fi executat?

— Deciziile vor fi luate pe loc, răspunse Marin.

Delindy părea să nu se îndoiască deloc de rezultatul bătăliei. Accepta înfrîngerea Jorgiei fără să se împotrivească.

— Regina? întrebă ea după o pauză mai lungă.

— Am libertate de acţiune!

Din nou pauză.

— E prietena mea, spuse ea cu un ton slab.

Marin oftă. Dacă nu se înşela, acesta era tonul implorator al unei femei care încerca să salveze viaţa surorii ei. Se gîndi că, deşi nu avea voie să dezvăluie dispoziţiile ce fuseseră luate privitor la regină, putea cel puţin să o liniştească pe sora ei.

— Dacă se pune problema pedepsei, te voi chema să discutăm împreună... dacă vrei.

— Mulţumesc, spuse Delindy.

Chipul femeii reflectat în oglindă păru că se destinde.

— Te-aş ruga mult să faci lucrul acesta.

Vocea ei îşi regăsise accentul ferm.

— S-a făcut, spuse Marin.

După această conversaţie, nu se mai gîndi la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Doar o clipă, imaginea ruinelor fumegînde ale scuarului grupului 814 îi trecu prin minte. Viziunea de coşmar, cu ameninţarea de moarte pe care o implica atît pentru el cît şi pentru imperiul Marelui Judecător, îi stărui un

moment în conştiinţă. Pe urmă îşi îndepărtă definitiv atenţia de la acest subiect.

Mai tîrziu, peste mai puţin de o oră, o conducea pe Delindy la avionul care urma să o ducă înapoi la Tabăra A, de unde urma să se întoarcă în capitală cu un avion obişnuit. Apoi urma să călătorească spre reşedinţa îndepărtată din Vestul Mijlociu, unde ea îşi trimisese copiii şi unde avea să rămînă pînă cînd criza din oraşul Judecătorului se încheia.

28

La ora nouă, ceaţa matinală se risipise deja. Jos, priveliştea era încîntătoare: coastele verzi ale munţilor erau luminate de razele vesele ale soarelui. Partea de jos a avionului era transparentă; ici şi colo se puteau distinge începutul terenurilor agricole. Cîteva oraşe trecură în viteză pe dedesubt.

Sub ei, în albastrul atmosferei înalte, Marin sesiză o mişcare: erau avioanele inamice care încercau un atac asupra lor. Formaţia fu probabil interceptată fiindcă nu o mai văzu a doua oară.

La nouă şi jumătate, cu inima bătîndu-i ceva mai repede decît era normal, Marin ateriză în excelente condiţii la o distanţă de patru sute de metri de pista obişnuită. În jurul lui, magneto-reactoare catapultate de portavioane gigantice începură să aterizeze, descărcînd grămezi de maşini mecanice care străluceau. După cîteva clipe, tancuri, tunuri mobile şi vehicule de transport circulau împrejur, adunînd personalul.

Pe la zece şi jumătate, o armată de paraşutişti, precedată de un veritabil zid de oţel mobil — gata să scuipe moarte la cea mai mică rezistenţă — convergea dinspre toate punctele orizontului, mărşăluind pe străzile principale ale oraşului ce părea părăsit, cu excepţia chipurilor îngrozite care trăgeau cu ochiul din spatele ferestrelor închise.

Marin nu văzu nici o urmă de luptă. Cu puţin înainte de douăsprezece, însoţit de o escortă blindată, sosi la palat, care se afla deja în mîinile patrulelor.

La intrarea lui, oamenii gărzii, desemnaţi de el însuşi special pentru această misiune, luară poziţia de drepţi la ordinul

căpitanului lor. Acesta se apropie de el, îl salută şi spuse cu o voce joasă:

— Regina este în Sala Tronului. Oamenii de la Laborator se pregătesc să acţioneze în momentul în care veţi intra să vorbiţi cu ea.

Marin încuviinţă. Totul fusese plănuit cu atenţie şi se desfăşura întocmai.

— Să mă anunţe un şambelan cînd sînt gata cu toţii.

Cîteva minute mai tîrziu intra în sală, care de fapt era o cameră de recepţie pentru vizite ocazionale, atunci cînd oaspeţii nu era prea numeroşi. Regina şedea ţeapănă într-un scaun cu spătar înalt. Era o femeie tînără, cu părul împletit în cozi, împodobită simplu, nefardată. O recunoscu imediat ca fiind rudă cu Delindy. Asemănarea nu era izbitoare: în mod hotărît, regina nu avea frumuseţea clasică a surorii ei. Însă linia nasului şi a maxilarului, rotunjimea obrazului şi, în general, forma feţei erau aceleaşi. Nu te puteai înşela. Era îmbrăcată într-o rochie cafenie dintr-un material mătăsos, care îi ajungea mai jos de genunchi.

Marin înaintă, făcu o plecăciune, iar regina îi răspunse cu un semn uşor al capului. Cînd se îndreptă văzu un tehnician care intra printr-o uşă laterală, aflată în spatele ei. Fără să îl privească pe Marin, omul îşi îndreptă neutralizatorul asupra femeii şi trase. Regina se prăbuşi. Imediat fu introdusă în sală instalaţia mobilă. Marin rămase unde era. Două infirmiere o ridicară pe suverană şi depuseră corpul inert cu faţa în jos pe salteaua capitonată de sub proiector.

Aparatul începu să bîzîie; deşi procesul nu era vizibil, circuitul fatal fu imprimat pe muşchii umerilor reginei. De acum înainte şi pentru tot restul vieţii, o subunitate a Centrului de Control putea fi în orice moment activată, pro- vocîndu-i o durere de intensitate crescîndă în umeri.

Marin rămase tot nemişcat. Infirmierele o ridicară pe regină din poziţia ei inertă şi o aşezară la loc pe tronul în care stătea de obicei. Instalaţia mobilă fu scoasă din cameră pe aceeaşi uşă prin care intrase. Rămase doar unul din tehnicieni, care la un semnal al lui Marin descărcă un al doilea neutralizator asupra femeii ce zăcea pe scaun. Pe urmă ieşi şi el din încăpere.

Ea începu să se mişte şi deschise ochii, recunoscîndu-l pe Marin.

— Îmi cer iertare, Maiestate. Voi trimite după femeile dumneavoastră şi voi cere o audienţă mai tîrziu.

Ea scutură din cap, ca şi cînd ar fi încercat să scape de o ameţeală trecătoare.

— Nu cred că... Nu înţeleg ce... murmură ea încurcată.

Vorbea o engleză aproape fără accent.

Marin salută, se răsuci pe călcîie şi ieşi din sală. În anti-cameră vorbi cu şeful gărzilor, apoi se îndreptă grăbit spre noul cartier general care fusese stabilit în principala clădire militară a capitalei cucerite. Aici domnea o activitate febrilă. Un timp, mesajele sosiră sporadic.

Pe la ora cincisprezece, în timp ce Marin servea un prînz compus dintr-un sandviş şi o ceaşcă de cafea, îi fu pus în braţe un teanc întreg de telegrame. O privire rapidă aruncată asupra lor îl asigură că victoria era totală. Rezistenţa organizată încetase şi nicăieri nu fuseseră semnalate lupte serioase. Trimise mesajele Statului-Major pentru finalizarea evaluării, după care se culcă puţin. După o oră, Statul-Major anunţă că „marele” război din Jorgia se terminase.

Îşi îndreptă atenţia asupra rapoartelor privind interogatoriile luate membrilor guvernului. Toţi negau orice legătură între ei şi bomba care explodase în scuarul grupului 814. Adevărul afirmaţiilor era confirmat de detectoarele de minciuni.

Totuşi, cînd personalităţile respective erau întrebate dacă ştiau ceva despre existenţa unor comandouri secrete, aflate în misiune în exteriorul graniţelor Jorgiei, răspunsurile deveneau evazive: „Au fost şi sînt încă multe grupuri experimentale”; „Nu cunosc nimic care să semene cu vechiul comunism”; „La noi, idealişti sînt cu grămezile”.

Pentru Marin, aceste răspunsuri însemnau pur şi simplu că guvernul jorgian nu era implicat. Trimise unităţi speciale de spionaj militar la toate punctele de frontieră, îndeosebi la cele care răspundeau de state ce nu se aflau sub controlul Marelui Judecător. Tuturor le transmise următorul ordin:

„De pe 1 pînă pe 3 septembrie, arestaţi şi reţineţi orice persoană care încearcă să plece din Jorgia. Supuneţi detectorului de minciuni orice persoană, bărbat sau femeie, care prezintă caracteristicile tipului de idealist sau al unei inteligenţe ieşite din comun”.

Colonelul însărcinat cu conducerea Serviciului de Spionaj îi atrase atenţia că ordinul era cam vag, fapt pe care trebui să îl recunoască. Putea fi considerată inteligentă o persoană care mai lupta încă pentru reînflorirea unui comunism perimat?

Întrebare la care Marin răspunse cu un surîs sarcastic, încheind discuţia.

— Dragul meu Rex, este vorba de o inteligenţă aparentă, care de fapt prezintă multe lipsuri.

Ordonă şefului Statului-Major să transmită Marelui Judecător toate interogatoriile care aveau legătură cu explozia, după care trimise el însuşi dictatorului un mesaj oficial:

„Excelenţă, forţele de poliţie pe care le-aţi pus atît de generos la dispoziţia Maiestăţii sale regina Kijshnashenia şi-au îndeplinit misiunea. La cererea Maiestăţii sale, forţele noastre sînt folosite pentru a asigura securitatea zonelor periferice, dar ne aşteptăm ca trupele loiale autohtone să poată prelua complet această răspundere pînă într-o săptămînă. Toate izbucnirile revoluţionare au fost reprimate. În Jorgia funcţionează din nou guvernul legal”.

Semnă: „David Marin, conducător de grup”.

După-amiază tîrziu sosi Slater, fremătînd de un fel de bucurie malefică. Cei doi luară cina într-o atmosferă de pace relativă, întreruptă ocazional de sunetul îndepărtat al mitralierelor. Un timp vorbiră despre război. După aceea Marin — pe care problema îl interesa mai mult decît voia să arate — întrebă dacă se mai aflase ceva despre explozie. Slater clătină din cap în semn de negaţie. Părea nervos, aşa că Marin abandonă subiectul.

La cafea, discutară cazul celor care fuseseră destinaţi lichidării, dar care, în loc de aceasta, dintr-un motiv sau altul, deveniseră prizonieri. Erau optzeci şi doi de asemenea indivizi. Adoptară o metodă de lucru foarte simplă: fiecare luă un exemplar din lista de nume şi bifă persoanele pe care considera că trebuie să fie executate. Marin marcă doar opt nume; la Slater erau treizeci şi unu. Apoi compararără numele bifate de pe fiecare listă şi constatară că şapte din ele erau identice.

Slater luă un telefon şi sună la închisoarea unde erau deţinuţi acei oameni.

— Lichidaţi-i imediat, indică el concis, după ce comunicase cele şapte nume.

Aşeză receptorul şi se întoarse spre Marin.

— Acum, să trecem la ceilalţi.

Marin încuviinţă. Era uimit că toată povestea nu-l impresiona deloc. Moartea, care îl ameninţa şi pe el însuşi, părea să nu aibă nici o legătură cu situaţia de acum. Îi trecu prin cap că toţi aceşti indivizi erau datori să aibă grijă de propria lor viaţă. Dacă reuşeau, bine; dacă nu, cu atît mai rău pentru ei.

Sarcina lui consta în determinarea pericolului potenţial pe care îl reprezenta fiecare persoană, ţinînd cont de cariera şi biografia sa. O singură evaluare greşită însemna moartea, nu pentru un singur om, ci pentru o mie.

Trimise după lista întocmită de fiul lui şi compară cele o sută zece nume pe care le conţinea cu numele bifate de Slater: optsprezece din ele erau identice. Marin făcu din cap un semn negativ celuilalt şi zîmbi.

— Sînt rudele reginei. Să nu fie omorîte. Mai aşteptăm.

Asta îi aduse aminte şi se uită la ceas. Era trecut de ora douăzeci şi unu.

— Lăsăm asta pentru mai tîrziu. Ştii că am ceva de făcut cu această doamnă. E timpul să o fac.

Slater se ridică nerăbdător.

— Şi eu trebuie să plec. Am de rezolvat o mulţime de probleme care nu suferă amînare. Totuşi, mîine dimineaţă trebuie să ne hotărîm în legătură cu oamenii noştri, avertiză el. A,... încă ceva.

— Da?

— Ai mai aflat ceva despre Creier?

— Nu.

— Mulţumesc. Succes cu Maiestatea sa.

Marin zîmbi şi rosti cuvintele batjocoritoare care erau de aşteptat din partea unui bărbat:

— În situaţii ca astea mă bucur într-adevăr că sînt conducător de grup.

29

De cum sosi la palat — era cu puţin înainte de ora douăzeci şi două — merse direct în apartamentul personal al reginei. Cînd intră, femeia, care stătuse pînă atunci pe un scaun, sări în picioare şi îl înfruntă. Avea ochi imenşi; părea obosită şi o anumită crispare din ţinuta ei denota o oarecare teamă. Cînd vorbi, vocea ei îi trădă efortul de a părea calmă, efort răsplătit cu succes doar parţial.

— O să mă omori, nu-i aşa? Marele Judecător întotdeauna dă ordin să fie executaţi conducătorii ţărilor pe care le cucereşte. Vreau să ştii că sînt gata să mor, dar mai înainte aş dori să adresez o rugăminte învingătorului meu.

Nu era momentul să o deziluzioneze în legătură cu soarta ei. Dar fără nici o îndoială era într-o stare melodramatică. Bănui că avea să audă o pledoarie sentimentală.

— Orice rugăminte rezonabilă, care nu contravine dispoziţiilor mele, vă va fi îndeplinită, Alteţă, spuse el calm.

Se apropie de el, clătinîndu-se uşor. După felul în care îşi strîngea buzele şi din tonul vocii se vedea că era gata să izbucnească în lacrimi.

— Generale, pentru tine cucerirea Jorgiei este doar un episod trecător, dar pentru mine înseamnă sfirşitul unei epoci. Acum, cînd mă zbat în ghearele morţii, îmi vin gînduri nebuneşti. Ipostaza de învinsă mi se pare încărcată de înţelesuri simbolice, iar învingătorul face şi el parte, într-un fel sau altul, din aceste simboluri. Eu sînt femeie şi am fost învinsă. Tu eşti bărbat şi învingătorul meu. Atunci, mai devreme... n-am reuşit să te văd decît cîteva clipe... dar am simţit ură şi frică şi... dragoste.

Nu mai avu nevoie să încuie uşa. Ordinele sale, date mai înainte, fuseseră deja îndeplinite.

Ridică femeia în braţe cu uşurinţă şi o duse în dormitor. Ea se lipi de el cu o pasiune arzătoare. În această clipă avea multă putere. Se agăţă disperată de el, trăgîndu-l în jos.

În lumina slabă a zorilor, stăteau culcaţi unul lîngă altul, epuizaţi, dar fără să doarmă.

— Nu mă vei uita niciodată, nu-i aşa? întrebă ea.

— Niciodată, răspunse Marin.

— Acum mă poţi ucide, spuse ea suspinînd. Sînt împăcată cu mine însămi. Faptul e consumat.

„Două fiinţe sortite morţii, agăţîndu-se cu disperare de un firicel de viaţă", medită el uimit. Fiindcă, dacă nu reuşea să îşi rezolve problema, era într-adevăr condamnat să moară, în timp ce ea doar credea că este. Clipele de pasiune îl făcuseră să uite că era timpul să îi dăruiască viaţa. Îşi dădu seama de asta şi se mişcă uşor. Simţea cum trece de la instinct la gînduri mai profunde, de la masculul care duce o existenţă celulară la o fiinţă complexă.

El spuse:

— Shenia, m-am tot gîndit. Poate există o soluţie. Poate găsim un mod de a permite familiei tale să rămînă la conducere. S-ar putea să inventez un pretext care să justifice totul.

— Întreaga mea familie? întrebă ea surprinsă. Rudele mele, vrei să spui?

— De ce nu? Pentru o sută e la fel de uşor ca pentru unul singur.

— Dar n-ar fi periculos pentru tine?

— N-am afirmat că pot reuşi, spuse Marin prudent. Am sugerat că s-ar putea găsi o soluţie. Dar vei fi nevoită să accepţi lucruri pe care nu le-ai fi admis înainte.

— Oricum le voi face. Numai dacă mi-aş putea salva familia...

Se întrerupse.

— De ce faci asta? întrebă ea nedumerită, pe un ton aproape copilăros. Apoi, înainte ca el să poată răspunde, puse încă o întrebare: Pentru mine?

— Pentru tine!

Asta fu tot. Ea păru să accepte faptul, ceea ce nu era întru totul neobişnuit. Conform planului, era prevăzut ca de acum înainte ea să creadă că avea un protector în cadrul ierarhiei

supreme a consilierilor Marelui Judecător. Dacă acest consilier în particular era sortit morţii, fără să ştie cineva, asta nu afecta pentru moment validitatea ideii.

Dacă nu ar fi ajuns la o intimitate atît de profundă, regina s-ar fi încăpăţînat sau ar fi adoptat o atitudine teatrală, în stilul eroinei care se jertfeşte pentru poporul ei. În situaţia dată, ea semnă imediat documentele pe care i le arătă Marin şi compuse un discurs ce urma să fie difuzat prin radio şi TV confirmînd că „din cauza unei insurecţii fantastice, provocate de elemente avînd scopuri demente şi, ţinînd cont de conjunctura mondială, se vedea pusă în situaţia de a solicita protecţia Marelui Judecător pentru poporul ei şi ea însăşi”.

În scurtul mesaj insista cu tristeţe asupra faptului că „admiterea vasalităţii” va impune o serie de schimbări, care erau însă preferabile unei vărsări de sînge necontrolate. Încheia în felul următor: „Pentru a facilita luarea de măsuri în această situaţie critică, am acceptat demisia lui Kugarachar Mayett şi l-am rugat pe Duoni Havariste să formeze guvernul”.

Numele localnicilor, poporul însuşi şi metodele consacrate de tradiţiile naţionale — toate, fără excepţie, erau folosite în acest război-fulger, a cărui istorie completă şi adevărată nu va fi cunoscută niciodată de poporul Jorgiei sau de vreun altul. Slater îşi aşeza la locurile lor echipele lui de „ofiţeri de stare civilă”. O sută de mii de indivizi, cunoscuţi pentru aderenţa lor la principiile monarhiste şi care erau semnalaţi de ani de zile ca reprezentînd un oarecare pericol, aveau prioritate la „înregistrare”. Aplicat în masă, procesul devenea degradant. Aşteptînd la cozile lungi din faţa instalaţiilor mobile, femeile şi bărbaţii atît de mîndri se vor simţi jigniţi în orgoliul lor. Fiecărui individ i se vor lua amprentele, va semna o declaraţie, după care se va întinde cu faţa în jos sub un aparat electronic masiv, care trecea drept generator de raze X. De fapt era maşina care imprima în muşchii umerilor circuitul fatal.

Marin ştia că oamenii lui Slater nu se vor opri pînă cînd nu va mai rămîne nici un jorgian neînsemnat. Dar nu avea timp de pierdut. Cu puţin înainte de ora douăsprezece îl sună pe Medellin.

30

— Dragă prietene, te las pe domeniul tău.

— David, te felicit călduros, răspunse Medellin grav. Ai realizări remarcabile pe toate planurile! Şi o victorie personală! Nu uita să o vizitezi pe regină cel puţin o dată pe an, pentru a consolida prietenia.

— Poţi să îi dai secretarului tău sarcina de a-mi aduce aminte, spuse Marin pe un ton sec.

Dar, amintindu-şi plăcerile nopţii trecute, ştiu că, dacă pentru el exista un viitor, va face tot posibilul ca să repete aventura. Poate că totul nu fusese decît încercarea disperată a unei femei de a-şi salva viaţa. Însă în acest caz, victoria repurtată de regină îi întrecuse orice aşteptare. Nu se îndoia că maiestatea sa va avea un copil. Poate nu era vorba decît de o manevră de seducţie. Numai că seducătoarea se pusese, trup şi suflet, la dispoziţia lui.

Oricum, strategia ei — sau nevoia ei, nu avea importanţă — îi stîrnise şi lui interesele. Ea avea libertatea să-l cheme oricînd — dacă el va mai fi în viaţă. Iar el, în calitate de protector, îi va acorda orice sprijin dorea, bineînţeles, în urma unor tratative.

— Ne vedem după cîteva săptămîni, spuse Medellin.

Marin salută, agăţă receptorul şi luă avionul înapoi spre Tabăra A. Pe drum, escorta lui lichidă un avion jorgian, care se prăbuşi în flăcări. Meditînd sumbru asupra motivului care îl împinsese pe pilot să facă un asemenea gest disperat şi amintindu-şi de atitudinea dramatică a reginei Kijshnashe- nia în faţa morţii pe care o credea iminentă, se întrebă care va fi propria sa reacţie atunci cînd se va apropia miezul nopţii fatale a celei de a şaptea zi.

În timpul escalei din Tabăra A, acceptă o întrevedere cu David Burnley şi fu surprins să-l găsească pe tînăr într-o stare de exaltare sufletească:

— Admirabil, tată! exclamă el cu căldură. Te-ai descurcat excelent şi ai salvat mii de vieţi, exact aşa cum trebuia. Nu regret decît că nu am jucat şi eu un rol mai important.

Marin îi spuse despre cei optsprezece oameni ale căror nume fuseseră tăiate de pe lista condamnaţilor, datorită dosarului pregătit de el.

Efectul acestei veşti fu uluitor. Ochii fiului său se umplură de lacrimi. În tăcere, îi strînse mîna. Cînd rămase singur, Marin reflectă asupra întîmplării: „Care va fi viitorul nostru atunci cînd această generaţie de tineri hipersensibili va ajunge la vîrsta matură?” Îşi imagină cum grupurile viitorului vor fi formate din adulţi care au fost lipsiţi de un tată şi de căldura acestui sentiment în timpul copilăriei şi adolescenţei — milioane de oameni marcaţi sufleteşte cu ochii în lacrimi care vor începe să deformeze chiar fundamentele legii de grup, datorită nevoilor interne pentru un tată pe care nu l-au avut niciodată. Va fi, într-adevăr, aşa? Dacă da, atunci viitorul lumii se prevestea întunecat.

Aşteptînd ora de plecare, constată că era neliniştit şi nervos. Şi asta datorită faptului că nu ştia ce se întîmplase în timpul lipsei lui. Cu siguranţă că în momentul în care au descoperit legătura dintre Trask şi grupul 814 au activat circuitul fatal, al cărui cîmp de acţiune se va extinde din ce în ce mai mult. Trebuia să facă rost de calmante înainte de sosire.

Era hotărît să suporte durerea pînă la aterizare. Nu voia ca ofiţerii care îi vor ieşi în întîmpinare să îşi dea seama că se drogase.

Avionul trecuse deja înălţimea maximă a zborului cînd simţi brusc în umeri o înţepătură. Începu să se lupte în tăcere cu durerea care îl tortura, înţelegînd că venise momentul critic.

31

Răsucindu-se neliniştit pe scaun, Marin nu reuşea să se gîndească la altceva decît la suferinţa care îl chinuia. Ecranul TV din faţa lui îi arătă că avionul se îndrepta oblic în jos, spre suprafaţa terestră; decelerarea îi dădu senzaţia unui gol în stomac. Ca de obicei, aterizarea fu executată cu o precizie spectaculoasă. Imediat ce avionul se opri şi fură deschise uşile, strecură o pilulă în gură după care se ridică şi coborî, avînd o ţinută cam ţeapănă. Afară se opri uimit.

Era aşteptat de o delegaţie care însă nu cuprindea doar oamenii lui, aşa cum îşi închipuia. Era un adevărat comitet de recepţie, alcătuit din persoane ilustre: Podrage, jumătate de duzină din conducătorii de grup şi, aşezat puţin mai într-o parte, Marele Judecător însuşi. Cînd îl recunoscu, fu şocat, îşi dădu seama că vor mai trece multe ore pînă cînd durerea îi va dispărea complet.

Dictatorul se apropie de el cu paşi mari şi puse mîinile lui grele pe umerii lui Marin.

— David! strigă conducătorul, dominînd uruitul motoarelor. Medellin m-a anunţat că afacerea din Jorgia s-a încheiat.

— Excelenţă, urlă Marin, Jorgia a căzut precum un castel din cărţi de joc! Războiul a durat cinci ore!

Marele om îl strînse la piept cu entuziasm.

— Viteazul David! Cel mai mare arhitect al războiului fulger din întreaga istorie a umanităţii!

Comentariul îl alertă puţin pe Marin, care nu mai fusese niciodată obiectul unor asemenea manifestări şi declaraţii de

admiraţie şi nici nu se considerase vreodată altfel decît un logician bun, îndeplinindu-şi corect sarcinile din domeniu.

Chicotind, Marele Judecător îl împinse către ceilalţi.

— Oscar, îi spuse el lui Podrage, dă mîna cu cel căruia înfrîngerea îi este necunoscută.

Ochii înguşti ca de oţel îşi fixară nemilos privirea într-ai lui; în clipa următoare cel mai capabil dintre toţi conducătorii de grup îi strînse mîna. Aruncînd înspre Judecător o privire plină de dragoste, Podrage spuse:

— E o zi mare pentru şeful nostru! Prin înfrîngerea Jorgiei, lumea la care a visat de mai bine de douăzeci de ani devine reală. Acum nu mai avem nimic prea important ca să ne facem griji.

Afirmaţia nu era întru totul corectă. Mai puteau exista cîteva coaliţii primejdioase. Totuşi, conţinea destul adevăr. Marin schiţă un zîmbet crispat.

— Oscar, Jorgia ne va mai da ceva de lucru un timp, ca să o mestecăm şi să o digerăm.

Memoria lui alertată îi transformă teama în nelinişte. Îşi aminti că odată îl mai auzise pe Marele Judecător lăudînd pe cineva la fel de exagerat. Persoana respectivă murise de cîteva ore.

„Trebuie să ţin minte că se îndoieşte de mine de cînd cu afacerea Trask”, se gîndi Marin tremurînd. Întrebarea era: oare acest conducător ciudat îşi putea recăpăta încrederea în cineva după ce o pierduse o dată?

Deocamdată, strîngerile de mînă se terminară. Marele Judecător prinse braţul lui Marin între degetele lui puternice.

— Domnilor, se adresă el celor de faţă, mai avem de rezolvat o problemă extrem de importantă şi doresc să mergem imediat la locul exploziei. Vreau ca David să fie pus la curent cu ultimele evenimente, iar asta se face cel mai bine chiar acolo.

Se urcară cu toţii într-un avion încăpător, care se înălţă rapid, precedat şi urmat de numeroase escorte. Primul lucru din regiunea devastată pe care îl zări Marin fură farurile strălucind în depărtare.

Cînd se apropiară mai mult, văzu că fuseseră amplasate reflectoare pe acoperişul fiecărei clădiri rămase în picioare şi că locul mişuna de muncitori şi echipamentul lor.

În timp ce privea, nu pierdea nici un cuvînt din ce spunea Podrage, dictatorul însuşi şi consilierul său de departament. Astfel putu să îşi facă o imagine de ansamblu asupra celor petrecute de cînd avusese loc explozia. Se descoperise că opt membri ai grupului 814 părăsiseră oraşul imediat după şedinţă, ceea ce ridica numărul total al supravieţuitorilor grupului la o sută doi. Acesta părea să fie numărul definitiv, deoarece în ultimele douăzeci şi patru de ore nu mai apăruse nimeni.

— Cînd am aflat că Trask aparţinea grupului 814, am avut senzaţia că acest indiciu ne-ar fi putut ajuta să elucidăm misterul, spuse Podrage. Am activat circuitul dureros ceva mai devreme, aşa că în curînd ar trebui să ştim dacă savantul mai e în viaţă. Nu îmi pot imagina ce ar fi cîştigat el dintr-o explozie, dar faptul că 814 e grupul lui e o coincidenţă prea mare. Trebuie să însemne ceva.

Marin, care era crispat de durere, simţi nevoia să spună: „Poate că el era chiar ţinta”. Îşi reprimă însă impulsul şi se mulţumi să întrebe:

— Şi dacă nu apare?

— În acest caz se înfundă încă o pistă.

Marin încuviinţă. De fapt era inutil să i se spună ceva atît de evident. Dar durerea îi învăluia mintea într-un fel de ceaţă, care îi micşora agerimea obişnuită. Auzi lîngă el vocea consilierului:

— Sînt dovezi care atestă că bomba a căzut din aer. Oricum diagrama zborurilor efectuate deasupra regiunii respective arată că bombardierul şi-a încheiat zborul intrînd drept în inima exploziei.

Un avion fără pilot! Traseul lui aerian deasupra oraşului fusese înregistrat de detectoarele automate. Dacă baza de unde plecase se găsea în exteriorul marginilor oraşului, atunci radarele îi înregistraseră ruta de întoarcere.

— Avionul, continuă vocea consilierului, a decolat de pe Terenul de Parcare B, din centrul capitalei: conform rapoartelor de activitate ale Terenului B, nava se postase exact cu cinci ore şi zece minute mai devreme pe una din pistele rezervate avioanelor de marfă. Graficul aterizărilor arată că venea din direcţie estică. Radarele l-au detectat pe cînd trecea pe deasupra coastei Atlanticului, iar radarele cu rază mare de acţiune au găsit baza de plecare; un submarin aflat la trei sute douăzeci de kilometri de ţărm, care a sărit în aer la mai puţin de

un minut după explozia bombei. Unda de şoc provocată a fost înregistrată de toate staţiile litorale ale Atlanticului. Ştim că submarinul s-a scufundat în apă la o adîncime de aproape trei kilometri. Cronometrajul acestor înregistrări ne-a permis să-i determinăm poziţia exactă a exploziei. Sondele au semnalat prezenţa unor particule metalice în locul respectiv, pe fundul oceanului. Cînd am informat diverse state neutre în legătură cu evenimentul, ne-au comunicat imediat că nici unul din submarinele lor nu lipsea. Alte date nu mai avem.

Timp de o clipă, consilierul fu singura persoană din avion atentă la Marin. Acesta se aplecă spre el şi îi şopti:

— Verifică ce s-a întîmplat cu toate submarinele construite în ultimii cincizeci de ani. Raportează-mi personal.

— Da, domnule.

Marin se rezemă de spătarul scaunului. Nu era prima dată cînd îşi dădea seama cît de greu era să provoci o explozie în oraşul Judecătorului. După părerea lui, era vorba de o bombă construită cu mult timp în urmă şi care provenea dintr-o regiune îndepărtată. Îşi amintea vag că înainte cu douăzeci şi cinci de ani, în vîrtejul războiului, dispăruse mult echipament militar, inclusiv submarine. De ce n-ar fi recuperat agenţii Creierului aceste materiale, depozitîndu-le în locuri sigure şi aducîndu-le modificările necesare pentru a putea fi manevrate de la distanţă? Era o ipoteză plauzibilă: un submarin ieşise din ascunzătoarea lui secretă, lansase un avion- robot, după care aşteptase ca instrumentele sale de bord să înregistreze explozia, moment în care fusese la rîndul lui aruncat în aer.

Începură să coboare şi Marin cercetă cu atenţie suprafaţa devastată care se întindea sub el. Observă că mare parte din dărîmături fuseseră deja înlăturate.

— Cît timp a durat pînă s-a împrăştiat norul radioactiv? îl întrebă pe consilier, aplecîndu-se înspre el.

— Materia explozivă era un element format în secunda dinaintea exploziei, cu masa atomică foarte mare şi cu o perioadă de ordinul sutimii de secundă. La cîteva minute după explozie, gradul de radioactivitate era deja inofensiv.

Mintea lui Marin era din nou foarte activă.

— Generalul-maior Inskip s-a retras acum zece ani din activitate. Mai trăieşte?

— Da, sigur. Are peste optzeci de ani, dar se ţine bine.

— Era cea mai mare autoritate în materie de arme din ultimul secol cu care am stat vreodată de vorbă. Iar în cel de-al doilea război atomic s-au folosit arme serioase, nu glumă. Vreau să trimiţi o comisie de experţi să se întîlnească cu el şi să obţină informaţiile pe care le-a acumulat. Mă interesează în special mijloacele de apărare care erau utilizate împotriva diverselor metode de asalt.

— Sînt sigur că Inskip va fi încîntat să ne vadă, răspunse consilierul. Am auzit că a fost neglijat în ultima vreme.

Marin îşi îndreptă din nou atenţia asupra exploziei.

— Deci materialul exploziv avea perioada foarte scurtă... spuse el gînditor.

Podrage, care ascultase conversaţia, se întoarse spre ei:

— Este evident că autorii atentatului aveau un singur obiectiv: să distrugă scuarul şi pe oricine se afla în el, dar nimic altceva. Tu ne-ai raportat că n-ai găsit nimic care să indice că explozia ar fi fost rezultatul unei conspiraţii jorgiene. Dar, chiar înainte să primim mesajul tău, ne-am dat seama că ei nu aveau nici o legătură.

— S-a descoperit ceva pe Terenul B? întrebă Marin.

— Nimic, interveni consilierul. Bombardierul a folosit terenul ca loc de garaj. Nici nu a descărcat, nici nu a încărcat nimic.

— Înţeleg, spuse Marin. Aştepta instrucţiuni. Sau avea un dispozitiv automat de declanşare întîrziată.

Îl preocupa un lucru: fusese distrus atîta material preţios şi fuseseră asumate atîtea riscuri doar pentru a lichida un om despre a cărui activitate Creierul nici măcar nu ştia nimic sigur. Nu că se îndoia de logica perfectă a imensei maşini gînditoare. Dar faptul că acţionase atît de neîndurător confirma valoarea inestimabilă a invenţiei lui Trask. „Oare un om aflat în posesia unui asemenea aparat putea să se lase învins printr-o singură greşeală?”, se întrebă el, neliniştit.

Ceva mai tîrziu, în timp ce contempla dezolat ruinele care fuseseră altădată apartamentul lui Trask, sentimentul de nelinişte pulsa în el cu acelaşi ritm cu care îl străbătea durerea provocată de circuitul fatal. Podeaua era relativ intactă, în cea mai mare parte a ei. Diferitele indicatoare arătau soliditatea diferitelor zone: Lipsit de pericol, Nesigur, Periculos şi, uneori, Extrem de periculos. Marin ocoli părţile astfel marcate, dar intră fără să şovăie în fostul dormitor, unde într-o parte era pus

indicatorul Periculos. Nu era nici o urmă de paturi sau trupuri. Întrebă despre asta pe un ton distrat, iar ghidul îşi aruncă ochii pe o listă.

— Aici nu s-a găsit nici un cadavru, domnule.

Răspunsul îl lovi în adîncul sufletului. Era ca şi cînd pînă în acest moment mai nutrise o speranţă, iar acum nu mai avea nici una. Simţi o descurajare, un fel de apatie a resemnării, o convingere indiferentă că se îndeplinise tot ce putea fi mai rău. Tristeţea îl doborî. Privi spre locul unde îşi amintea că o văzuse în prima noapte pe Riva, cu corpul ei gol, bronzat, acoperit pe jumătate cu cearşaful. Apoi îşi imagină acelaşi corp în clipa exploziei, carbonizat şi fumegînd, transformat rapid într-o cenuşă fină. Iar în clădirile dărîmate din jurul lui, membrii grupului 814, care îi arătaseră atîta bunăvoinţă lui Trask, muriseră arşi în focul distrugător. Cel mai dramatic era că ei muriseră fiindcă savantul descoperise un secret.

Păşind ţeapăn pe podeaua plină de moloz, se îndreptă spre fostul laborator. Îi veni încă o idee: chiar dacă el va supravieţui pedepsei cu moartea, Creierul îl va căuta neîncetat pe cel care ştia despre existenţa lui — adică Marin în persoană.

Venise timpul să dovedească o gîndire logică. Îşi puse întrebarea: „Voi încerca să-mi salvez viaţa?” Îşi dădu seama că aşteptase tot timpul să intervină ceva din exterior care să îl scoată din situaţia lui dificilă. „Să presupunem că aş proceda ca şi cînd ar fi vorba de o campanie militară; în acest caz, cine este inamicul?”, raţionă el.

Creierul?

Se simţi nervos şi nesigur. Se aplecă cu greu pentru a îndepărta din drum o bară înnegrită de metal. Dacă erau corecte calculele sale, se găsea exact în locul unde zăcuse propriul lui trup. Chiar aici, în urmă cu două zile, personalitatea conştientă a lui Wade Trask, trăind în corpul lui David Marin, se întîlnise cu moartea. Acest eveniment complicase situaţia, dar nu prea mult. Dacă inamicul era într-adevăr Creierul, atunci toţi ceilalţi puteau fi trataţi ca şi cînd ar fi fost nişte simple marionete. „Ar fi fost... Îşi spuse el cu adîncă convingere. Ei chiar *sînt...”*

Era de neînchipuit ca o autoritate competentă să nu poată reuşi să dea de urma Creierului. Toţi cei angajaţi în căutări trebuiau să fie agenţi ai Creierului. Astfel, acţiunea de localizare a unei structuri atît de masive devenea o imensă farsă. Eşecul

era imposibil. Îşi aminti de cuvintele şi atitudinea lui Slater, de taina care învăluia întotdeauna cercetările. Fiecare ofiţer al Controlului depusese jurămîntul de a păstra tăcerea şi îşi dezvoltase o asemenea concepţie, încît i se părea periculos să îşi amintească de însăşi existenţa Creierului.

Marin se îndreptă spre locul unde fusese altădată ceasul şi se aplecă din nou, de această dată pentru a vedea dacă rămăseseră la vedere cabluri electrice. Dar nu putea scăpa de imaginea pe care şi-o făcuse despre maşina gînditoare. Singura problemă era: Unde se ascundea oare? Locul cel mai plauzibil era încă partea din Adăposturi de sub reşedinţa Marelui Judecător; oricum, era punctul cel mai sigur de pe toată suprafaţa terestră. Dar numai în cazul în care şi Marele Judecător era un agent al Creierului.

Marin se îndreptă, gemînd uşor. Avu viziunea unui calculator gigantic care îi ţinea sub control pe toţi conducătorii rasei umane. Reflectînd asupra trecutului, îşi dădu seama că maşina avusese o problemă aproape insolubilă: cea a propriei securităţi. Dar găsise o soluţie de o cruzime care întrecea orice imaginaţie: folosindu-se de cei doi agenţi principali ai săi, Slater şi Marele Judecător, Creierul anihilase toate persoanele care-l ajutaseră să se ascundă şi în acelaşi timp îşi convinsese agenţii că masacrele în serie aveau drept scop sincer propria lui distrugere. Convingerea inoculată era de nedezrădăcinat. Pe măsură ce se acumulau asasinatele, deveneau din ce în ce mai siguri că acţiunile lor erau juste. Dar, de fapt, Creierul era singurul beneficiar al acestei campanii prelungite şi inutile.

Marin îşi dădu seama că Marele Judecător stătea lîngă el.

— Ce s-a întîmplat, David? întrebă dictatorul.

Marin arătă perforaţiile din bara de metal, care serviseră probabil la susţinerea cablurilor electrice ale ceasului.

— Mă întrebam ce sînt astea, Excelenţă.

— Întreabă ghizii. Ei au toate hărţile şi planurile.

Planurile arătau că nici o astfel de perforaţie nu fusese autorizată la construcţia clădirii. Faptul fu consemnat Ceea ce însemna că toţi lucrătorii care semnaseră un contract pentru reparaţii vor fi interogaţi cu ajutorul unui detector de minciuni. Asta le va lua mai multe zile, poate chiar o săptămînă. De fapt, problema nu prea îl interesa. Constatase cu proprii lui ochi că din apartamentul lui Trask nu mai rămăsese nimic. Nu voise să

se mulţumească cu imaginea palidă a realităţii pe care ţi-o oferă un ecran TV. Dintr-un motiv sau altul, simţise nevoia să vină la faţa locului, să vadă ruinele, să simtă molozul sub tălpi, să aspire mirosul lăsat de explozie.

Brusc, îl copleşi oboseala. Era un om căruia i se demonstrase că propriul lui trup nu mai exista. Chiar dacă viaţa nu îi va mai fi niciodată pusă în primejdie, rămînea inconvenientul de a avea corpul lui Trask în locul celui propriu. În eventualitatea că scăpa într-un fel sau altul de pericolul imediat, va fi nevoit să se „aclimatizeze” în trupul savantului? Perspectiva îl întristă, deoarece asta însemna o viaţă de deghizare continuă.

„Acum am nevoie de un somnifer şi de un somn bun, neîntrerupt cel puţin patru ore, se gîndi el. După aceea, pot continua lupta.”

Cineva îl trase de braţ. Marin se întoarse şi văzu că era un ofiţer din garda personală a Marelui Judecător — un Pripp. Alţi patru ofiţeri Pripp se apropiau de el. Păreau să fie într-o stare ciudată de vigilenţă. Primul Pripp vorbi pe un ton protocolar:

— Din ordinul Excelenţei sale, Marele Judecător, sînteţi arestat. Vă sfătuiesc să mă urmaţi în linişte.

Marin fu cuprins de mînie şi groază.

— Sînt *cum?*

— Sînteţi arestat, domnule.

Marin se întoarse cu spatele la ofiţer. Greutatea dezastrului îl apăsa dureros. Nu se îndoia că se adeveriseră temerile sale privitoare la planurile Judecătorului. Aşezaţi într-o parte, dictatorul împreună cu Podrage şi alţi doi conducători de grup îl observau cu atenţie.

— Excelenţă, nu înţeleg.

Faţa masivă era impasibilă şi dispreţuitoare.

— Domnule *Trask,* nici noi nu înţelegem multe lucruri. De exemplu: Ce s-a întîmplat cu vechiul şi dragul nostru prieten David Marin?

Marin deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc. Clătină uşor din cap, ca pentru a alunga ceaţa care îi învăluia creierul. Presentimentul lui de mai înainte fusese adevărat, deşi nu-şi închipuise că lucrurile vor lua această întorsătură. Criza izbucnise, iar el nu era pregătit.

Marele Judecător vorbi din nou, ameninţător.

— Te asigur că vei avea tot timpul să te explici înainte de a fi executat.

Se întrerupse brusc.

— Duceţi-l la închisoarea Centrului de Control.

32

Nimic nu fu lăsat la voia întîmplării. I se puseră cătuşe la mîini, apoi fu condus la bordul unui avion special al Controlului. La bord fu supus unei percheziţii politicoase. Dar Marin ar fi calificat-o drept extrem de minuţioasă, în măsura în care nu era decît un preludiu la înlăturarea măştii. În percheziţie fu inclus un examen bucal, care — spre consternarea lui Marin — dădu la iveală un dinte fals, gol pe dinăuntru, conţinînd cine ştie ce produs chimic. Fu omisă căutarea capsulelor intramusculare sau cercetarea pielii pentru a vedea dacă anumite porţiuni nu fuseseră impregnate cu acele substanţe care la contactul cu apa se transformau în drog. În schimb îi curăţară unghiile şi îi luară uniforma de general, dîndu-i să îmbrace nişte haine de pînză gri. Toate acestea luară sfîrşit înainte ca avionul să aterizeze pe acoperişul clădirii Conducătorilor de grup. Cu cătuşele la mîini, îl duseră într-o celulă de oţel şi beton care ţinea de secţia lui Sla-ter.

Acolo, cîţiva specialişti îi înlăturară masca. Într-o jumătate de oră îl identificară, pe baza fotografiilor şi arhivelor Centrului de Control, ca fiind rebelul condamnat, Wade Trask.

Pentru Marin era interesant — deşi trist — să constate cum comportamentul temnicerilor lui se schimba pe măsură ce îi îndepărtau pe rînd circuitele. Erau mai duri. Dacă înainte se purtaseră politicos, atît timp cît se păstrase asemănarea cu conducătorul de grup, acum mîinile care îl atingeau, îl împingeau, loveau, ciupeau sau apucau mai tare, mai brutal sau mai repede decît era necesar. În cele din urmă, unul dintre bărbaţii mai voinici se apropie de el, îşi încleştă mîinile pe umerii

lui şi, în loc să îl roage să stea jos, încercă să îl aşeze cu forţa într-un scaun.

Atunci Marin îşi ridică brusc genunchiul, lovindu-l pe celălalt între picioare; gemînd, acesta se rostogoli înapoi, căzu pe podea şi rămase acolo, zvîrcolindu-se. Un al doilea îl izbi în cap, lateral, din partea dreaptă. Dar el se aştepta la lovituri; de cîteva minute se străduia să stîrnească în el însuşi ura şi furia — singurele sentimente care puteau ajuta o fiinţă umană să îndure tortura. De aceea, primul pumn care îl atacă îi provocă o uşoară amorţeală, forţa impactului fiind redusă de scutul mîniei sale.

Protejat de armura groasă a urii, proiectă o lovitură de picior bine ţintită în tibia celui care îi trăsese un pumn în cap. Apoi se aşeză din nou, înainte ca ceilalţi să acţioneze, îşi păstrase sîngele rece şi ştia din experienţă că din punct de vedere psihologic era mai uşor să loveşti într-un om care stătea în picioare decît în cineva care stătea jos.

— Lăsaţi-l în pace! strigă o voce autoritară din spatele clădirii. Trebuie să aşteptăm ordinele.

Omul cel voinic se ridică cu greu de pe jos, merse şchiopătînd spre un pat de campanie şi se întinse pe el. Celălalt încetă să îşi mai maseze glezna şi se tîrî spre un scaun, în care se prăbuşi, stăpînit de o suferinţă vizibilă.

Marin avu răgazul să observe că în cameră se aflau şase oameni. Toţi păreau să fie ofiţeri ai Controlului; doi dintre ei aveau în jur de treizeci de ani şi dădeau impresia de competenţă. Trei erau foarte voinici şi depăşiseră patruzeci de ani. Şeful lor avea părul alb, părînd de vreo cincizeci şi cinci. Acesta se apropie.

— Domnule Trask, mă numesc Martin Carroll. Dintr-o clipă în alta aştept ordin să obţin de la dumneavoastră, prin orice mijloace, un raport complet al activităţilor desfăşurate.

Marin îi studie chipul. Îşi amintea de Carroll; îl văzuse o dată sau de două ori împreună cu Slater. Carroll era un om de caracter. Avînd un înalt simţ al datoriei, era un adversar primejdios, deoarece nu se îndoia niciodată de justeţea sarcinilor sale.

Dar pe Marin nu îl interesa prea mult acest personaj. Nu avea nevoie decît de un singur lucru: de ură. Doar ura, în toată violenţa ei, putea întări muşchii şi nervii unei fiinţe vii, făcînd-o să reziste torturii. Nu mai avea timp de logică sau de gînduri

binevoitoare; acestea fuseseră alungate la limita extremă a conştiinţei.

Se auzi un zgomot la uşă. Carroll se îndreptă într-acolo şi discută timp de cîteva minute cu cineva pe care Marin nu îl putea vedea. Apoi uşa se închise, iar Carroll veni înapoi. Se opri drept în faţa lui Marin.

— Au sosit ordinele, spuse el cu o voce calmă, deşi culoarea îi dispăru din obraji. De îndată ce vă hotărîţi să vorbiţi, daţi-mi de ştire şi îl chem pe Marele Judecător. Vrea să vă asculte personal.

33

Marin nu îşi mai dădea seama de trecerea timpului. Ori de cîte ori durerea devenea de nesuportat, ura şi furia lui ajungeau la paroxism, făcîndu-l să urle ca o fiară. Era vag conştient de ceea ce spunea; în general erau cuvinte de batjocură la adresa călăilor săi, cuvinte neinteligibile sau fraze lipsite de sens. Ele nu aveau importanţă. Conta doar febra sa interioară şi dorinţa de a o menţine.

Avea un motiv primordial pentru care nu voia să vorbească; nu putea, nu trebuia, nu îndrăznea să-şi spună povestea oamenilor aflaţi sub controlul Creierului... Cel puţin pînă cînd epuiza toate celelalte posibilităţi.

Din proprie experienţă ştia că nu îl vor omorî pînă ce nu vor reuşi să scoată ceva de la el. De aceea, tăcerea însemna viaţa, iar mărturisirea ar fi echivalat cu o moarte sigură.

În celulă, timpul se dilata şi se contracta succesiv sub lumina orbitoare a reflectoarelor. Doar nervii îl ajutau să reziste. Îşi aduna puterile mereu, de fiecare dată ajungînd la epuizare numai pentru a descoperi o nouă rezervă de ură, care părea să îi alimenteze întreaga fiinţă cu un fluid regenerator de energie. În asemenea momente, violenţa sentimentului îl făcea să vibreze aproape fizic. Ţipa cu o voce ascuţită, repetînd la nesfîrşit:

— Tîmpiţilor... cretinilor... sclavilor... idioţi, idioţi, idioţi.

Nici o clipă nu simţi milă pentru sine însuşi, nici nu-i trecu prin minte să cerşească îndurare, nici măcar nu îi condamna pentru ceea ce făceau. Nu avea sens să ştie dacă era bine sau rău. Văzuse oameni în toate fazele de decădere fizică, morală ori mintală; numai cei care se agăţaseră cu toate puterile de un

fel de furie dementă supravieţuiseră. Acesta era singurul fapt care avea importanţă.

Aşa cum se aşteptase, deşi nu îşi făcu nici un plan în legătură cu aceasta, mînia lui susţinută sfîrşi prin a avea efect asupra anchetatorilor săi. Însăşi cruzimea acestor oameni, cruzimea care făcuse din ei agenţi ai Controlului, era punctul lor slab. Slăbiciunea lor începea acum să se manifeste. Vălurile calmului lor aparent căzură unul cîte unul, dînd la iveală o teribilă dramă interioară.

Brusc, unul din ei urlă. Ceilalţi îl scoaseră afară, deşi se zbătea şi dădea din picioare ca un copil cuprins de isterie; din cauză că era atît de voinic, fu nevoie de toată forţa ofiţerilor Controlului pentru a-l duce. Altul începu să plîngă în tăcere. Carroll se apropie de el şi îl dojeni:

— Dan, e ruşinos pentru reputaţia ta. Încetează!

— Nu mă pot abţine, veni răspunsul printre suspine.

Ceilalţi îl scoaseră şi pe el afară.

Un al treilea cedă la rîndul lui. Sub ochii consternaţi ai camarazilor, deveni imobil, cu corpul rigid ca o statuie, cu toţi muşchii crispaţi, cu ochii măriţi. Un doctor îi făcu în grabă o injecţie în braţ şi omul se prăbuşi inert, ca o păpuşă de cîrpă.

Carroll îl anunţase probabil pe Marele Judecător, fiindcă uşa se deschise dintr-o dată şi Marin distinse ca prin ceaţă silueta dictatorului. Acesta rămase în prag, cu o expresie perplexă întipărită pe faţă clătinîndu-şi capul său leonin, spuse:

— Opriţi orice procedură. Şi lăsaţi-l să se odihnească. Duceţi-l la...

Marin nu apucă să audă unde trebuiau să îl ducă. Cedase nervos. Mai simţi cum mîinile îl apucau, după care se cufundă într-un somn atît de profund încît se asemăna primejdios cu inconştienţa.

Căscă şi deschise ochii. Apoi îşi aminti tot ce se petrecuse. Stătea într-un scaun aflat într-o încăpere largă, mobilată cu gust. Încheieturile mîinilor îi erau legate de braţele scaunului. Amorţeala din membrele inferioare îl făcu să îşi dea seama că şi gleznele îi erau legate de braţele scaunului.

Capul îi era liber, aşa că se uită împrejur, căutînd un indiciu care să îi permită să stabilească unde se afla. În dreapta lui era o uşă închisă, un ecran TV fixat în perete; în stînga, o canapea. Nu existau ferestre. Pe peretele din faţă atîrna un ceas mare şi...

Privirea i se opri asupra ceasului şi simţi un fior: „Este asemănător celui al lui Trask!”

În timp ce se uita la el, ceasul scoase un sunet slab şi bătu zece şi jumătate — nu avea idee dacă e dimineaţa sau seara. Sunetul abia se stinse cînd o rază strălucitoare ca argintul ţîşni dintr-un orificiu ascuns al ceasului. Raza se răsuci şi se încovrigă exact ca o funie, pe cînd ceasul continuă să producă în continuare cantităţi suplimentare din respectiva substanţă.

Deodată capătul razei se zvîrcoli, şerpui şi porni cu toată viteza înspre Marin, care observa fenomenul pe jumătate paralizat de stupefacţie. Îşi aminti cu un fior de noaptea din urmă cu o săptămînă, cînd văzuse cum ceasul din apartamentul lui Trask emitea aceleaşi fascicule luminoase.

Îl cuprinse panica. Ceea ce tortura nu reuşise să-l afecteze mintal fu realizat de fişia de lumină care se zbătea în salturi spasmodice. Sub privirea lui, plină de groază şi fascinaţie, se ondula convulsiv şi zvîcnea înainte, apropiindu-se de el din ce în ce mai mult. Distanţa iniţială fusese de opt metri, dar parcurse jumătate din distanţă în mai puţin de două minute. După ce îşi reveni din primul şoc, Marin strigă după ajutor. Chemarea lui se transformă în ţipăt, apoi în urlet. Pierduse orice mîndrie, orice impuls de a se stăpîni. Nu avea decît o singură dorinţă: să vină cineva să oprească lumina aceea oribilă. Imediat!

Dar nu venise nimeni. De afară nu se auzea nici un zgomot. Cînd se convinse că nu va primi nici un ajutor, îşi dădu brusc seama de adevăr. Creierul îl „controla” pe Marele Judecător şi, evident într-un mod subtil, îl îndrumase să-şi închidă prizonierul în camera cu ceasul. Apoi, îi insuflase convingerea că era inutil să pună un paznic. Sau avusese grijă ca paznicul să fie altul din sclavii lui.

Ce spusese Slater? Control de la distanţă. Asta însemna că Creierul era capabil să blocheze auzul unui om în momentele cruciale. Poate că afară stătea un paznic care nu putea să audă strigătele dinăuntru. Dar nu mai avea timp să facă speculaţii privitoare la soarta sa. „Fasciculul” luminos se arcui deasupra scaunului său şi se opri şovăind. Marin încercă să se dea la o parte, dar nu reuşi. Raza îl lovi peste genunchi.

Din apropiere venea zgomotul făcut de valurile oceanului. O clipă de linişte, după care un bloc masiv de apă se prăvăli asupra lui. Era atît de real încît simţi cum apa îl ridica, apoi îl

cobora din nou. Apele începură să se retragă şi, pe măsură ce apa îi spăla şi îi mîngîia auzul, prinse între buze delicatesa minusculă pe care i-o adusese curentul şi o înghiţi. Apoi reuşi să se aşeze pe nisip. Nu era foarte clar cum de reuşise. Corpul lui acţiona fără vreo intervenţie din partea intelectului sau a conştiinţei. Exista, trăia — asta era tot.

Oceanul dispăru din vedere. Auzi zgomotul valurilor, un freamăt, un murmur lichid, apoi sunetul se stinse şi pieri.

„Eram o fiinţă marină, de pe o scară foarte joasă a evoluţiei, se gîndi Marin uluit. Am avut o amintire de la începuturile vieţii.” Ideea fu urmată de alta, nu mai puţin surprinzătoare: „Prippii fac asta. Ei au o memorie ereditară. Îşi amintesc, în mod conştient, evenimente petrecute anterior”. Avu o senzaţie intensă de emoţie, pe măsură ce îl învăluia întunericul. Brusc, totul se lumină din nou; strălucirea era atît de puternică încît devenea supărătoare. Îşi dădu seama că exaltarea lui era cauzată chiar de lumină. Timpul trecuse şi se întunecă. Surescitarea lui scăzu, transformîndu-se într-o pulsaţie vagă. Trecură cîteva clipe şi strălucirea reapăru — şi, o dată cu ea, acum ştia ce era, sentimentul că trăia cu adevărat. Ciclul luminii şi al întunericului se repeta de mai multe ori însoţit de un freamăt de „emoţii”. Avu impresia că îi înţelege semnificaţia: era viaţa însăşi, în cea mai primitivă formă a ei. Marin trăi un sentiment bizar pe măsură ce-i sporea gradul de conştientizare, întunericul simboliza noaptea, iar lumina, ziua, strălucirea soarelui, care irita ceea ce trebuie să fi fost, în acele îndepărtate timpuri, una din primele forme ale trecerii de la materia neînsufleţită la cea vie. Se străduia încă să aprofundeze ideea cînd...

Stătea ghemuit în spatele unei faleze stîncoase, avînd un sentiment puternic de emoţie amestecată cu teamă. De cealaltă parte a falezei se afla ceva — ceva uriaş, iar el era îngrozit şi făcea eforturi disperate să nu îi atragă atenţia. Cu o mişcare spasmodică îşi încleştă mîinile pe mînerul de lemn al unui topor primitiv, făcut din piatră. Marin îşi dădu seama că nu mai era un animal micuţ. *Simţi,* mai degrabă decît văzu, cum pieptul şi umerii îi erau acoperiţi de muşchi imenşi, care tresăltau. Ba chiar avea convingerea că putea face faţă monstrului aflat de cealaltă parte a falezei. Era o creatură insensibilă, masivă şi complet lipsită de inteligenţă care va da înapoi în faţa loviturilor sale, dar care va sfîrşi prin a pune ghearele pe el şi-l va sfişia în

bucăţi. El putea numai să spere. Avea şanse să o facă să se îndepărteze, dar nu îi stătea în putere să o ucidă. Disperat, se ghemui şi mai mult. Dorea cu ardoare să evite o luptă. Schimbarea avu loc atunci cînd simţi teama.

Era întins în întuneric pe un covor. Cel puţin, aşa avea impresia, dar se simţea altfel. Îl stăpînea o senzaţie de slăbi- ciune fizică. O slăbiciune care venea din stomac şi îi afecta şi muşchii şi nervii. „Oare am trecut în alt corp?”, se întrebă el neliniştit. Încercă să se mişte; zăngăniră nişte lanţuri; înche- ieturile mîinilor îi erau legate cu o frînghie subţire şi rezistentă; cătuşe metalice îi încercuiau gleznele. Îl trecu un fior şi hotărî să se destindă.

— Te-ai trezit? întrebă de lîngă el vocea Rivei Allen. De cît timp sîntem aici?

Nu putea fi decît un vis. Glasul ei nu putea proveni decît din vreo amintire de-a lui. Riva era moartă — descompusă de cea mai mare bombă care explodase în ultimul sfert de secol. Şi totuşi auzi din nou vocea, lîngă el, prin întuneric.

— Ne-au dat opt mese. Asta ar putea însemna trei zile, însă, dat fiind că mie mi-e foame întruna, ar putea fi şi mai mult.

Acum Marin înţelese că slăbiciunea lui se datora foamei. Dar cum era posibil? Cine putea fi persoana care zăcea în întuneric lîngă o femeie care nu mai exista?

„Mă aflu aici — oriunde ar fi asta — datorită Creierului, îşi aminti el, tulburat. Bunăstarea mea îi este absolut indiferentă. Nu vrea să ştie decît un lucru: ce pericol reprezintă Wade Trask pentru el şi scopurile lui. În toate acţiunile sale îşi foloseşte cunoştinţele despre funcţiile vieţii.”

Ce descoperise el?

Meditaţia îi fu întreruptă de un zgomot. Uşa se deschise treptat, lăsînd să intre un fascicul de lumină din ce în ce mai mare. Marin îşi întoarse capul şi văzu intrînd doi Prippi care purtau farfurii aburinde pe două tăvi.

— Mîncăm din nou! exclamă fericită Riva Allen.

Cînd ea vorbi îşi făcu apariţia un al treilea personaj. Deoarece purta o mască, era imposibil să îţi dai seama numai după înfăţişare dacă era şi el Pripp. Dar, imediat ce omul deschise gura, îl recunoscu pe Ralph Scudder.

— Domnule David Marin, conducător de grup, vorbi acesta din spatele măştii, am luat hotărirea să vă dau drumul şi dumneavoastră şi prietenei dumneavoastră.

Se întoarse spre ceilalţi doi Prippi.

— Dezlegaţi-i! ordonă el.

Marin îşi aminti cum în noaptea exploziei, Scudder încercase să îl reţină cît mai mult, punîndu-i o grămadă de întrebări. Asta putea explica multe lucruri. Îi fu uşor să-şi închipuie că acoliţii lui percheziţionaseră apartamentul lui Trask în acest timp. Dar nu explica în ce fel găsiseră laboratorul secret.

Cu un efort, Marin renunţă la speculaţiile inutile şi îşi îndreptă atenţia asupra expresiei semnificative folosite de Scudder: *David Marin, conducător de grup.* Era singurul lucru important.

„Sînt din nou eu însumi”, se gîndi el emoţionat. Într-un fel sau altul, Creierul declanşase prin acţiunile lui un mecanism neuronal vital. Adevărul îi apăru în toată măreţia lui, dîndu-i o stare bruscă de exaltare imensă: „Mi-am regăsit propriul trup!”

Scudder i se adresă din nou:

— Acum cîteva minute am aflat că Wade Trask a fost arestat. Nu are rost să vă mai reţinem.

Şi asta explica multe lucruri. Conducătorul Pripp aşteptase loial întoarcerea lui Trask. Marin îşi frecă braţele pentru a-şi intensifica circulaţia, apoi devoră porţia ce îi era destinată. Luă hotărîrea să nu tragă concluzii pripite referitoare la ceea ce i se întîmplase. Erau contradicţii care nu puteau fi rezolvate prin speculaţii.

El şi cu Riva fură conduşi la suprafaţă pe un itinerariu ocolit şi întortocheat. Imediat ce ajunse sus, Marin căută o cabină telefonică şi îl sună pe Marele Judecător la numărul său particular. Selis, secretara particulară a Excelenţei sale, apăru pe ecran, dispăru cîteva clipe, apoi se arătă din nou, părind tulburată.

— David, îi spuse ea cu voce joasă, Excelenţa sa refuză să discute acum cu tine, dar vrea să vii la şedinţa Consiliului, mîine dimineaţă, la ora unsprezece. Doreşti să îi transmit ceva? adăugă pe un ton şi mai scăzut.

— Draga mea, spuse Marin neliniştit, fii drăguţă şi roagă-l să nu ordone execuţia lui Wade Trask înainte să stau de vorbă cu el.

— Un moment, răspunse secretara dispărînd din nou.

Cînd se întoarse, era evident că dictatorul o putea auzi, fiindcă avea un ton protocolar:

— Excelenţa sa mă roagă să vă informez că Trask a obţinut deja o amînare a pedepsei pînă după şedinţa de mîine dimineaţă. De asemenea, spune că nu înţelege cum ar fi putut

cîştiga războiul jorgian un Trask deghizat şi că va cere neapărat o explicaţie satisfăcătoare. Asta e tot. La revedere.

Se auzi un ţăcănit.

34

Mergînd pe stradă, cu Riva Allen lîngă el, Marin se simţi străbătut de un fior la amintirea vorbelor secretarei dictatorului. Îşi clătină capul neliniştit. Apoi se opri şi o privi gîndi- tor pe tînără. Fata petrecuse cinci zile cu Trask. Oare ce îi spusese acesta?

I se părea că avea nevoie de mai multe date decît poseda acum dacă voia să se prezinte bine la întrunirea Consiliului. Orice informaţie cît de mică pe care o putea obţine era bine-venită.

— Vrei să vii cu mine? o întrebă pe fată.

Cu privirea chinuită şi corpul mult slăbit, nu mai era decît o umbră a Rivei Allen pe care o cunoscuse. Dar ea încuviinţă.

— Ştiţi ce presupune asta? Ştiţi ce sînt?

— Da, da.

Bănui că se referea la sex. Dar lui îi convenea. Voia să afle de la ea o relatare completă asupra a tot ce se întîm- plase — fiecare cuvînt rostit, fiecare aluzie făcută. Iar pentru asta era dispus să plătească preţul cerut de ea.

O duse în apartamentul lui din clădirea impunătoare a Conducătorilor de grup. Ochii lui erau puţin iritaţi, dar vedea suficient de clar. Indiferent de ce problemă vizuală crease Trask corpului lui Marin, acum scăpase uşor de ea. Rămînea o uşoară tensiune, de care trebuia să ţină cont.

Avînd multe lucruri de făcut, o lăsă pe femeie în aparta- mentul lui şi coborî cu ascensorul spre biroul lui din Depar- tamentul Forţelor Armate, unde îl sună pe responsabilul Serviciului de Spionaj Militar din Jorgia.

— Generale, mă bucur enorm că m-aţi sunat. În legătură cu instrucţiunile pe care mi le-aţi dat, am rezolvat problema reţinînd toate persoanele care încercau să treacă graniţa, şi cîteva din interogatorii au furnizat date interesante. De exemplu, cazul lui Wade Trask, despre care s-a scris atît în presă, nu este ceea ce pare. Trask se află în posesia nu ştiu cărui secret şi l-au pus sub supravegherea unuia din cei mai buni agenţi ai lor, o femeie, şi...

Marin nu era un om care să se lase uşor impresionat, dar acum nu îşi putu stăpîni o exclamaţie de surpriză.

— Ei, ce?

— Mi-am făcut multe griji despre această problemă, domnule, răspunse responsabilul Serviciului de Spionaj. Mă bucur nespus că m-aţi sunat.

Marin trase adînc aer în piept.

— Mulţumesc, colonele. De acum înainte, mă voi ocupa personal de afacere.

— Plănuisem ca, în cazul în care nu m-aţi fi sunat, să iau legătura cu Excelenţa sa, Marele Judecător.

— Ţine-mă la curent cu noile evenimente, spuse Marin ferm.

Cînd agăţă receptorul, îşi dădu seama că tremura. Riva Allen! Oare ce aflase ea în timpul cît stătuse în apartamentul lui Trask? Sau cît zăcuse pe podea, cu mîinile şi picioarele legate, lîngă un bărbat despre care credea că este David Marin, conducător de grup şi că întreţinea oarecare relaţii cu Trask?

Fără să îşi fi revenit încă din şoc, telefonă la Serviciul de Comunicaţii.

— Domnule maior, îl întrebă el pe ofiţerul de zi, se pot transmite mesaje secrete din această clădire?

Omuleţul scurt şi îndesat a cărui imagine se contură pe ecranul TV păru luat pe nepregătite.

— Domnule David Marin, îngăimă el, e nevoie de un ordin de sus.

Stăpînindu-se, adăugă gînditor:

— Un conducător de grup poate face aşa ceva.

Marin fu surprins.

— Am înţeles că există un sistem automat pentru bruiajul tuturor comunicărilor neoficiale, spuse el pe un ton agresiv şi provocator.

Interlocutorul lui avea un aer neliniştit, dar vocea îi rămase calmă.

— Aşa este, domnule, dar numai dacă cineva nu pune în funcţiune camera în serie infinită construită de Trask. Majoritatea conducătorilor de grup au cîte un exemplar în apartamentele lor personale, deşi noi le-am sugerat contrariul. Putem intercepta astfel de mesaje, dar nu le putem întrerupe.

Marin îşi aminti că Marele Judecător dorise odată instalarea unei linii directe între el şi consilierii săi.

— Vreau să acţionezi rapid. Dă dispoziţii ca aparatul din apartamentul meu să fie imediat deconectat de la reţea. Nu pierde nici un minut!

— Da, domnule!

După ce întrerupse convorbirea, Marin de gîndi imediat la următoarea posibilitate. „Scudder trebuie să aibă o legătură cu toate astea. Altfel n-ar fi lăsat-o pe Riva Allen să stea atîtea zile lîngă mine.”

Fără să irosească nici o clipă, sună la Poliţia Militară, unde dădu ordin să fie arestat Ralph Scudder, conducătorul Prippilor. Apoi ordonă:

— Spune-i lui Scudder să aducă harta Adăposturilor pe care Wade Trask i-a cerut s-o pregătească. Dacă el va fi cooperant, nu i se va întîmpla nimic. Spune-i asta. Încheie: Vreau să-i iau un interogatoriu mîine dimineaţă la prima oră. Nu lăsaţi pe nimeni să intre la el.

Sună la Serviciul de Transmisii şi îi dădu sarcina ofiţerului să-i ordone fiului său, David Burnley — care se afla în capitală — să se prezinte la biroul lui a doua zi dimineaţă, la ora zece şi patruzeci.

— Spuneţi-i să poarte uniforma de locotenent, preciză el.

După aceea telefonă generalului-maior Eugene Inskip, retras din activitate. În mod surprinzător, infirmiera cu care vorbi mai întîi îl chemă pe bătrîn aproape imediat.

— Femeile astea blestemate mă trimit la culcare la apusul soarelui! Cu ce te pot ajuta?

— Adjuncţii mei au luat cumva legătura cu dumneavoastră în ultimele cîteva zile?

Răspunsul negativ pe care îl primi nu era de fapt atît de surprinzător. Fusese denunţat ca impostor la cîteva minute după ce dăduse ordin consilierului său să îl contacteze pe Inskip, aşa

că nu era de mirare că omul îşi luase libertatea de a ignora dispoziţiile falsului Marin.

Respiră profund şi puse întrebarea hotărîtoare:

— Cercetarea dumneavoastră asupra armei folosite în timpul ultimului secol este încheiată?

După o tăcere, la celălalt capăt al firului se auzi un oftat.

— Tinere, nu ştiu ce ai în plan, dar după tonul tău cred că este vorba de ceva urgent. Vrei să îţi trimit o copie a manuscrisului?

— Aş fi încîntat. Mai mult, mi-ar face plăcere să vin după ea personal dacă mai puteţi sta treaz încă o jumătate de oră, ca să discutăm.

— Stau treaz toată afurisita de noapte dacă trebuie. Numai să încerce infirmierele astea nesuferite să mă trimită în pat înainte să vii.

Marin rîse uşor.

— Aşa vă vreau. Acum, ascultaţi-mă. Mă interesează — urgent — genul de proiectile care pot devasta oraşe sau regiuni întregi. Aşteptăm în orice clipă un atac provocat de o bombă de calibru mare; trei sferturi din populaţie se află încă în subteran. Mai e şi altceva?

— Există un instrument cu vibraţii. Şi un gaz a cărui eficacitate nu are egal. Pe urmă… În sfîrşit, înţeleg ce vrei. O să mă uit pe materialul meu. Categoria pe care ai precizat-o cuprinde cel puţin cinci arme importante. Pe curînd.

Întrevederea dură o oră şi jumătate. Pe drumul de întoarcere, dădu ordin să fie mobilizat tot personalul tehnic din oraş, în vederea unei misiuni speciale.

Îndreptîndu-se spre apartament, Marin luă hotărîrea să nu îi arate Rivei că îi cunoştea adevărata identitate. Nu din milă. Era sigur că trupul neînsufleţit al adevăratei Riva Allen, ucis „întîmplător”, era ascuns într-un mormînt secret. Nu, nu era milă. Îşi strînse buzele cu hotărîre.

Însă era conştient de metodele de evaziune de care dispunea această femeie. În ciuda tuturor precauţiilor luate de el, ea putea înghiţi în grabă un drog, amînînd în mod fatal interogatoriul. De aceea, singura soluţie era să îi facă jocul. Trebuia să fie extrem de atent, să se poarte ca şi cînd ea era ceea ce pretindea că este. Ce putea afla ea nu mai avea importanţă.

Intrînd în apartament, auzi apa curgînd în baie. Ea ieşi repede, înfăşurată într-un halat de-al lui. Ţipă de bucurie cînd îl văzu şi alergă în braţele lui cu supleţea unui animal tînăr.

Cinic, Marin îi răspunse la sărutări, dar simţi că tandreţea demonstrată de ea nu era întru totul prefăcută. Femeia avea o pasiune arzătoare şi nu se îndoia că va fi nevoit să o satisfacă.

În timp ce se dezbrăca, lui Marin îi veni ideea să folosească un gaz care să o hipnotizeze, dar o respinse repede. Gazul afecta grav femeile şi era posibil ca efectul produs să fie mai puternic decît al drogului.

— ...Şi apoi tu ai spus... Şi după aceea eu am spus...

Întîi ea refuză să-i facă o relatare detaliată. Era vizibil nedumerită. Repeta întruna că el stătuse tot timpul întins lîngă ea pe podea şi că trebuia să ştie despre ce discutaseră. Reproducea o frază, apoi se uita la el în semiîntunericul din dormitor, clătinîndu-şi capul ca şi cum ar fi vrut să spună:

„Chiar vrei să auzi asta din nou?”

Atunci ea, cu un aer surprins, îi permitea lui să obţină prin linguşeli şi vorbe frumoase cuvintele exacte şi înţelesul lor precis.

Marin îşi dădu seama că Riva fierbea de mînie, dar ea nu uită nici o clipă să-şi joace rolul la perfecţie. Dorinţa fizică din ce în ce mai puternică o împiedica să îşi aducă aminte conversaţia cu acurateţe. Sau poate că şi asta făcea parte din strategia prin care urmărea să afle cîtă valoare atribuia Marin informaţiilor primite şi care din ele i se părea cea mai preţioasă. Îl şantajă cu un calm care în alte condiţii i-ar fi cîştigat toată admiraţia.

El îşi menţinu raţionamentul pe care îl oferise ca explicaţie la întrebările ce i le adresase: fusese parţial drogat — aceasta era versiunea lui — şi voia să ştie dacă temnicerul reuşise să afle ceva de la el. Din cauza drogurilor, reconstituirile lui erau foarte vagi.

Repetă această variantă cu încăpăţînare. Puţin cîte puţin se convinse că, deşi Trask fusese puţin cam prea vorbăreţ şi imprudent expunîndu-şi părerile sociale şi făcînd aluzii la aparatul construit de el, acesta din urmă avînd un caracter prea revoluţionar. Oamenii erau pur şi simplu incapabili să realizeze singuri saltul intelectual cerut de înţelegerea conceptului de transfer fizic al personalităţii, care constituia baza invenţiei.

Uşurat, trase concluzia că spioana nu descoperise nimic în cele cîteva zile.

Pe la patru dimineaţa, epuizată, Riva căzu într-un somn adînc. Marin aşteptă pînă cînd respiraţia ei deveni regulată şi liniştită, apoi se strecură afară din pat şi ieşi pe coridor ca să vadă dacă garda era la datorie în faţa uşii, aşa cum dăduse ordin. Erau două femei, amîndouă dispunînd de o forţă fizică impresionantă. Făceau parte din agenţii Serviciului de Spionaj Militar.

— Treziţi-o la opt şi jumătate, duceţi-o la secţie şi luaţi-i un interogatoriu.

Apoi îşi luă hainele şi se îndreptă spre biroul său. Se întinse pe un pat de campanie aflat într-o cămăruţă alăturată. Stătu aşa mult timp, nervos şi tulburat, neputînd să doarmă.

Noaptea nu fusese irosită în zadar. Descoperise legături între evenimente care păreau absolut independente unele de altele. Iar din aceste legături se desprindea un sens înfricoşător. „Dacă e adevărat, îşi zise el tremurînd, atunci Trask şi cu mine am fost ca doi miei pierduţi în imensitatea abatorului, fugind de măcelar.”

Obsedat încă de gîndul că trebuia neapărat să ia o decizie, reuşi în cele din urmă să-şi închidă ochii obosiţi.

35

Puţin după ora şase dimineaţa, Marin se trezi, îşi aruncă halatul pe el şi îl sună pe colonelul Gregson, conducătorul adjunct care era de gardă. Îi răspunse o voce somnoroasă.

— Gregson la telefon.

Marin îşi dezvălui identitatea.

— L-aţi arestat pe Scudder?

— Da. Colonelul se trezi de-a binelea. A fost foarte uimit.

Marin nu se îndoi: un secret atît de bine păstrat dat dintr-o dată la iveală...

— Aduceţi-l imediat în biroul meu, se mulţumi să spună.

— Cu harta?

— Cu harta! Şi… Greg!

— Da?

— Am nevoie de toate brigăzile de asalt disponibile, cu armament greu, pentru distrugerea întăririlor. Totul se va petrece în Adăposturi, aşa că lăsaţi-o moale cu explozibilele.

— Atunci luăm nişte gaz şi material radioactiv.

— Perfect

— Să fim gata la nouă?

— Da.

— Contaţi pe mine.

Marin întrerupse legătura şi sună la Apărarea Aeriană.

— Daţi dispoziţii Forţelor Aeriene de Control să interzică zborul avioanelor deasupra oraşului pînă la noi ordine. Supravegheaţi în permanenţă părţile superioare ale atmosferei. Trageţi asupra tuturor avioanelor interceptate la nivelele superioare, precum şi la cele inferioare, după un avertisment prealabil. Şi, Mayer!

— Da, generale?

— Păstrează secret absolut. Informează personalul de serviciu imediat ce va sosi la lucru.

— Foarte bine, domnule. Am înţeles.

Agăţă receptorul şi se ridică. Atunci, pentru prima dată, îşi dădu seama cît de mare era schimbarea care se petrecuse în el. Cîndva, în timpul somnului său scurt, luase decizia. Ştia ce trebuie să facă. Propriile sale scopuri îi erau extrem de clare şi avea o siguranţă pe care nu o mai simţise niciodată. Era pregătit să acţioneze fără nici o reţinere. Din haosul evenimentelor se născuse un bărbat adevărat. Privi în urmă, către o carieră alcătuită pe jumătate din violenţă, pe jumătate din idealuri şi în întregime din conformism. Îşi trăise întreaga viaţă într-un univers închis şi acceptase lumea Marelui Judecător aşa cum era.

Toate acestea se sfirşiseră. Nu mai existau îndoieli, iar teama dispăruse complet în timp ce se îmbrăca, revăzu ce avea de făcut în această zi crucială. Nu mai simţea nici o ezitare. Avea totul clar şi explicit în minte. Evident

Va fi o bătălie puţin obişnuită. Dar deocamdată dispunea de un potenţial militar colosal care îi permitea să acţioneze împotriva adversarului său ascuns. La un moment dat, duş-manul — în cazul lui, Creierul — va fi nevoit să contraatace. Condiţiile luptei erau fantastice. În orice clipă Creierul putea obţine un control mintal asupra principalilor săi adversari. În asemenea circumstanţe, avea nevoie de un singur lucru: hotărîrea de a acţiona, de a pune în mişcare forţe, de a suscita o reacţie.

Să acţioneze fără să ţină cont de consecinţe.

Marin merse de-a lungul coridoarelor aproape pustii la acea oră a dimineţii. Micul dejun i se aduse în birou; tocmai mînca, cînd fu introdus Scudder. Omuleţul era în acelaşi timp furios şi neliniştit.

— Aşadar, Trask a mărturisit, spuse el cu înverşunare.

— Ei bine, n-am făcut nimic, dar sînt de acord să-l înzestrăm cu o hartă. Ce este ilegal în legătură cu asta?

— Unde e harta? întrebă Marin scurt.

O avea colonelul Gregson. Acesta era un om voinic, cu o înfăţişare modestă, abia trecut de patruzeci de ani. Întinse mîna pe masă, în lumină.

Marin făcu un semn Prippului.

— Explică.

Scudder se execută posomorît. În relatarea sa sublinie că nivelele semnificative ale Adăposturilor erau zonele 48, 49, 50 şi 51. Hărţi militare ale regiunii arătau că suprafaţa respectivă fusese izolată din ordinul Marelui Judecător pentru douăzeci şi cinci de ani.

Şi totuşi Creierul părea să ignore faptul că David Marin complota împotriva lui. Conducătorul de grup simţi cum renăşteau în el îndoielile. Dar vocea îi era fermă cînd dădu ordin ca brigăzile de asalt să ia în stăpînire sectorul delimitat de hartă şi să distrugă toate instalaţiile şi instrumentele găsite. Să le distrugă, să le facă bucăţi, să le ardă, să nu mai lase nimic în stare de funcţionare. Se simţea tulburat dînd ordine atît de distructive, dar nu vedea altă variantă. Trăia un sentiment bizar că nimeni aflat acum în viaţă — poate în afară de Wade Trask — nu avea date suficiente. Iar Trask nu era disponibil.

După ce dispoziţiile sale fură comunicate, iar trupele plecară la obiectivele stabilite, trimise cu avioanele o unitate de transmisiuni, de urgenţă, la toate centralele telefonice, cu

ordin să blocheze reţeaua telefonică din tot cartierul Pripp şi toate liniile de comunicare cu Adăposturile.

Şi, totodată, să fie întrerupte toate convorbirile interurbane.

36

„Zarurile au fost aruncate”, îşi spuse Marin.

Simţea un fel de gol interior. Doar declanşase forţele principale. Nu mai avea nimic de făcut decît să aştepte.

În timp ce aştepta în biroul lui, se folosi de autoritatea pe care o deţinea în calitate de membru al Consiliului secret şi al Guvernului.

Trimise principalelor staţii de radio şi TV un comunicat care urma să fie difuzat la ora unsprezece în aceeaşi dimineaţă şi prin care îşi anunţa demisia din funcţia de conducător de grup.

Trimise inelul său oficial pe adresa „dragei lui Delindy”, la reşedinţa ei de la ţară. Pecetea o împachetă singur şi dădu dispoziţii serviciului de poştă să o ducă lui Selis, la Curtea Judecătorului, la unsprezece şi un sfert. Redactă scrisori care urmau să fie distribuite tuturor conducătorilor de grup şi prin care îi informa că renunţa la toate funcţiile sale oficiale.

Închise decoraţiile militare în caseta lor cu ornamente, care fu încredinţată de un mesager custodelui distincţiilor de la cimitirul militar. Întrucît nu îşi putea da demisia din grup, nu făcu nici o încercare de a intra în contact cu membrii acestuia.

La zece fără douăzeci, vocile comandanţilor brigăzilor de asalt care vorbeau unii cu ceilalţi răsunară în difuzorul său personal. Urmă o pauză chinuitoare, după care se făcu auzit şuieratul unui pulverizator cu gaz. Marin micşoră volumul, apoi, întrucît sunetul persista, scoase aparatul din funcţiune.

Sună telefonul; era secretara care îl chema din camera alăturată.

— Colonelul Gregson vă solicită de pe teren.

— David, spuse Gregson, s-ar zice că luptăm pe două fronturi. Dacă ne apropiem dintr-o direcţie, dăm peste Prippi. În alte părţi ne lovim de un monstru mecanic, apărat de o platoşă de metal; instrumentele noastre au măsurat trei metri grosime. Atît Prippii cît şi maşina de care îţi aminteam folosesc gaz împotriva noastră şi nu ne este uşor!

— Ai deranjat cuibul de viespi, spuse Marin satisfăcut. Continuaţi focul.

Întrerupse legătura şi trimise din nou după Scudder. Prippul arbora un aer sfidător.

— Sînt nevinovat, protestă el, dar ştiu ce se întîmplă. Noi — adică aceia dintre noi care se află în Adăposturi — vă putem ţine la distanţă o săptămînă întreagă. Sîntem în plină negociere.

Era o afirmaţie neaşteptată.

— Negociere! repetă Marin zăpăcit. Pentru numele Domnului, cu cine?

— Cu adevăraţii stăpîni ai lumii! exclamă Scudder convins. Apoi adăugă cu un rînjet: Ar fi bine să nu răspîndiţi această informaţie fără să cereţi mai întîi permisiunea suveranului şi stăpînului dumneavoastră, Marele Judecător.

Pentru Marin, care rupsese toate legăturile cu trecutul, era interesant că asupra enigmei urma să fie aruncată încă o rază de lumină. Îşi adună toate forţele şi întrebă pe un ton blînd:

— N-ai vrea să-mi povesteşti mai detaliat?

— E foarte simplu, începu Scudder. Am început să miros ceva atunci cînd mi s-a spus că foarte curînd mi se va cere să furnizez Prippi drept gărzi de corp pentru Marele Judecător.

Asta se întîmpla cu mult timp în urmă. Pe vremea aceea, noi, Prippii, aveam doi stăpîni: Marele Judecător şi agenţii acestui grup secret care luase legătura cu mine. Ştiţi cine mă plătea cel mai bine? Grupul. Asta a fost prima noastră intrare în scenă. După aceea, Trask a început să dea tîrcoale. Avea el o teorie care afirma că Prippii nu erau un accident genetic sau un produs al războiului. Mi-am dat seama imediat că, dacă am fi putut dovedi asta, toate interdicţiile care ni se impuneau ar fi dispărut şi noi am fi terminat cu segregaţia. Aşa că i-am făcut jocul şi am început să caut în arhivele vechi. Am aflat destul cît să mă conving că era vorba de un experiment aflat într-un stadiu timpuriu, realizat de grupul secret de care vă vorbeam. Aşa că, pentru asta negociem, încheie Scudder întunecat. Vrem date despre acest experiment.

Marin îşi spuse că omuleţul semăna cu o caricatură caraghioasă, dar în acelaşi timp fu impresionat de hotărîrea cu care acesta lupta pentru dreptul lui la viaţă. Îşi închipui ce ar însemna întîrzierea cu încă o săptămînă a lichidării Creierului şi îl trecu un fior. Îşi dădu seama că şi el era nevoit să negocieze. Cu toate cărţile în mînă. În această privinţă nu încerca nici un sentiment de milă. Fiindcă, la puţin timp după ora unsprezece, va pierde puterea de a acţiona ca membru al guvernului. El i se adresă Prippului:

— Scudder, negociezi cu cine nu trebuie. Persoana cu care ar trebui să tratezi sînt eu şi îţi explic şi de ce.

Îi povesti cu o voce calmă despre arestările şi interogatoriile care se făceau în Jorgia.

— Ca să închei concis şi direct, dacă nu îi contactezi pe prietenii tăi care conduc rezistenţa în Adăposturi, dau ordin să fii executat într-o oră. Dacă ei nu se predau pînă la zece şi jumătate, toţi Prippii prinşi din întîmplare vor fi executaţi. Acum nu am timp de discuţii. Da sau nu.

Faţa mică de şobolan deveni lividă, dar îşi păstră o expresie curajoasă.

— Şi cu datele despre experimentul cu Prippi cum rămîne?

— Vă vom comunica toate informaţiile pe care le deţinem asupra acestui subiect, promise Marin.

Scudder tăcu. Rămase cu ochii în podea, cu trupul lui mic, cocoşat. Apoi se îndreptă, scoţînd un sunet care semăna cu un mîrîit ursuz.

— De acord. Ne predăm.

Victoria avea un gust amar, iar Marin îşi propuse ca în viitor să se ocupe de aceşti nefericiţi; dacă putea să facă ceva pentru soarta lor, atunci trebuia să o facă.

Îl nedumerea încă un lucru. Cum ajunsese corpul lui din laboratorul secret al lui Trask în ascunzătoarea lui Scudder? Îi puse Prippului această întrebare.

— Da, oamenii mei v-au luat trupul din laborator, cam cu o oră înaintea exploziei.

Scudder rîse lugubru.

— Ce nostim, Trask era la mine în birou, iar eu îl ţineam acolo pentru ca oamenii mei să poată cotrobăi mai bine la el acasă.

— Dar de ce să cotrobăie la el acasă? Doar nu se aşteptau să mă găsească, nu-i aşa?

Scudder scutură din cap.

— Nu, nu ne datoraţi nici un fel de recunoştinţă. Pur şi simplu aţi avut noroc. Femeia — Riva Allen, parcă — a luat legătura cu mine prin intermediul celor care o sprijineau. Îl ţinea pe Trask sub supraveghere de mai multe zile, iar el tot dispărea în vizuina lui. Era nedumerită.

— Mulţumesc, spuse Marin.

Se simţea teribil de uşurat să audă clarificarea misterului în cele din urmă.

Riva Allen fu adusă în cameră. Ea intră foarte veselă. Avea un aer inteligent, sigur de sine şi aproape fericit. Îşi abandonase rolul de curtezană. Îi adresă lui Marin un zîmbet strălucitor.

— Bună, *iubitule!* spuse ea cu un hohot de rîs natural, cristalin, destins.

Marin le privi întrebător pe femeile care o escortaseră pe prizoniera lui. Le cunoştea ca interogatoare foarte competente. Le întrebă:

— Aţi reuşit ceva?

— Am stat cu ea de cînd ne-a fost încredinţată, la nouă fără un sfert, răspunse cea mai în vîrstă dintre ele. Am încercat toate metodele de convingere; chiar şi cele mai persuasive mijloace pe care le-am folosit au făcut-o doar să rîdă.

Marin dădu din cap calm, dar nu se îndoi de eşec. Bănuiala lui de cu o seară în urmă se adeverise: droguri. Cel mai probabil introdusese substanţa într-un dinte fals şi nu trebuise decît să muşte o dată, tare. Cunoştea acest drog care te făcea să rîzi. Îţi

îndepărta orice teamă. Ameninţarea cu moartea sau tortura erau la fel de nostime pentru persoana aflată sub influenţa lui. Efectul dura cam douăzeci şi patru de ore. Înghiţind drogul, spioana îşi declinase orice rol activ în ceasurile care urmau.

— Luaţi-o de aici! ordonă Marin fără tragere de inimă, dar cu hotărîre. Ţineţi-o în continuare în stare de arest.

Intră secretara.

— Locotenentul David Burnley a venit să vă vadă, după dispoziţiile dumneavoastră.

— Să intre.

37

Silueta înaltă a tînărului, îmbrăcat în uniforma lui albastru cu galben, se contură în cadrul uşii. Înaintă, luă poziţie de drepţi şi duse palma la tîmplă.

— Salut, fiule, spuse Marin intenţionat.

Se simţi puţin ruşinat de efectul produs de cuvintele sale asupra celuilalt. Îl primise astfel cu un scop precis. În următorul ceas avea nevoie de un gen de loialitate pe care nu o putea găsi la oricine. Era genul de loialitate pe care un tată o poate aştepta numai de la fiul său. Observă că faţa tînărului exprima o emoţie puternică şi trase concluzia că vorbele lui declanşaseră reacţia dorită.

— Salut... tată. Ai trimis după mine?

— Sînt foarte bucuros că te văd.

Sentimentul de ruşine şi vină dispăru. Ceea ce se pregătea el să facă era atît de vital încît în acest moment orice remuşcare ar fi fost ridicolă. Continuă:

— Am o misiune foarte importantă pentru tine.

— Va fi o onoare.

Marin luase în prealabil hotărîrea să nu dea nici o explicaţie.

— Vino cu mine, David.

Se îndreptă spre uşă, se opri o clipă şi se întoarse.

— Vei avea sub ordinele tale un detaşament de soldaţi. Nimeni nu trebuie să ştie că eşti fiul meu.

— Foarte bine, domnule.

Burnley avea o expresie plină de hotărîre.

— E vorba de o chestiune de importanţă majoră. Am toată încrederea în tine, David.

Tînărul înghiţi cu greu din cauza emoţiei, dar îşi păstră controlul asupra vocii.

— Puteţi conta pe mine, domnule.

— Categoric contez pe tine, locotenent.

Dialogul se termină. Ieşiră împreună pe coridor. Mai devreme dăduse ordin să îi fie puşi la dispoziţie de către comandamentul local un grup de soldaţi de primă mînă şi un caporal. Toţi îl aşteptau relaxaţi, aşa cum bănuise. Îl prezentă pe „locotenentul David Burnley, ofiţerul care urma să fie comandantul lor pînă la noi ordine”.

După aceea le dădu instrucţiuni precise, fără însă să le dea nici un fel de explicaţii. Ei erau soldaţi cu antrenament, iar el, comandantul lor suprem. Nu aruncă nici o privire directă fiului său cît timp le vorbi oamenilor. Dar cu coada ochiului observă că obrajii acestuia păliseră. Se întoarse spre el.

— Locotenent!

— Da, domnule?

— Urmează-mă cu oamenii tăi!

— Da, domnule.

Ascensorul îi duse la etajul unde urma să înceapă, la unsprezece fix, întrunirea Consiliului. Marin îşi privi ceasul: mai erau patru minute şi jumătate. Totul mergea impecabil.

La uşa sălii de consiliu stăteau de gardă cinci santinele şi un ofiţer, toţi Prippi. Prezenţa lor arăta că Marele Judecător sosise deja. Recunoscîndu-l pe Marin, ofiţerul se înclină uşor în faţa lui.

— Sîntem obligaţi să vă facem un control ca de obicei, domnule, spuse el respectuos.

— Nici o problemă.

Marin apăsă pe trăgaciul neutralizatorului pe care îl ţinea în buzunar. Îl prinse pe ofiţer cu un braţ şi trase pe deasupra lui într-una din santinele. Din spate, oamenii săi îşi descărcau deja armele. Surpriza fu atît de mare, încît practic nu avu loc nici o luptă. Atacul neprevăzut îi doborî imediat pe cei şase Prippi.

Marin nu aşteptă să vadă dacă întîmplarea avea vreo urmare. Intră în sala de conferinţă fără să arunce în urmă o singură privire. Observă că ceasul de pe perete arăta unsprezece fără un minut. Ceea ce însemna că îşi respectau orarul la perfecţie.

38

Sala era puternic luminată. Marin se opri o clipă în faţa uşii şi permise gărzilor care stăteau în spatele orificiilor din perete să-l controleze; aceştia îl recunoscură şi îşi reduseră mintal „vigilenţa”. Aşteptă ca soldaţii să urce, conform ordinelor lui, scara care ducea la galeria de supraveghere şi să pregătească cel de-al doilea atac surpriză. Cu paşi măsuraţi, se îndreptă spre Marele Judecător, care stătea în picioare lîngă Podrage. Începu să simtă încordarea, deoarece se apropia un moment critic; totul nu era decît o chestiune de timp şi coordonare. Soldaţii trebuiau să neutralizeze gărzile de corp, apoi să le ia armele şi să-l apere pe el. Problema esenţială era că el nu voia ca ei să îl recunoască pe dictator înainte de momentul decisiv.

„...treisprezece, paisprezece, cincisprezece”, continuă el să numere.

Scena, aşa cum arăta înainte de secunda în care acţionă, îi rămase viu întipărită în minte; toţi conducătorii de grup, adunaţi acolo cu excepţia lui Medellin şi a redutabilului Slater; Wade Trask legat de un scaun la un capăt al mesei; şi Marele Judecător, imaculat, îmbrăcat într-un costum alb, care tocmai întorcea capul în direcţia lui.

„Acum!”, îşi spuse. Ţinti capul dictatorului cu neutrali- zatorul special hipnotic şi trase. Diametrul fasciculului emis

nu depăşea grosimea cîtorva molecule, totuşi capul celuilalt avu un uşor recul. Probabil că îi dăduse senzaţia unei contracţii musculare, fiindcă Marele Judecător nu păru deloc să fi simţit lovitura. Marin aşteptă. Gazul acţiona asemenea unui virus, însă mult mai rapid. În cîteva secunde impregna toată reţeaua sanguină care iriga creierul şi determina o reacţie imediată a neuronilor, eliberind potasiul aflat în suspensie pe suprafaţa electrizată a fiecărei celule — mai precis, aflat în suspensie în cîmpul de energie care *reprezenta* suprafaţa fiecărei celule. Instantaneu, gîndurile, emoţiile şi toate legăturile care făceau din personalitate şi ego un tot unitar îşi pierdeau imensa forţă de coeziune.

Dictatorul se clătină şi alunecă în faţă. Podrage împreună cu Marin prinseră trupul inert, împiedidndu-l să cadă. Îl aşezară în fotoliul din capul mesei. Deşi capul îi atîrna într-o parte, părea mai degrabă destins decît inconştient, aşa că soldaţii care tocmai îşi ocupau posturile din spatele găurilor din zid îşi puneau poate întrebări, dar nu aveau de unde să ştie adevărul.

Marin nu îşi aminti derît în treacăt de acest aspect. În momentul în care dictatorul fu instalat în siguranţă în fotoliul lui, îi dădu drumul şi se întoarse spre ceilalţi, care abia îşi reveneau din primul şoc. Cineva strigă răguşit:

— Aduceţi un doctor. A leşinat!

Pentru moment reacţia aceasta îl surprinse pe Marin. El nu putuse să prevadă că această confuzie va fi atît de puternică şi îl văzu pe John Peeler care era pe punctul de a deschide uşa din afară şi presupuse înfricoşat că secretul va fi dezvăluit în acelaşi moment.

Un neutralizator apăru în uşa întredeschisă, îndreptat spre fruntea lui Peeler, care se dădu înapoi surprins. Vocea unui soldat pronunţă distinct următoarele cuvinte:

— Avem ordin de la generalul Marin să nu lăsăm pe nimeni să iasă din sală.

Fără să se mişte din locul unde se afla, Marin strigă:
— Soldat, închide uşa.
— *Da, domnule!*
Uşa se închise.

39

Marin era acum în centrul atenţiei generale. Cele mai multe din feţele întoarse spre el exprimau un amestec de buimăceală cu frică. Dar în spatele acestei expresii se citea mînia.

— Numai pentru asta, spuse conducătorul de grup Yarini aruncîndu-i o privire sălbatică şi arătînd spre trupul inert al Marelui Judecător, vei merge la Convertizor.

Marin îşi dădu seama că formidabilul Podrage îl studia.

— Ce-ai de gînd, David? îl întrebă acesta în final.

Comentariile arătau că primul şoc trecuse.

— Alungaţi-vă temerile, domnilor. Nu e un *coup d'état.* Dar vă solicit atenţia deplină în timp ce vă voi explica despre ce este vorba.

În tăcere, fiecare îşi reluă locul în jurul mesei.

Deodată se auzi un zgomot: în loc să se aşeze, Yarini îşi înşfăcă scaunul şi, ridicîndu-l deasupra capului, se aruncă asupra lui Marin cu un urlet. După doi paşi se împiedică şi căzu grămadă. O clipă, aerul se umplu de mirosul slab al unui foc de neutralizator, apoi mirosul se risipi.

Dacă pînă acum Marin nu crezuse că oamenii lui controlau situaţia, acum avea dovada.

— Domnilor, vorbi el liniştit, nu pierdeţi privilegiul de a-mi asculta relatarea. Marele Judecător se va trezi curînd, aşa că nu e nevoie să vă faceţi griji în legătură cu el.

Un timp îl ascultară tăcuţi şi nervoşi. Marin bănui că unii din ei se întrebau dacă nu cumva simplul fapt că aplecau urechea la asemenea vorbe nu era compromiţător pentru ei. Dar era

pregătit să-i facă să-l asculte, aşa că îi erau indiferente îndoielile şi temerile lor.

Îşi începu relatarea cu o descriere a primei lui vizite făcute lui Trask, vizită încheiată cu transferul de personalitate între cei doi. Nu ascunse nimic despre relaţiile pe care le întreţinuse cu savantul şi atunci — numai atunci — îl denunţă pe Marele Judecător ca fiind protectorul nebănuit al Creierului şi agentul lui. În acest punct al povestirii, John Peeler, cu o faţă lividă, îşi astupă urechile, strigînd:

— Refuz să mai ascult un singur cuvînt din această trădare fantastică!

Marin puse mîna pe neutralizator şi trase în el. După ce corpul lui Peeler se prăbuşi, se adresă celorlalţi pe un ton glacial:

— După părerea mea, Peeler şi Yarini joacă pentru Marele Judecător. Dacă mai toleraţi prezenţa unor astfel de laşi la viitoarele întruniri ale Consiliului Conducătorilor de grup, sînteţi demni de dispreţ.

— În orice caz, David, tu nu vei fi aici ca să vezi cine e prezent la întrunirile Consiliului, spuse conducătorul de grup Elstan, lugubru.

— Ai dreptate, răspunse Marin.

Povesti liniştit cum, înainte de a veni la şedinţă, îşi anunţase public demisia din Consiliu.

Podrage îl privi nevenindu-i să creadă şi clătină din cap.

— Pot să verific la birou? Vreau o confirmare.

Marin încuviinţă. Celălalt verifică afirmaţia printr-un telefon, apoi privi în jurul lui, vizibil deconcertat în cele din urmă vorbi încet:

— Noutăţile comunicate de David au făcut senzaţie. Cursul acţiunilor la bursă a coborît deja cu cîteva puncte.

Elstan stătea în picioare. Părea că uitase complet de trădare, de răzvrătire.

— Trebuie neapărat să-l sun pe agentul meu! bolborosi el.

Întinse mîna bîjbîind după telefonul de pe biroul alăturat. Marin se înfurie brusc.

— Stai jos şi termină cu prostiile!

Celălalt ezită, apoi se înroşi şi se aşeză fără să mai scoată o vorbă.

Podrage se ridică în picioare.

— David, pot să te întreb cum îţi explici că, după ce a aflat procedeul, Creierul nu a operat nici un transfer de personalitate?

Marin păstră cîteva clipe de tăcere. Dar nu avea cum să evite implicaţiile teoriei pe care o elaborase şi care îi servea ca fundament al acţiunii. Răspunse după o mică şovăială:

— După părerea mea, care se bazează — ţin să evidenţiez — pe faptul că Creierul a eşuat în tentativa de a mă ataca, el nu ştie să facă transferuri de personalitate. Cred că atunci cînd a stabilit un contact cu Wade Trask în situaţia de prizonier — de fapt cu mine — a stimulat din greşeală un mecanism neuronal care a condus automat la restabilirea corectă o identităţii. Mai mult, cred că fenomenul l-a dezorientat. La început nu credeam aşa, adăugă el gînditor.

— E numai o presupunere, spuse Podrage.

Marin făcu din cap un semn afirmativ. Totuşi îl irita neputinţa celor prezenţi de a-şi da seama că el se lupta să scoată adevărul la iveală. Însă cînd vorbi, nimic din vocea lui nu îi trădă enervarea.

— E doar o presupunere, dar faptul că Creierul nu a reuşit să mă afecteze cu nimic dovedeşte că e logică. Adevărul — oricare ar fi el — va fi complet dezvăluit înainte de sfîrşitul zilei.

— Vrei să spui, insistă Podrage, că, fiind la strîmtoare, Creierul va fi nevoit să arate ce poate?

Marin deschise gura, pregătit să facă un comentariu sarcastic referitor la cît de evident era răspunsul, dar se stăpîni. Îi trecu prin minte că Podrage, îndemnîndu-l să prezinte lucrurile atît de explicit, încerca să îl ajute. Îşi dădu brusc seama că auditoriul lui era încă în stare de şoc. Oamenii aveau nevoie de o relatare simplă, spusă într-un mod simplu.

— Da, replică el cu o voce răsunătoare. Da, domnule Podrage, mai e ceva de lămurit?

Podrage fixă asupra lui o privire impasibilă, apoi un zîmbet ciudat apăru pe faţa lui energică. Se pregăti să întrebe ceva, dar înainte de a putea scoate un cuvînt îl întrerupse un cor de voci; părea că toţi cei din sală vorbeau în acelaşi timp:

— Creierul şi-a demonstrat încă o dată inteligenţa. De unde ştim că nu ne va mai întrece încă o dată în inteligenţă?... Ce o să se întîmple atunci cînd se trezeşte Excelenţa sa?... Care sînt

planurile tale... Cum vom şti cînd l-am învins cu adevărat?... Ce?...

Marin ridică o mînă şi li se adresă cu vocea încordată:

— Domnilor, *vă rog!* îi dojeni el cînd hărmălaia se stinse.

Podrage întrerupse grav tăcerea.

— David, cred că avalanşa de întrebări se reduce la una singură: ce facem — şi arătă spre Marele Judecător aflat încă în stare de inconştienţă — cînd se trezeşte? Sincer, cred că — poate ţi se pare paradoxal — dar accesul de mînie la care ai asistat se explică prin nelinişte a pe care noi toţi o simţim în legătură cu soarta ta.

Marin aruncă o privire dictatorului. Ce om deosebit! Nu mai încăpea nici o îndoială: Marele Judecător se bucura de toată loialitatea miniştrilor săi. Personalitatea lui era atît de puternică încît punea în umbră orice slăbiciune de care ar fi putut să dea dovadă.

Apoi, gîndurile lui abordară o problemă mai personală. Pentru prima dată în acea zi, el îşi puse întrebarea: ce se va întîmpla cu mine? Îşi anulase orice şansă de scăpare. Acum era un cetăţean obişnuit, lipsit de autoritate legală, pasibil de orice pedeapsă pe care o putea căpăta ca urmare a faptelor lui. Senzaţia de nelinişte trecu la fel de repede cum venise. Vorbi pe un ton hotărît.

— Înainte să ne ocupăm de soarta mea, avem de ascultat o poveste ciudată. Azi-noapte, cînd am început să bănuiesc adevărul, mi-am dat seama că asistam din culise la desfăşurarea unei drame a cărei existenţă nici nu o bănuisem. Şi în acelaşi timp mi-am dat seama că într-un anumit fel ştiam totul dinainte. Vedeţi, domnilor, toate faptele lipsite în aparenţă de legătură se potrivesc foarte bine: Creierul, constituirea atîtor state după război, modul rapid în care capitulau imediat ce le contestam dreptul la existenţă, nenumăratele execuţii. Şi nu trebuie să uităm nici condiţia fizică perfectă pe care Excelenţa sa şi-o păstrează de atîta timp... Acum, aş dori să vă ofer o mostră din acel spectacol uimitor.

Se îndreptă spre fotoliul în care era instalat Marele Judecător, trase unul din scaunele apropiate, se aşeză şi spuse:

— Excelenţă, acum sînteţi liber să vorbiţi. Vreţi să staţi de vorbă cu mine? Mă înţelegeţi?

Dictatorul păru să se îndrepte.

— Înţeleg, răspunse el.

În rîndurile auditoriului se stîrni rumoare. Marin nu îi dădu nici o atenţie.

40

— Cîţi ani aveţi? întrebă Marin.
— Dumnezeule! şopti cineva.
— Şaptezeci şi nouă, răspunse Marele Judecător.
Marin făcu din ochi un înconjur rapid al mesei: toate feţele îl priveau fascinate, cu atenţie. Nu mai era nici o îndoială că acest prim fapt pe care el îl dovedise era de senzaţie. Se întoarse spre Marele Judecător şi, punîndu-i succesiv întrebările, se contură întreaga sa poveste bizară şi impresionantă.
Povestea era:
În timpul celui de-al treilea război atomic, Marele Judecător lucra ca ofiţer de legătură pe lîngă Statul-Major al Coaliţiei Puterilor Orientale. Era la curent cu majoritatea secretelor şi cunoştea practic toţi oamenii competenţi din toate ramurile de activitate: savanţi, ingineri, cercetători şi o mulţime de tehnicieni pricepuţi. Spre sfîrşitul acestui război catastrofal, îşi dădu seama că savanţii urzeau un complot şi că cercetătorii de pretutindeni erau într-o stare de efervescenţă intelectuală. Idei mari erau pe cale de a fi finalizate. Cercetările militare dăduseră naştere la invenţii şi noi descoperiri în toate domeniile. În special, se pusese la punct un procedeu care permitea încetinirea procesului de îmbătrînire şi, într-o oarecare măsură, chiar reîntinerirea ţesuturilor deja îmbătrînite. O mulţime de alte descoperiri puţin cunoscute ofereau posibilităţi extraordinare; era nevoie doar de un grup hotărît care să le exploateze.
Colonelul Ivan Prokov înţelese avantajele deţinute de situaţia lui unică; fiind singurul ofiţer de Stat-Major care lua parte la

complot putea efectiv să îşi impună condiţiile proprii celorlalţi conspiratori.

Ajuns în acest punct al povestirii, Marin se întoarse spre conducătorii de grup:

— La momentul potrivit, numai un om în poziţia colonelului Prokov putea ordona arestarea sau execuţia ofiţerilor de grade superioare din Statul-Major.

Nu primi nici un răspuns, aşa că reveni la interogatoriul său hipnotic. Povestirea continuă:

Se stabiliseră de mult contacte cu grupurile similare din cadrul Alianţei Naţiunilor Occidentale. Astfel, complotul care avea drept scop sfirşitul războiului şi luarea în stăpînire a lumii întregi putu fi conceput şi dus la bun sfîrşit cu un succes fără egal.

Fusese prevăzută apariţia unei forme grave de schizofrenie naţionalistă, mai ales în Est şi în Orientul Mijlociu. Agenţi secreţi ai conspiraţiei preluară puterea în majoritatea din cele o mie de state autonome apărute după război. În toate aceste state noi existau presiuni puternice, atît din exterior cît şi din interior. În unele cazuri, reprezentantul secret, deşi conducător al guvernului, era nevoit să recurgă la tot felul de trădări şi înşelătorii pentru a putea integra sectorul care îi era încredinţat în Imperiul Marelui Judecător — statul mondial. În majoritatea situaţiilor, pentru realizarea uniunii, trădarea se împletea cu războiul.

Marin interveni din nou:

— Precum ştiţi cu toţii, conduc de mai bine de zece ani aceste războaie de cucerire. Presupun că şefii de guvern pe care îi executam nu făceau parte din grupul conspirativ şi, acolo unde îi lăsam la putere, pentru indiferent ce motiv, ei

erau membri ai conspiraţiei. El adăugă: Cu excepţia Jorgiei, dar la ea revenim.

Primilor conspiratori le fu insuflat principiul colectivist care se bucura de apreciere în Est. Erau conştienţi de necesitatea găsirii unei formule de compromis cu forţele liberei iniţiative pentru a pune capăt războiului. Dar pentru ei *era* un compromis şi înţelegerea secretă a fost aceea că Marele Judecător va sabota ideologia economiei capitaliste, căreia îi va substitui mai tîrziu un socialism bazat pe principiul de grup.

Primul pas spre lichidarea compromisului fu realizat în mod necruţător şi conform planului; optzeci de mii din conspiratorii occidentali au fost executaţi. Rămase un singur inconvenient: în timpul războiului, „occidentalii” ascunseseră Creierul în Adăposturi.

Zece ani mai tîrziu, Marele Judecător folosea eşecul de a nu fi găsit acea fiinţă mecanică drept pretext pentru a cere eliminarea liberei iniţiative. De aceea, grupul secret de conspiratori, care îşi exercita activitatea prin intermediul unui sistem de organizaţii false cu cartierul general stabilit în Jorgia, îşi pierdu încrederea în el.

În ciuda longevităţii individuale, conspiratorii încurajau pe mai mulţi oameni tineri care promiteau. Unii dintre ei erau admişi în organizaţie. Alţii nu se bucurau de încrederea necesară pentru a pătrunde în cercurile secrete, dar se dovedeau totuşi utili. Wade Trask era unul din aceştia; datorită ideilor lui originale despre evoluţia socială, se folosiră de el pentru a descoperi în cele din urmă dacă Marele Judecător era sau nu dispus să coopereze. Dictatorul fu informat din surse discrete că savantul urma să facă afirmaţii rebele.

Trask fu arestat şi condamnat la moarte.

Imediat începu bătălia. Cele mai rele temeri ale conspiratorilor deveniră realitate: Marele Judecător nu avea de gînd să desfiinţeze compromisul dintre principiul colectivist şi cel

al liberei iniţiative. Aruncaseră mănuşa — în cazul de faţă, răzvrătirea lui Trask. Condamnîndu-l pe savant la Con- vertizor, dictatorul dovedea clar acum că se găsea în opoziţie absolută cu foştii lui camarazi.

Marin aruncă o privire lui Trask.

— Ce crezi despre toate astea, Wade?

Inventatorul stătea cu ochii fixaţi în gol. Se mişcă şi murmură obosit:

— Cine şi-ar fi închipuit că cel de-al treilea război atomic nu s-a sfîrşit încă?

Marin se întoarse spre dictator.

— Excelenţă, vreţi să spuneţi: există printre conducătorii de grup vreun conspirator?

— Da. Yarini şi John Peeler.

— Perfect. Marin privi în jurul lui cu profundă satisfacţie. Celor doi nu le-a lipsit decît capacitatea de a mă opri de la acţiunile mele.

— Trebuie să recunoşti, David, că ai fost extrem de surprins, spuse Elstan pe un ton blînd.

Dar Marin abia îl auzi. Puse următoarea întrebare:

— Doriţi să ne spuneţi... Cum îi putem captura pe aceşti... comunişti, Excelenţă?

Răspunsul fu pesimist.

— Nu există nici o modalitate sigură. Membrii conspiraţiei sînt în general camuflaţi. Caută persoane nesuspecte şi le studiază obiceiurile, apoi le omoară şi le iau locurile.

— Cam cîţi şefi importanţi sînt? Vreţi să ne spuneţi, domnule? Vreau să spun, importanţi. Cercul iniţiaţilor.

— În jur de trei mii.

— Trebuie să aibă un cartier general, îl imploră Marin. Un centru de transmisii şi legături. Vreţi să ne spuneţi, Excelenţă?

— Nu ştiu unde se află.

Dezamăgit, nu mai insistă. După cîteva clipe însă, se gîndi că trei mii nu erau atît de mulţi. Un grup atît de mic ar trebui, în mod normal, să fie concentrat pe o suprafaţă relativ restrînsă. Ca Jorgia, de exemplu. Iar dacă aflau prea tîrziu despre un atac care urma să aibă loc, singura soluţie era să îşi distrugă materialul în loc să-l evacueze.

Aşa făcuseră pînă acum şi aşa vor proceda şi acum.

Încordat, Marin întrebă:

— Aţi prevenit grupul că pregăteaţi o ofensivă împotriva Jorgiei? Dacă da, cînd?

— În ziua condamnării lui Trask.

— I-aţi anunţat mai tîrziu decît de obicei în situaţii similare?

— Da, mult mai tîrziu.

Dialogul fu întrerupt de Conducătorul de grup Gaines, care pînă atunci se mulţumise să urmărească scena cu ochii lui mari şi trişti.

— Nu înţeleg un lucru; de ce ai considerat necesar să o aduci pe Excelenţa sa într-o stare de hipnoză? După părerea mea, ne-ar fi spus totul în momentul în care îl confruntam cu adevărul.

— Ajung şi la asta, răspunse Marin. Se întoarse spre dictator. De ce i-aţi avertizat?

— Speram că vor fi de partea mea pînă cînd eram pregătit să iau în stăpînire şi restul lumii. Voiam să îi conving că divergenţele dintre noi nu erau radicale, ci pur şi simplu cauzate de faptul că nu eram de acord asupra momentului favorabil transformării.

— Dar de ce să fiţi de partea lor?

— Mă ameninţau că nu îmi vor mai furniza drogul longevităţii.

— Înţeleg. După cîteva clipe adăugă: Au făcut-o?

— Da. Provizia mea obişnuită nu mi-a fost livrată săptămîna asta.

Marin aruncă o privire lui Gaines.

— Asta răspunde la întrebarea ta?

— Dumnezeule, da!

Marin se adresă încă o dată Marelui Judecător:

— Vreţi să ne spuneţi... Ştiţi unde se află Creierul?

— Nu.

„Cu asta povestea s-a terminat”, îşi spuse Marin. Totuşi, simţea că încordarea lui în loc să scadă creştea. Ştia că aflase tot ce putea fi aflat şi că luase toate măsurile necesare. Şi totuşi...

Podrage clătină din cap şi spuse:

— Care e rolul guvernului jorgian în toate astea? Aparent nu au nici o vină.

Marin încuviinţă.

— Aşa este. Conspiratorii au impus unui popor obişnuit de atîta timp cu principiul colectivist un guvern de tip occidental cu monarhie cu tot. Evident, ideea era că un asemenea guvern era uşor de răsturnat. Primul „rege” fusese unul dintre conspiratori înainte de a fi asasinat. Fiicele lui nu au ştiut nimic despre asta, dar vieţile lor au fost salvate.

— Manevre de culise, murmură unul din conducătorii de grup.

— O conspiraţie la scară mondială implică un număr imens de situaţii speciale. Presupune experţi, departamente, interpreţi pricepuţi. Prin efortul propriu, o persoană nu poate percepe decît un aspect necuprinzător al realităţii pe care am aflat-o noi.

— Dar Creierul? exclamă Podrage. Ce rol are el în toate astea?

Întîi întrebarea îl enervă pe Marin. Apoi îşi dădu seama că enervarea lui nu era decît o manifestare a tensiunii crescînde.

— Lipseşte ceva, spuse el îngrijorat. Simt că ne ameninţă un pericol teribil. Dacă ar fi să ascult de intuiţie, aş evacua întregul oraş.

Asuprа grupului se lăsă o tăcere de mormînt.

41

Podrage întrerupse primul tăcerea şi pentru prima dată de la începutul acestei crize prelungite părea irascibil.

— E doar o impresie, David?

Marin şovăi. Îşi simţea mintea ceţoasă, aproape lichefiată. Îi fu greu şi să se concentreze asupra întrebării puse. Privi în jurul lui, uluit de cît de neclar şi îndepărtat părea totul. Oamenii erau ireali, sala întunecoasă.

Podrage se apleca înspre el:

— Nu îmi pot imagina ce ar putea merge prost în stadiul în care ne aflăm. Majoritatea conspiratorilor au fost prinşi. S-a găsit ascunzătoarea Creierului, asupra căruia a început un atac direct. Oraşul se află sub o protecţie fără egal în istorie. Singura persoană care ar putea prezenta un pericol, dacă ar fi sub controlul Creierului, este Marele Judecător, care se află la adăpost de un asemenea risc. Noi...

Se întrerupse brusc.

— S-a întîmplat ceva? Te simţi rău?

Marin îşi dăduse deja seama că i se întîmplase ceva. Simţea o panică la fel de intensă ca atunci cînd, legat de mîini şi de picioare, văzuse raza luminoasă care ţîşnea din ceasul de perete şi se îndrepta spre el. Cu un efort deosebit, tremurînd din tot corpul, se ridică în picioare.

— Ajutaţi-mă! se rugă el cu o voce îngroşată.

Mîini puternice îl susţinură şi îl împinseră înainte. Îşi recăpătă luciditatea. Tremurul îi dispăru parţial din picioare, Îndepărtă mîinile care îl sprijineau şi rămase în picioare în mijlocul sălii,

clătinîndu-se uşor şi luptîndu-se cu senzaţia de ameţeală. Ochii arşi de febră îi căzură asupra lui Trask.

Savantul se străduia să îşi desfacă cătuşele. Muşchii gîtului şi ai maxilarului inferior erau încordaţi la maximum, întregul corp îi era crispat, iar pe faţă îi curgeau broboane de sudoare. Ochii lui sticloşi, aparent lipsiţi de vedere, se rostogoliră în orbite pînă cînd întîlniră privirea lui Marin. Trask şopti răguşit:

— David, ceva a încercat să pună stăpînire pe mintea mea în ultimele cîteva minute.

În jurul lui Marin umbrele se îndesiră din nou. I se păru că în sală era aproape întuneric, iar siluetele oamenilor din ea se desenau pe fundalul unor tenebre groase. Îşi aminti de fiul lui, David Burnley, care avea şi el „ceva” în creier. „Nu simt şi eu acelaşi lucru?”, se întrebă el. „Nu asta înseamnă să ai ceva în creier?” Era greu de crezut. Nu avea nici un sentiment clar, un gînd inoculat sau senzaţia că îl domina o entitate străină. Mai degrabă era ca un om care ştie că stă cu picioarele într-o băltoacă şi totuşi are impresia că mase oceanice de apă îi trec pe deasupra capului.

Se simţi din nou tulburat. Întrebă, găsindu-şi cu greu cuvintele:

— Îţi dă vreun ordin?

— Da, ceva despre oprirea unui atac. Cred că ne confundă.

Răspunsul fu atît de neaşteptat încît lui Marin îi fu greu să înţeleagă dintr-o dată toate implicaţiile. Însemna că Creierul se afla la strîmtoare. Însemna că în acest moment Creierul urma să dezvăluie ceea ce ştia şi ceea ce nu ştia.

El nu ştia că avusese loc un transfer de identitate între Trask şi el însuşi. Tulburător era că între cei doi se manifesta încă o *legătură.* Nimic altceva nu putea explica senzaţiile puternice pe care le simţise şi pe care le percepea în continuare: ameţeală, impresia de întuneric, irealitatea. Fără îndoială, recepta o parte din fasciculele de energie emise de Creier în direcţia lui Trask. Ceva din Trask rămăsese în el şi ceva din el, în Trask. Şi totuşi, dacă Creierul credea că are de-a face cu David Marin, asta însemna ca să fi preluat controlul asupra lui înainte ca acesta să îşi recapete adevărata identitate. Dar cînd se întîmplase asta?

Marin privi pe rînd chipurile din jurul lui, pe care erau întipărite expresii preocupate. Cu un gest hotărît îşi scoase din buzunar neutralizatorul hipnotic, îl reglă la cantitatea minimă,

care provoca o transă de aproximativ treizeci de minute pentru un individ obişnuit, şi spuse încordat:

— Domnilor, cel mai bine este să mă interogaţi chiar pe mine. Cît timp sînt sub hipnoză, aflaţi dacă Creierul a preluat vreodată controlul asupra mea.

Apoi se aşeză, ridică arma şi apăsă pe trăgaci.

— Nu-mi place ce faci, spuse din stînga lui Elstan. Te grăbeşti prea tare.

„O fi avînd dreptate?”, se întrebă Marin tot mai confuz.

Asta fu tot; gîndurile i se opriră. I se părea că se află în spaţiu, plutind în întunericul luminat de stele. Auzi o voce care îi vorbea aproape direct în ureche — sau poate era un gînd proiectat în creierul lui Trask, pe care el îl captase prin rezonanţă:

— Eu a fi foarte satisfăcut de această comunicare directă. Timp de mai mulţi ani nu mi-avea dezvăluit niciodată planurile. Dar acum eu avea un mesaj de maximă importanţă pentru specia umană. Oameni nu se prea pricepe a gîndi. Gîndirea umană a fi ilogică din cauza cadrului asociativ. Dacă un om gîndi ceva, atunci el gîndi în limitele urii. Dacă un om aparţine unui grup de alţi oameni, atunci el gîndi numai în contextul grupului. Oamenii n-avea niciodată înţeles originile gîndurilor lor. De aceea pentru ei nu a fi nici o speranţă. Ei nu avea viitor decît dacă eu ajuta. Fără eu specia muri cu siguranţă. Eu avea foarte mare nevoie de sprijinul tău. În schimbul sprijinului tău, eu îţi ofer cooperarea mea totală. Care îţi va întări foarte mult puterea. Tu gîndi, eu acţiona. Tu conduce, eu executa. Convenabil?

Era o întrebare, dar el părea încă să plutească printre astrele strălucitoare în spaţiul întunecat. Gîndul lui se îndreptă spre „lucrul” din capul lui David Burnley. Era Creierul? Dacă da, ajutase conspiratorii? Primi răspunsul direct în minte:

— Nu! Mi-avea păstrat exteroceptorii fixaţi pe David Burnley ca şi pe ceilalţi agenţi ai mei. L-avea apărat cînd l-avea văzut în pericol. Foarte eficient, controlul meu! Cei doi oameni care avea găsit pe fiul tău în biblioteca din tabăra militară spera că el va coopera. Dar dacă el nu coopera, ei plănui a-l ucide şi înlocui cu cineva deghizat. Eu avea luat legătura cu fiul tău şi a spus: „Foarte bine, de acord, face cum vrea tu”.

Întrebări corecte, răspunsuri corecte, fără ezitări, fără păcăleli. Convenabil?

Cînd îşi dădu seama de posibilitatea unui dialog, Marin fu uluit. Dar aluzia Creierului la „agenţii” lui îl îngheţă. Îşi aminti de explozia care distrusese sectorul grupului 814.

— Tu ai făcut-o? întrebă mintal.

— Da.

Deoarece nu înţelesese ce se întîmplase în apartamentul lui Trask, părîndu-i-se că evenimentele respective prezentau „aparenţa” primejdiei, Creierul luase măsuri: „Eu distruge”. Fiinţele umane, continuă el, aveau suficiente „progenituri”, care completau rapid „locurile eliberate de morţi”. Motiv pentru care nu avea importanţă cît de mulţi erau exterminaţi, atîta vreme cît rămînea un nucleu uman care să perpetueze specia.

Filosofia reflectată de această afirmaţie era prea barbară pentru Marin.

— De aceea te vom distruge. Genul tău de raţionament nu ne place!

— Tu vorbi complet stupid. Gîndire emotivă tipic umană. Cînd fi binevoitori, oamenii vorbi cu compasiune şi cu o logică aparentă. Dar realitatea alta. Cînd apărea ura, logica se deforma. Atunci, distrugere. Lipsit de sens, mult mai barbar decît eu. Eu face ce a fi logic, nici mai mult, nici mai puţin.

Marin recunoscu că era puţin adevăr în analiza Creierului. Dar argumentele nu îl impresionară.

— Un creier mecanic care controlează fiinţele umane nu ne interesează deloc. Ai primit instrucţiuni greşite. Şterge datele pe care le ai şi aşteaptă noi instrucţiuni. Asta e tot ce pot să îţi spun.

Răspunsul fu categoric şi ameninţător:

— Tu face ce îţi spune eu. Tu fie în întregime sub controlul meu. Controlul nu avea funcţionat extrem de corect — aici fi ceva cam neclar — dar eu crede că fi destul de bun.

Poate era adevărat. Sau poate că nu!

— Nu cred că mă aflu sub controlul tău, dar aş vrea să ştiu cînd consideri tu că l-ai stabilit.

— În Adăposturi.

Marin se simţi copleşit de o mare uşurare, dar în acelaşi timp şi de oboseală. Avea senzaţia că stătuse mult timp sub o tensiune continuă de care îşi dăduse seama abia acum. În

timpul expediţiei riscante întreprinse în Adăposturile palatului, cînd juca rolul lui Trask, Creierul pusese stăpînire pe el. Acum cînd îşi recăpătase identitatea, nu mai suferea decît efectele legăturii extrasenzoriale rămase între el şi savant. Evident, nu avea deloc intenţia de a-i explica în detaliu Creierului ce se întîmplase între el şi Trask.

— Am impresia că controlul tău asupra mea nu e atît de eficient pe cît crezi.

— Eu trebui a recunoaşte că ceva mă intriga. Dar îţi mai oferi o şansă. Eu a fi un aparat foarte preţios. Eu a avea acumulate informaţii care a acoperi o sută douăzeci şi cinci de ani şi o valoare de peste un trilion de dolari. Primul motiv. Al doilea: cînd te-avea ales drept stăpînul meu, acum mai mult timp, avea depistat toate progeniturile tale şi le-avea plasat pe liniile mele de control. Ar fi urît dacă ar trebui a le ucide pe toate.

— Încearcă numai să omori una şi n-o să-ţi las nici măcar posibilitatea să te predai! Şi, în afară de asta, ce tot spui despre controlul prin intermediul familiei? Credeam că teoria pe care se bazează jocurile de împerechere susţine că celula familială nu este importantă.

— Familia întotdeauna importantă. Dar întîi distruge obiceiurile vechi, pe urmă stabili altele noi. După aceea, reintroduce familia, pe baze noi. Asculta, prietene. Tu pune capăt atacului, imediat. Dacă nu, nu avea de ales, eu distruge întreg oraşul. Regulile mele nu îmi lăsa altă variantă. Te gîndi repede!

Urmă o pauză, apoi tăcere. Contactul fusese întrerupt. Marin deschise ochii şi îi privi pe oamenii care se adunaseră în jurul lui. Îşi dădu seama că zîmbea, deşi crispat.

— Daţi alarma. Toată lumea în Adăposturi. Nu ştiu cît timp ne-a rămas, dar s-ar putea să fie o chestiune de minute.

42

Ridicîndu-se în picioare, Marin văzu că era ora paisprezece şi zece minute. Privi îndelung ceasul de pe perete, nevenindu-i să creadă. Avusese senzaţia că trecuseră ore întregi. Să îţi spui povestea, să-i convingi pe sceptici, să-l interoghezi pe Marele Judecător în stare de inconştienţă, nimic nu fusese uşor. Uneori i se păruse că nu va mai termina niciodată. Ceea ce îl uimea era că unităţile de atac conduse de Gregson avuseseră atît de puţin timp pentru a înfrînge rezistenţa Creierului.

Neliniştit, se îndreptă spre Trask, care se uită la el, foarte palid, cu ochii obosiţi.

— David, cred că cel mai bine ar fi să mă aduci în stare de inconştienţă pînă se termină totul. Eu sînt elementul de legătură între tine şi Creier. Am auzit totul.

Marin şovăi. Pentru el problema prezenta un interes crescut, dar nu părea momentul potrivit pentru o discuţie pe această temă. Totuşi, nu se putu împiedica să nu întrebe:

— Crezi că e vorba de un procedeu acustic?

— Exact; un circuit implantat în centrul auditiv, cu un difuzor minuscul fixat pe osul urechii interne.

Marin dădu din cap în semn de înţelegere.

— Deci telepatia este exclusă. Totuşi, circuitul a fost implantat în creierul tău. Cum îţi explici că şi eu am auzit?

Pe chipul lui Trask se întipări o expresie de oboseală.

— David, într-o zi am să-ţi prezint teoria mea asupra vieţii şi a efectului de duplicare. Dar acum tot ce vreau este să-ţi descarci neutralizatorul asupra mea. Avem de-a face cu o fiinţă la fel de neîndurătoare cum este omul însuşi, iar atunci cînd va descoperi

că nu joci după regulile lui, eu voi fi prins la mijloc. Pentru numele Domnului, grăbeşte-te!

Marin reglă încărcătura pentru un efect de douăsprezece ore, apoi trase. Savantul se prăbuşi inert pe scaun. Marin se îndreptă încet spre Marele Judecător, care răsturnat peste braţul fotoliului părea că doarme liniştit. Îl privi o clipă şi oftă.

— Domnilor, va trebui să îl lăsăm în această stare pînă la sfîrşitul luptei. Adăugă neliniştit: Sînt sigur că ne putem aştepta la reacţii brutale dintr-o clipă în alta.

Cu puţin înainte de ora cincisprezece, Creierul îşi dădu definitiv seama că nu va obţine victoria prin mijloace diplomatice. Într-adevăr, o escadrilă aflată în zbor de recunoaştere deasupra Golfului Mexic raportă că cinci submarine ieşiseră la suprafaţă şi că fiecare lansase, una cîte una, optsprezece rachete teleghidate. Proiectilele se îndreptau spre oraşul Judecătorului cu enorma viteză de cinci mii cinci sute de kilometri pe oră. Patrula aeriană atacă imediat submarinele însă fu întîmpinată de salve antiaeriene foarte puternice, pierzînd astfel mai mult de jumătate din efectiv. Proiectilele lansate de avioane fură deviate de la traiectorie şi explodară departe în larg, fără a cauza nici cea mai mică pagubă obiectivelor lor. Avioanele rămase bătură în retragere şi luară rapid legătura cu baza lor pentru a cere instrucţiuni Submarinele continuară croaziera de suprafaţă timp de cîteva minute, după care se scufundară toate deodată. Nimeni nu le mai văzu a doua oară.

Între timp, rachetele goneau spre capitală cu o viteză dementă care depăşea pragul percepţiei umane. Fură reperate de radarele automate. Proiectile defensive lungi şi subţiri, acţionate electronic, fură lansate din centura de posturi fortificate care înconjura oraşul şi lăsate să-şi găsească singure ţinta. În partea superioară a stratosferei, proiectilele defensive îşi loviră ţintele, provocînd nouăzeci de explozii.

Creierul, luptîndu-se pentru existenţă, activă focoasele proiectilelor distruse. Şaptezeci şi două din ele explodară. Şaptezeci şi două de bombe atomice, fiecare din ele capabilă să distrugă un oraş întreg, explodară ca un şir de artificii gigantice. Unda de şoc fu resimţită pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, iar zgomotul provocat răzbătu pînă în clădirea conducătorilor de grup, unde Marin şi membrii Consiliului prelungeau întrunirea. Dăduseră de mult alarma, ordonînd

populaţiei să se ascundă la nivelele cele mai joase ale Adăposturilor. De asemenea, primiseră rapoarte despre alte două atacuri.

„Praf!” Un avion militar transmise mesajul prin radio de la un punct de observaţie aflat la treizeci de kilometri de marginea oraşului. „Un nor de praf la aproximativ patruzeci şi cinci de kilometri în faţă. Se deplasează înspre oraş cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră.” Punctul de unde plecase nu fusese încă bine localizat Aparent, provenea dintr-o lungă conductă subterană care comunica cu un depozit clandestin. Metoda defensivă utilizată era similară cu cele folosite de aviaţie pentru stingerea incendiilor. Avioane circulară în toate direcţiile deasupra norului de praf, stropindu-l cu substanţe chimice. Treptat, norul de „praf” îşi pierdu omogenitatea şi se descompuse în fragmente minuscule care se împrăştiară în toate direcţiile înainte de a se dezintegra. Prin locurile prin care trecuse norul, iarba rămase arsă şi uscată, şi toate insectele şi animalele mici muriră; dispăru orice formă de viaţă.

— Şi cînd te gîndeşti că avea toate astea ascunse de decenii, spuse Elstan consternat

— Aşteaptă! replică Marin lugubru. Nu e decît începutul.

Se anunţa a treia fază a atacului.

Începu să plouă. O ploaie colorată: roz, albastră, galbenă, verde, pe care Marin, palid şi cutremurat o urmărea pe ecranul TV. O asemenea ploaie nu mai căzuse pe un oraş al Terrei de şaptezeci şi cinci de ani, de la al doilea război atomic. În timpul celui de-al treilea război atomic, oricît de oribil ar fi fost, beligeranţii fură de acord să nu recurgă la picăturile blestemate, încărcate de viruşi, purtătoare de boli şi epidemii, infecţioase, mortale...

Specialiştii cărora Marin le dăduse capitolele din cartea lui Inskip despre „ploaie” nu dispuneau de zecile de mii de tone de spray antivirus necesar. De aceea se folosiră de instalaţiile pentru stingerea incendiilor, dînd drumul la nenumărate torente de apă.

Apa curgea de pe fiecare clădire şi pe fiecare clădire. Substanţa multicoloră se scurse în canale de unde fu îndreptată spre uzinele de evacuare a deşeurilor. Tonele de virus în stare pură se amestecară cu noroiul. Rămînea o sarcină vitală: să fie

lichidată această materie vie care, în mod incredibil, purta în ea moartea.

În urmă cu trei sferturi de secol, ploaia policromă căzuse uneori ore întregi deasupra unora dintre cele mai mari oraşe ale lumii, atît de mari erau rezervele de virus de care dispuneau atacanţii, atît de violentă le era dorinţa de a-şi extermina duşmanii.

Această ploaie se sfîrşise după unsprezece minute.

Marin respiră uşurat:

— Evident! Nu poate desfăşura o ofensivă de mari proporţii.

În spatele lui, cineva scoase o exclamaţie de stupefacţie. Nici un cuvînt n-ar fi putut fi mai explicit, mai încărcat de sens, decît acest semnal care cerea atenţie totală.

Marin se răsuci pe călcîie şi, uluit, bîlbîi:

— Excelenţă.

Marele Judecător se ridicase în capul oaselor. Efectul gazului hipnotic pe care i-l injectase urma să se anuleze după multe ore. Se îndreptă, privi perplex în jurul lui şi vorbi astfel:

— Eu a fi învins. A fi datoria mea de a capitula. În interesul umanităţii, a nu distruge eu. Eu a anula toate ordinele date şi a degaja toate circuitele mele, pentru a putea primi noi instrucţiuni. Consilieri, a fi momentul de a fi rezonabili. Eu a fi în totalitate disponibil pentru utilizare în viitor.

După ce transmise mesajul, dictatorul se prăbuşi înapoi în fotoliu, unde rămase inert şi respirind cu greu.

Urmă o tăcere lungă.

— David, spuse Podrage în cele din urmă, cu un efort. Cînd Marele Judecător îşi va recunoaşte vocea ascultînd înregistrarea acestei întruniri, îşi va da seama că era sub controlul Creierului şi va înţelege că tot ce ai făcut astăzi era absolut necesar. Acum adevărul este evident. David, poţi conta pe mine. Îţi voi lua apărarea în tot ce ai făcut şi nu voi participa la acordarea nici unei pedepse împotriva ta pentru ceea ce s-a întîmplat astăzi.

Răsună un cor de încuviinţări şi toată lumea aplaudă, apoi se îngrămădi în jurul lui, strîngîndu-i mîna şi bătîndu-l pe umăr. Cînd emoţia trecu, Marin se îndreptă spre telefonul lui. Cu receptorul în mînă, se adresă consilierilor:

— Cred că propunerea făcută de Creier era de bună-credinţă. Dacă toţi sînt de acord, îi voi da ordin lui Gregson să

înceteze focul şi să aştepte ca maşina să deschidă ea însăşi drumul.

Toţi fură de acord.

După ce dădu ordinele, Marin agăţă receptorul şi privin- du-l pe Podrage clătină din cap. Dar nu exprimă gîndurile care îl frămîntau. I se părea că ceilalţi conducători de grup nu îşi dădeau bine seama ce se va petrece în sufletul Marelui Judecător cînd va recunoaşte că fusese sub controlul Creierului. Atîţia oameni nevinovaţi ucişi doar pentru că ştiau ceva despre Creier — o astfel de amintire era extrem de tulburătoare chiar şi pentru un dictator absolut. Mai degrabă decît să îşi asume răspunderea crimelor, dictatorul putea chiar să dea vina pe altcineva.

Se mulţumi doar să spună pe un ton neutru:

— Cred că am încheiat toate operaţiile pe plan militar. Cînd îşi va recăpăta cunoştinţa Excelenţa sa, spuneţi-i vă rog că sînt la această adresă.

Scrise adresa reşedinţei lui Delindy, o puse într-un plic, îl închise şi îl dădu tăcut celuilalt.

Îşi strînseră din nou mîinile.

43

— E încă furios, spuse Podrage la telefon. Nu vrea să te vadă.

Marin agăţă receptorul şi se întoarse lîngă Delindy, care era cufundată în lectură. Se aşeză pe iarbă la picioarele ei şi privi gînditor orizontul învăluit într-o ceaţă azurie. Trecuseră aproape trei săptămîni şi într-adevăr avea norocul să fie încă în viaţă.

Tînăra femeie puse cartea deoparte.

— Ei? întrebă ea.

Marin îi zîmbi tandru.

— Cred că putem începe să presupunem că nu are de gînd să mă omoare, draga, scumpa mea Andelindamina.

Pronunţă varianta jorgiană a numelui ei cu multă tandreţe. Căzuseră de acord asupra acestei chestiuni încă din prima zi a sosirii lui. El o întrebase, iar ea recunoscuse că sora reginei din Jorgia şi cu ea erau una şi aceeaşi persoană. Confruntată, ea recunoscu fără nici o ezitare.

— N-am crezut niciodată că el o să *facă* asta, spuse ea, deşi oamenii au reputaţia de a distruge ceea ce iubesc, adăugă Delindy cu privirea pierdută.

— În special cei furioşi, spuse Marin clătinînd din cap. Draga mea, cînd cineva este într-adevăr furios, trebuie să aibă o motivaţie serioasă ca să îşi schimbe părerea. Cunosc acest gen de oameni: îşi păstrează ranchiuna toată viaţa. Orice tentativă de a comunica cu ei este sortită eşecului. Nu există decît un singur mijloc: glonţul sau măciuca.

Au nevoie de un şoc puternic, emotiv sau de altă natură, cu condiţia să fie foarte puternic, ca să se schimbe. Altfel nu.

— Greşeşti! exclamă ea cu fermitate. Marele Judecător poate fi convins. Mă duc să-i telefonez, să vorbesc cu el.

Marin simţi cum sîngele i se urcă în obraji.

— Îţi interzic.

Ea se aplecă şi îl sărută uşor pe frunte.

— Dragul meu David, spuse ea cu blîndeţe, eu sînt cu tine pentru că aşa vreau, nu pentru că îmi ordoni tu.

Se ridică hotărîtă şi intră în casă.

— Îi telefonez! îi strigă ea peste umăr.

Marin nu se mişcă. Era chinuit de gelozie.

— David, spuse Marele Judecător, nu vreau chiar să mă retrag. Dar în situaţia mea trebuie să mă gîndesc la un urmaş. În final mă aşteaptă şi pe mine bătrîneţea.

— Excelenţă, aveţi încă mulţi ani înainte!

Era în dimineaţa următoare telefonului lui Delindy. Se aflau la Palat. Marin se simţea un pic stînjenit.

— Bineînţeles, sînt mai multe posibilităţi. S-ar putea să redescoperim drogul longevităţii, în ciuda faptului că foştii mei tovarăşi au distrus toate stocurile existente. Rolul tău în cadrul guvernului îl discutăm altă dată. Motivul esenţial pentru care te-am chemat astăzi este următorul: am reflectat mult timp asupra filosofiei de grup a lui Trask şi cred că ea îmi oferă soluţia la o problemă care mă preocupă de şapte luni, de cînd am descoperit că tu şi Delindy trăiaţi împreună. Atunci, pur şi simplu i-am dat ordin să se despartă de tine.

— Excelenţă! exclamă Marin, pălind.

Era şocat. Subiectul abordat era ultimul la care s-ar fi aşteptat.

— Vezi tu, David, spuse conducătorul liniştit, în viaţa mea există foarte multe secrete. Unul din ele — şi nu cel mai neimportant — a fost vechea mea dorinţă de a avea cît mai mulţi copii posibil. Am avut cu zecile pînă să îmi dau seama că prin ei eram extrem de vulnerabil în faţa duşmanilor mei. Atunci, le-am ascuns identitatea mea. Ţi-am ascuns-o şi ţie, ca şi surorii tale vitrege, Delindy.

— Eu sînt fiul dumneavoastră? întrebă Marin cu o voce gîtuită. Delindy e fiica dumneavoastră?

Apoi adăugă pe un ton temător:

— Asta i-aţi spus lui Delindy... cînd m-a părăsit?

— Da. Nu observasem că vă întîlneaţi. A fost o greşeală din partea mea.

Marin deschise gura să vorbească, dar era atît de uluit încît nu fu în stare.

— Bănuiesc că în timpul jocurilor de împerechere, continuă Marele Judecător, era inevitabil ca, mai devreme sau mai tîrziu, un frate să se întîlnească cu o soră vitregă necunoscută. Astăzi riscul e din ce în ce mai mic, dar pe atunci arhivele erau destul de confuze. Pe scurt, cînd am cerut ca Darrell — aşa cum îl chema aici — să fie numit ambasador al Jorgiei am făcut-o pentru că speram să o am lîngă mine pe fiica lui, Delindy — de fapt, a mea.

Marin îşi regăsise calmul. Despre acest subiect ştia mult mai multe decît Marele Judecător. Părinţii lui fuseseră luaţi prizonieri la începutul războiului. Mama lui îi mărturisise cu sinceritate, după ce el crescuse mai mare, că fusese amanta Judecătorului, care era convins că Marin era fiul lui. În consecinţă, se putea aştepta la multe favoruri din partea dictatorului. „Dar nu eşti fiul lui, adăugase ea. Tatăl tău şi cu mine am trăit aproape nedespărţiţi în perioada captivităţii noastre şi mi-a fost destul de greu să o fac pe Excelenţa sa să creadă că eşti copilul lui. Dacă îţi spune vreodată, să te prefaci surprins."

— Deci fiica ambasadorului era într-adevăr a dumneavoastră? întrebă Marin încet. Interesul manifestat faţă de Delindy era de natură paternă?

Dictatorul zîmbi.

— E o fată minunată. Sînt mîndru că am o asemenea fiică.

— Dar, insistă Marin prudent, cum a acceptat atunci ambasadorul Jorgiei ca dumneavoastră şi soţia lui...

Celălalt rînji.

— Ei, David, ştii foarte bine că era pe timpul războiului. El era pe front. Iar ea era mult mai mondenă decît a devenit mai tîrziu. Dar era copilul meu, iar ea a reuşit să îşi convingă soţul că fetiţa a avut o naştere prematură.

Marin nu avea nici o îndoială asupra identităţii părinţilor lui Delindy. Marele Judecător avea poate multe secrete, dar nici el nu ştia că, din raţiuni de stat, sora reginei Jorgiei luase locul fiicei diplomatului.

— Spuneaţi că aţi găsit un mod de a rezolva aceste probleme de înrudire.

— Cred că trebuie să profităm de ele.

Marin îşi ascunse bucuria.

— Să înţeleg, Excelenţă, că în virtutea noilor legi care permit căsătoria între bărbaţii şi femeile care au avut doi copii în timpul jocurilor de împerechere, mă pot însura cu Delindy Darrell?

Marele Judecător se ridică şi îi întinse mîna.

— David, problema se reduce întotdeauna la unghiul din care priveşti lucrurile. Sînt sigur că voi doi puteţi fi foarte fericiţi.

Cei doi îşi strînseră mîna.

— Şi eu sînt sigur, Excelenţă.

În timp ce se îndepărta pe alee, Marin se gîndea: „Într-adevăr, problema se reduce la felul cum priveşti lucrurile. Eu nu sînt fiul lui, iar Delindy nu e fiica lui. Dar pentru că el crede că sîntem, asta e ca şi cum noi am fi cu adevărat, în ceea ce priveşte sentimentele lui.” Simţi că era vorba de unul din marile mistere ale firii omeneşti.

Avea senzaţia că, dacă oamenii l-ar accepta, şi-ar îndeplini dorinţele. Îl căutaseră prin cuvinte ca: *prieten, camarad, frate,* dar aceste idealuri pieriseră rapid în umbra istoriei. Poate că astfel de sentimente erau un ciment pe care noile relaţii de grup îl vor întări.

Abandonă gîndurile serioase. Se surprinse zîmbind; era mulţumit. Ştia care era cauza exuberanţei sale — sentimentul victoriei cîştigate cu greu.

„Încrederea bătrînului a meritat tot efortul”, îşi spuse David Marin fericit.

A.E. Van Vogt combină suspansul cu introspectiva psihologică, creînd o poveste palpitantă a viitorului, ce se aseamănă izbitor cu lumea contemporană.
David Marin își riscă reputația și cariera în guvern, pledînd pentru Wade Trask, un om de știință condamnat la moarte pentru răzvrătire. Dar Marin nu știe că timpul se scurge repede pentru amîndoi.
Trask experimentează transplantul minții și sistemului nervos al unui animal în corpul altuia. Profund îngrijorat, muncește cu înfrigurare. Cînd Marin încearcă să-l domolească, savantul, pe jumătate nebun, îl atacă folosind arma sa specială. Acum, identitatea lui Marin se află prizonieră în trupul lui Trask. Este Marin osîndit pentru totdeauna la acest destin inversat ? Vor deveni amîndoi dușmanii guvernului ?

"O carte inteligentă și originală... Am citit-o cu mare plăcere."

Astounding

IMPERIUL MARELUI JUDECĂTOR

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-13-7